

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:35 • 12 Aralık '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

**Onbinlerce emekçi alanlarda haykırdı:
“Sistem çürüyor,
emekçiler yürüyor!”**



Sonu gelmeyen saldırılara karşı

İşçi-emekçi

barikatını güçlendirelim!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-7
Dış Politika.....	8-9
Kamu Çalışanları Hareketi.....	10-11
Sınıf Hareketi	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-9(Orta Sayfa).....	14-17
Kürt Ulusal Sorunu	18
Uluslararası İşçi Hareketi.....	19
Uluslararası Politika.....	20-22
Uluslararası Hareket.....	23
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	24-25
Bültenlerden	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:35 ● 12 Aralık 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Kartal Tıp Mrkz. Karşısı
Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Zor kışı eylem baharına çeviriyoruz!

Bir yanda sermaye düzeninin azgın sömürü yasaları, diğer yanda bu yasaları korumak temelinde yaşam bulan kapitalist devlet aygıtının terörü. Arada sıkışık bir vaziyette yaşamaya çalışan işçi ve emekçiler için dünyayı cehenneme çeviriyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler Türkiye kapitalizminin bir türlü aşamadığı yapısal krizinin yarattığı fatura ödetilmek isteniyor. Krizi derinleştiren en büyük faktörlerden biri olan ve uzun yıllardan beri Kürt halkına adeta kan kusturan kirli ve haksız savaşa harcanan milyarlar, yine işçi ve emekçilerin cebinden karşılanmak isteniyor.

Özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, tensikatlar ve sefalet ücretleri sınıfa bu kaygılarla yapılan saldırılardan bazılarıdır.

Sermaye sınıfı, işçi sınıfı ve emekçi katmanların mücadelesini de çeşitli yasaklar ve baskılarla köreltmeye, kötürümleştirmeye çalışıyor. Sınıfın genelini kapsayan sendikasılaştırma saldırısının nedeni, burjuvazinin birleştikçe güçlenecek olan bir sınıftan duyduğu korkunun ifadesidir.

Kuşkusuz sendikal ihanet, işçi sınıfı mücadelesinin önündeki en temel engellerden birisi. İşçi sınıfının önemli mücadele mevzileri olan sendikalara çöreklenmiş bu hainler, burjuvazinin bizim içimize soktuğu truva atlarıdır. Tek amaçları vardır: İşçi sınıfı mücadelesinin politik bir nitelik kazanmasını engellemek, işçi sınıfıyla komünistlerin, devrimcilerin arasına set oluşturmak.

Kendini sınıf içinde tanımlayan ve tüm gücüyle bu alanda bulunan komünistler olarak bu hainleri çok iyi tanıyoruz. Müdahale ettiğimiz her işçi direnişinde bizleri gördükten sonraki yüz hallerinden tanıyoruz onları. Direnişçi işçilerin geri bilinçlerine seslenerek, sahte umutlar yayarak, hakkımızda dedikodular ve yalanlar sıralayarak bizi direnişten soyutlama gayretlerinden, burjuvaziden çok komünistlerle mücadele etmelerinden biliyoruz onları. Mengen barikatlarından, pijamalı soytarılıktan, jaguarlardan biliyoruz.

Sendika bürokratlarını geçtiğimiz hafta bir kez daha yakından tanıma fırsatı bulduk. DİSK Ankara yürüyüşü sırasında işçilere özel sayımızı ulaştırmaya çalışan okurumuz Dünder Dursun ÖZKAN sivil polislerce gözaltına alınmak istendi. İşçiler ve devrimciler tarafından engellenmeye çalışan polisin imdadına kim yetişti dersiniz? Tabi ki sendika bürokratları. Polise müdahale etmesi gerekirken okurumuzu sahiplenilen işçilere ve dostlarımıza müdahale eden sendika bürokratları, bu tavırlarıyla bir kez daha kimliklerini sergilediler. Ayrıca bu davranışlarıyla okurumuza 24 saat boyunca uygulanan işkenceye de suç ortağı oldular. Zira okurumuz, gözaltına alındıktan sonra Gülsuyu ve Kartal Terörle Mücadele Şubeleri'nde yoğun bir şekilde dayığa ve işkenceye maruz kaldı.

Bu hafta işçi ve emekçilerin eylemlilik içinde olduğu günleri yaşadık. MGK-TÜSİAD Hükümeti Başbakanı Mesut YILMAZ'ın "Bu kış zor geçecek" açıklamasına en anlamlı cevabın alanlarda verilmesi sevindiricidir. DİSK'in Ankara Yürüyüşü ve KESK'in Türkiye çapındaki eylemlilikleri ve "Kış bahara çevireceğiz" şiarı burjuvazinin yüzüne inen bir şamar oldu. Özellikle kamu çalışanlarının 11 Aralık'ta devletin tüm engelleme çaba ve tehditlerine rağmen Türkiye çapındaki iş bırakma eylemini izleyen coşkulu ve kitlesel eylemlilikleri, kitle hareketi dalgasının yükselme yolunda olduğunun göstergesi olarak algılanmalıdır.

Kuşkusuz bu eylemlilik süreci biz komünistlerin görev ve sorumluluklarını daha da artırmaktadır. Sorumluluk sınıfa karşı, sınıf hareketinin her gün yeni bir mevzi kazanarak ilerlemesi, yükselmesi içindir.

Geçen sayıda okurlarımıza "Ulusal Sorun"a ilişkin dizi yazının bu sayıda biteceğini ve bir sonraki sayıdan itibaren "Tarım ve Köylü Sorunu" üzerine yeni bir diziye başlayacağımızı duyurmuştuk. Bu duyuruyu bir haftalık kayma ile düzeltmek istiyoruz. Önümüzdeki sayıda "Ulusal Sorun"a ilişkin son bir bölüm daha yayınlamanın ardından, 26 Aralık '97 tarihli 37. sayımızdan itibaren "Tarım ve Köylü Sorunu" üzerine dizi yazımıza başlayacağız.

Hazırlanıyor!

M. FIRAT

Partileşme Süreci-1

*Perspektifler
ve
Değerlendirmeler*

M. FIRAT

Partileşme Süreci-2

*Polemikler:
Devrimci
Proletarya'ya
Yanıt*

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :	Soyadı :	Adresi :
Tel :		

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>Abone
Formu

EKSEN YAYINCILIK

Onbinlerce emekçi alanlarda haykırdı:

“Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!”

Sonu gelmeyen saldırılara karşı

İşçi-emekçi barikatını güçlendirelim!

KESK yönetimine hakim reformizmin hayalindeki sınırlar eylemlerde önemli oranda aşıldı. Daha doğrusu, eylemlere bu reformist zihniyet değil, kamu çalışanlarının düzeyi ve birikimi hakimdi. Kitle, yukarıdan belirlenmiş dar iktisadi talepleri formüle eden sloganlardan ziyade, sınıf mücadelesinden süzülüp gelen daha ileri, daha politik sloganları tercih ediyordu.

Sermayenin emeğe son saldırı programı, MGK-TÜSIAD hükümetinin başkanı Yılmaz tarafından “Bu kış zor geçecek!” sözleriyle ilan edilmişti.

Emek kesiminin bu saldırıya ilk ve dolaysız yanıtı kamu çalışanlarından geldi. KESK eylemlerinin baş sloganı “Kış bahara çevireceğiz!” oldu.

Başlangıçta, fiili saldırıya sözlü yanıt düzeyinde cılız çıkan bu ses, çok geçmeden yankısını bulmaya başladı. KESK takviminin çok düşük katılımlarla başlayan ilk eylemleri, giderek daha geniş kitleleri kapsadı. Ve nihayet 11 Aralık'ta ülke çapında onbinlerce kamu çalışanı iş bırakarak alanlara aktı. Böylece, sadece katılım düzeyiyle değil, coşku ve kararlılıklarıyla da, kışın nasıl bahara çevrilebileceğinin ilk işaretlerini kamu emekçileri vermiş oldu.

KESK yönetimine hakim reformizmin hayalindeki sınırlar eylemlerde önemli oranda aşıldı. Daha doğrusu, eylemlere bu reformist zihniyet değil, kamu çalışanlarının düzeyi ve birikimi hakimdi. Kitle, yukarıdan belirlenmiş dar iktisadi talepleri formüle eden sloganlardan ziyade, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Ücretli kölelik düzenine son!”, “İşçi memur elele genel greve!” türünden sınıf mücadelesinden süzülüp gelen daha ileri, daha politik sloganları tercih ediyordu. Yukarıdan belirlenmiş talepler içinde kitlenin en çok sahiplendikleri ise, grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak, bütçeden daha fazla pay, herkese parasız/kaliteli eğitim-sağlık hakkı oldu. Alanlarına özgün olmakla birlikte, bunların bile dar bir iktisadi mücadeleyle elde edilemeyeceğini kamu emekçileri çoktan öğrenmiş bulunuyordu. Çünkü yaşadığımız süreçte, en küçük bir hak kırıntısını bile, sermaye iktidarından söke söke almak dışında bir şans yoktu.

Tabandaki deneyim birikiminin tavanı çoktan aştığının tek göstergesi bunlar da değil kuşkusuz. İlk kez bu

eylemde İstanbul Aksaray eyleminden yükselen bir sloganın doğuş ve yayılış tarzı bile, kitlenin ileri olana açıklığını ve açlığını sergilemeye yeter. “Düzen çürüyor, sağlıkçılar yürüyor!” SES kortejinden duyulan bu sesin, “Düzen çürüyor, emekçiler yürüyor!” şeklinde değiştirilerek üç beş ses tarafından daha sahiplenilmesiyle, kortej boyunca dalgalanarak yayılması bir oluyor. Yürüyüş sırasında doğan slogan, miting alanına varıldığında, neredeyse tüm kitle tarafından öğrenilip, benimsenmiş duruma geliyordu.

Gene İstanbul Kartal'da eğitim emekçileri, kendilerine sloganla destek veren Kartal Lisesi öğrencilerini gözaltına almaya çalışan polise müdahale ederek gözaltını engelliyorlar. Devrimci yayınlara, bildirilere ilgi ve özen de dikkat çekici gelişmelerden biridir. Malatya eylemine yöneltilen tehdit işe yaramamış, emekçiler gözaltına alınmayı polisin tehdidiyle dağılmaya yeğlemişlerdir. vb. vb...

Uzunca bir durgunluk döneminin ardından kamu çalışanlarının bu çıkışı, kendileri için de, gene paralel bir durgunluk süreci yaşayan sınıf hareketi için de uyarıcı bir güç sergilemiştir. “Susma, sustukça...” sloganının çeşitli versiyonlarıyla, saldırıya karşı saldırının gerekliliğini tüm emekçilerin gündemine oturtmuştur kamu emekçileri.

Planlanmış biçimi buna hiç denk düşmemekle birlikte, yerel işçi inisiyatiflerinin geliştirdiği eylemlerle beslenerek ilerleyen bir de DİSK yürüyüşü vardır aynı gün ve saatlerde. Kamu eylemlerinin gücü, bu yürüyüşün şov cephesini gölgede bırakırken, işçi inisiyatiflerinin etkisini pekiştirici bir işlev de görüyordu. Özellikle Gebze'de, güçlü bir işçi-emekçi eyleminin rüzgarı kesmişti Budak ve avanesinin yolunu. ESK ihanetiyle sermayenin kucağına iyice yayılan DİSK hainleri, bu rüzgarla epeyce titremişlerdir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.trt6.org>

Fakat “kış bahara çevirmek” için bu kadarı yeterli değildir. Bu gündemi kapatmamak, geliştirerek, derinleştirerek sürdürmek gerekiyor. Sermayenin saldırılarına karşı yükselen tepkileri örgütlemek, birleşik bir mücadele hattı oluşturmak gerekiyor. Talepleri düzen içi sınırlara hapsedmeye çalışan sendika bürokratizmini ve reformist politikaları parçalayacak taban inisiyatifleri geliştirmek gerekiyor.

fabrikaların işçilerinin, yürüyüşü karşılama-uğurlama bahanesiyle yarattıkları fiili durumlar ve kamu eylemleri, ikisi bir arada, kitle hareketinde yükselme eğiliminin önemli işaretlerini vermektedir.

Fakat adı üzerinde bu henüz bir işarettir ve “kış bahara çevirmek” için bu kadarı yeterli değildir. Bu gündemi kapatmamak, geliştirerek, derinleştirerek sürdürmek gerekiyor. Sermayenin saldırılarına karşı yükselen tepkileri örgütlemek, birleşik bir mücadele hattı oluşturmak gerekiyor. Talepleri düzen içi sınırlara hapsedmeye çalışan sendika bürokratizmini ve reformist politikaları parçalayacak taban inisiyatifleri geliştirmek gerekiyor.

Çünkü yüz yılı aşkın bir sürenin kazanımı olan (hem de sözde anayasa güvencesinde bir kazanım) sendika hakkının bile korunamadığı, sermaye devleti tarafından yasadışı örgüt muamelesi gördüğü koşullarda yaşıyoruz. Sermaye emeğe kısıntı bile koklatmak istemiyor. Sermaye sınıfından ve devletinden istediğiniz, “üç kuruş değil, beş kuruş zam” gibi en geri bir iktisadi talep dahi olsa, ya bunun için dişe diş bir kavgaya girişeceksiniz, ya da (göze alamıyorsanız yani) ondan bile vazgeçeceksiniz Bu durumun Türkiye'de ve son yıllarda en çarpıcı örneği sendika hakkının kullanımında sergilenmektedir. Bilindiği gibi, sendika hakkı anayasa güvencesi altındadır. Ama son dönem işçi direnişlerinin neredeyse tamamı, sermayedarın ve devletin uyguladığı şiddetten kaynaklıdır. Emekçilerin her türlü insani hak ve talebi, karşısında sermaye sınıfının ve devletin zorunu bulmaktadır.

Demek ki, ne kadar çaba gösterirsek gösterelim, ne kadar “fedakarlık” yaparsak yapalım, sermaye devletini ve yasalarını karşımızda bulmaktan kurtulamıyoruz. Tam tersine, taviz verdikçe istiyor, geri çekildikçe üstümüze geliyorlar.

Öyleyse durumu tersine çevirmek zorundayız. Geri çekilmek yerine üstlerine gitmek, taviz vermek yerine haklarımızın takipçisi olmak zorundayız. Ve tabi bunu başarabilmek için gücümüzü birleştirmek, birliğimizi örgütlemek zorundayız. Aksi taktirde kış bahara çevirmemiz şöyle dursun, nice bahar ve yazlarımız karakışa çevrilmeye devam edecektir.

Emekçi sınıfları ve yoksul halkları en azgın sömürü ve zulüm altında inleyen, sömürü ve zulmünü sürdürebilmek için en kirli savaş yöntemlerini kullanmaktan kaçınmayan sermaye sınıfının ve çeteleşmiş-mafyalaşmış devletlerinin, toplum ve tarih karşısında hiç bir meşruluğu yoktur. Bu gayrı-meşru gücün karşısına onurla dikilmek, ondan sadaka dilenmek değil, hesap sormak hem en doğal hakkımız, hem de tarihe ve topluma karşı görevimizdir. Çünkü bu toplumu alınterimizle hergün yeniden yaratan bizleriz.

Sendika bürokratlarıyla reformistlerin yaymaya, yaygınlaştırmaya çalıştığı, “devlete ve yasalara karşı saygı/uyum” ağusu, açık bir ihanetin göstergesi değilse eğer, kesinlikle rezil bir korkunun ifadesidir. Onlar ya arkalarını sermayeye dayayarak, ya da kendi küçük korkularını çoğaltarak ayakta kalmaya çalışıyorlar. Gelişmekte olan hareketin, hainleri ve korkakları önünden süpürüp atabilecek potansiyele sahip olduğu açıktır. Bu potansiyeli açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmek gerekiyor. Sınıf hareketinin ihtiyacı olan bu önderlik misyonunu yerine getirebilmek içinse, öncelikle sınıf bilinçli, öncü işçi-emekçilerin tek yumruk, tek irade haline gelmeleri, komünist bir işçi partisinin çatısı altında toplanmaları gerekiyor. “Her Kes Kendi Bayrağı, Devrimci İşçiler Komünist İşçi Partisi'nin Kızıl Bayrağı Altına!” şiarını tüm fabrika ve işletmelerde, tüm mücadele alanlarında daha gür, daha yüksek perdeden haykırmak gerekiyor...

Birgün mutlaka!...

Krizin faturası kapitalistlere

Sermaye devleti sınıfa saldırısını boyutlandırarak sürdürüyor. Çivisi çıkmış kapitalist düzeni ayakta tutabilmek adına kılıktan kılığa giriyor. IMF, Dünya Bankası, TÜSİAD, MGK ve kukla hükümeti temas üstüne temas gerçekleştiriyor. Açıklamaların, yalanın, demagojinin, tehdidin bini bir paraya gidiyor.

Anasol-D hükümeti geçtiğimiz Temmuz ayında MGK-TÜSİAD tarafından -ve tabi ki emperyalist sermaye tekellerinin direktifi doğrultusunda- kendisine biçilmiş rolü tamamlamaya çalışıyor. Kısaca gözden geçirecek olursak; Susurluk'la saçılan düzen pisliğini hasıraltı etmek ve devleti, orduyu ve kolluk güçlerini aklamak adına yapılan hükümet operasyonu çerçevesinde Anasol-D'ye görevbaşı yaptırılmıştı. En aşağılık meclis pazarlıklarının bile ağıktan yapıldığı bu operasyonlardan sonra işbaşı yapan MGK-TÜSİAD hükümeti, ilk iş olarak devleti aklama operasyonu gerçekleştirdi. Bunu yaparken yanısıra kitle tepkisini yalan vaatler ve ordu-şeriat sahte ikilemi çerçevesinde gözdağı verdi. Devleti aklama işini gerçekleştiren hükümet hemen ardından Susurluk pisliğini üzerine attığı “münferit suçlularını, katillerini, tetikçilerini birer birer serbest bırakmaya başladı. Buna azgın bir devlet terörüyle birlikte sınırötesi operasyonlar, günde 1000-1500 kişinin gözaltına-işkenceye alındığı “huzur operasyonları”, OHAL ve koruculuğun yaygınlaştırılması vb. militarize baskı yöntemleri eşlik etti. Emperyalist sermaye tekellerinin dikte ettiği “baskı rejimi” koşullarının adımları atıldı. MGK-TÜSİAD hükümetine biçilen son misyon da bunları takiben yoğun bir ekonomik-sosyal terör politikasının hayata geçirilmesidir. Sermaye düzeni enflasyonla mücadele kılıfı altında işçi ve emekçilerin ellerindeki kırıntı halindeki sosyal haklarla birlikte cebindeki hiçbir şekilde geçimini dahi sağlamayan üç kuruşa gözünü dikmiştir. Bu sayede hem mali-krizine geçici bir soluklanma dönemi yaratmayı amaçlamaktadır ve hem de her türlü tepkinin karşısına terör-darbe engeli yerleştirilerek idari-krize geçici bir çözüm oluşturmak amaçlanmaktadır.

MGK-TÜSİAD hükümeti bu amaçlar çerçevesinde yine bildik “paket” yöntemlerini gündeme getirmekle ve “herkesten fedakarlık”, “uzlaşma” gibi ikiyüzlü çağrılarla emekçiye saldırıyı meşrulaştırmaya, kitle tepkisini bloke etmeye çalışmaktadır. IMF ve Dünya Bankası direktifleri

doğrultusunda hazırlanan ekonomik paket ve bütçeye demagojik isimler takılmakta, yalan ve çelişkili açıklamalar yapmakta ve bu çerçevede tartışmalı hale getirilen ekonomik paketin içeriği bir tarafa bırakılarak meşru zemin elde edilmeye çalışılmaktadır. Yetmediği yerde ise bildik “darbe” tehditi gündemleştirilerek kitleler korkutulmaya, sindirilmeye çalışılmaktadır. Oysa bu hükümet MGK'nın ta kendisidir. Geçtiğimiz yıl 28 Şubat MGK kararlarının uygulanması amacıyla işbaşı yapmıştır ve işbaşı yaptığı günden bugüne de tüm MGK kararları harfiyen yerine getirmiştir.

Anasol-D enflasyonla mücadele kılıfıyla işçi ve emekçiye daha fazla açlık, yoksulluk, işsizlik, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksunluk gömleği giydirilmeye çalışılmaktadır. Bunun adı yeri geldiğinde “yapısal reform” yeri geldiğinde “uzlaşma”, “istikrar” olmadıysa “darbe” koyulmaktadır. Sermayenin yapısal reformdan anladığı tek şey özelleştirme ve sosyal hakların tırpanlanmasıdır. Şimdiden çıkartılan mezarda emeklilik yasasına bu gözle bakılmalıdır. 6 ay KİT ürünlerine zam yok açıklamasının gerisinde ise binbir alicengiz oyunu zararı ettirilen KİT'lerin Haziran'ı izleyen 3 ayda tümünden özelleştirilmesi politikası yatmaktadır. Özelleştirmenin işçi ve emekçiler için ne anlama geldiği ise açıktır. İşsizlik, tensikat ve sefalet.

Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz hafta ekonomiden sorumlu bakan G. Taner, Rusya gezisi sırasında akaryakıtta 6 ay zam yapılmayacağı açıklamasını yapmıştı. Ertesi gün akaryakıtta %9 zam yapıldı. M. Yılmaz'da “KİT ürünlerine zam yok” açıklaması yaptı. Bunu takip eden gün ise şeker, kağıt vb. KİT ürünlerine büyük oranda zamlar yapıldı. Anasol-D hükümeti önce zamları dondurduğu açıklaması yapıp KİT ürünlerine getirilen zamlardan sonra kendi açıklamalarını yalanlayarak mecbur olmadıkça zam olmadığı açıklamasını yaptı. Bu konuda Maliye Bakanı Zekeriya Temizel, emekçilerle dalga geçer gibi “Bundan sonra çok büyük ölçüde yapılan zamların hiçbir tanesi keyfi zamlar değildir. Bu program, bütün kesimlerin geriye dönüş maliyette gerçekten bir artış varsa ona göre fiyat düzenlemeleri yapmaları halinde başarılı olur” açıklaması yaptı. Yani diyor ki, bakan Temizel; Bundan önce çok büyük ölçüde keyfi zamlar yapıyorduk. Şimdi hükümetin geleceği belirsiz. Olan bir seçim durumunda kitleleri

kandırabilmek, istikrardan söz edebilmek için keyfi zamları az yapacağız.”

Hükümetin kendi yalanlarına kendisi bile inanmayarak hergün çelişkili açıklamalar yapması “mucize programın” kilit unsurlarından hazine müsteşarı Mahfi Eğilmez'in istifasına neden oldu. Sermaye devleti bu sadık kapitalist uşağın istifasını bile kullanmaya çalışarak “mucize programı” kişiselleştirmeye çalışıyor bugünlerde. Böylelikle sanki ortada bir sınıfın (burjuvazi) bir sınıfa (proletarya) saldırısı yokmuş, sanki bu saldırı bizzat IMF, Dünya Bankası, MGK ve TÜSİAD tarafından organize edilip, yönetilmemiş havası yaratmaya çalışılmaktadır.

Emekçiye yapılan bu saldırı MGK sendikacıları tarafından da tam destek görmektedir. TÜSİAD'ın “seçim enkaz yaratır” açıklamasından sonra, Yılmaz'la Türk-İş Başkanı B. Meral görüşmesinde; Yılmaz “bu yıl reel ücret artışı istemeyin” demiş, uzlaşma istemiştir. Meral de bunu izleyen günlerde ülke ekonomisinin erken genel seçimi kaldıramayacağı, fedakarlık hersesten olacaksa biz hazırız vb. türünden açıklamalarıyla hazırola geçmiştir. DİSK Genel Başkanı R. Budak, işçilerin tepkilerini boşaltma çabalarıyla birleştirdiği Ankara yürüyüşünün toplanma yerlerinde yaptığı açıklamalarda hükümeti uyarmaktan bahsetmekte, darbe tehdidinden vb. bahsetmektedir. MGK'nın bu tasmalı uşakları da böylelikle hükümetin ya IMF reçetesini ödersiniz ya da zorla ödetiriz tavrına ESK ihaneti cephesinden tam destek verdiklerini, hükümetle uzlaşmaz görünüm altındaki politikalarıyla tam uzlaşma içinde olduklarını göstermektedirler.

Sermaye devleti IMF reçetelerini, kapitalist bunalım faturasını işçiye-emekçiye ödetmek için elindeki tüm kozları oynamakta ısrar göstermektedir. Oysa işçi ve emekçilerin elinde tarihin gidişini değiştirebilecek gibi büyük bir koz ve güç bulunmaktadır. Sınıfın örgütlenmesi, ihtilalci komünist partisi çatısı altında tek bir yürek olup atması, bu kozu oynamanın tek güvencesidir. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi kaderlerini, ücretli kölelik düzenini yıkararak, kendi iktidarını kurarak belirleyecektir. Bunun için sermayenin tüm oyunlarına karşı bir araya gelmeli, örgüt silahını kuşanmalıdır. İşçilerin komünist partisi saflarında toplanmalıdır.

Yok Yok Zulmün Sen İzin Vermedikçe!

TÜSİAD'dan MGK'ya Brifing

Sermaye iktidarının en temel güvencesi ve kurumu olan MGK, daha sıkı denetlemek istediği kurumları bir bir çağırıyor ve brifingler veriyordu. Aslında bu “brifingler” brifingten öte o kurumların nasıl hareket edeceğinin emrini aldığı toplantılardır.

Geçtiğimiz hafta içerisinde sermaye örgütü TÜSİAD, MGK'ya brifing verme ihtiyacı duydu. Tabii bu brifingin tamamlayıcı piyonları olan sendika ağaları da çağırılmıştı. Brifingde işçi-emekçilere yönelik saldırıların “ekonomik anayasa” olarak ESK'e onaylatılması ve bunun yasallaştırılması karara bağlandı. Sermaye sınıfı kapsamlı saldırılarını, güya işçi-emekçilerin rızasıyla alınan kararlar olduğu yanılsaması yaratmak için önce ESK'de onaylatıyor. Bunun üzerinde özellikle duruyor. MGK ise darbe-şeriat ikilemi ve laikliğin korunması aldatmacası üzerinden kurdurduğu ESK'in meyvelerini topluyor. Hemen her konuda sermaye sınıfının temsilcilerinin yanında işçi sınıfı adına sendika ağaları yer alıyordu.

TÜSİAD, işçi-emekçilere yönelik kapsamlı saldırılarını “milli ekonomi programı” olarak sunmak istedi. Bu programa oluşacak tepkileri engellemek içinse programın önce ESK'te onaylanmasını onun ardından TBMM'de yasallaşmasını savundu. TÜSİAD bu pratiği ve kendine ortak ettikleriyle birlikte emekçi sınıflar aleyhine, sermaye lehine IMF'ye yeşil ışık yakıyor. Hazırlanan program tam da IMF'ye anlaşabilmenin zeminini hazırlıyor. Programda yapısal reformlar olarak adlandırılan; vergi reformu, sosyal güvenlik reformu, özelleştirme, ücret dondurma vb. konular IMF'nin istemlerini oluşturuyor zaten. TÜSİAD programının yasallaşıp “ekonomik anayasa” haline gelmesinin başarılmasının yolu olarak “toplumsal uzlaşma ve barış” adı altında ESK'te onaylanmasını gösteriyor. Anlaşılan TÜSİAD buna karşı emekçi sınıflardan oluşacak tepkiden çok korkuyor. Bu tepkilerin törpülenmesini ve yedeklenmesini de sendika ağalarına havale ediyor. Sendika ağaları buna dünden hazır zaten. TISK kuruluş yıldönümü toplantısında Türk-İş Başkanı Bayram Meral 5'li inisiyatifi kastederek işçi ve işveren kuruluşlarının yanyana gelmesinin mutluluk verici olduğunu söyledi. Beş konfederasyon başkanının bir araya gelerek demokratik, laik düzene sahip çıktıklarını bu olmasaydı 12 Eylül '80 gibi bir darbe olabileceğini belirtti. Bayram Meral son olarak “Biz yıllardır sırtımızda bir yük taşıyoruz. Yeni dönemde de herkese yardımcı oluruz” diyerek sermayeye açık desteğini sundu. DİSK adına konuşan Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Keskeç de hükümeti desteklediklerini ilettiler. IMF'nin “şok paket”inin neler doğuracağını çok iyi bilen patronlar, sendika ağalarıyla birlikte hareket etmeye özel bir önem veriyor.

TÜSİAD'ın ekonomik konularda MGK'ya brifing vermesi üzerine burjuva basın, siyasiler birşey beceremiyor, patronlar da mecburen MGK'ya gidiyor diye yaklaştı. Burada MGK, hükümet ve patronları birbirinden bağımsızmış gibi göstermeye çalışılan bilinç bulandırıcı bir yöntem var. MGK direk olarak sermaye sınıfını temsil ettiği gibi sermaye birikimi olarak da generaller (ordu) bu sınıfın bir parçasıdır. OYAK Türkiye'nin sayılı büyük şirketlerindendir. Sermayesi ise ordu ve generallere aittir. Kaldı ki böyle bir durum olmasa bile generallerin ve ordunun varlık sebebi sermaye sınıfının iktidarını korumaktır.

Sermaye ile devlet ve onun en temel kurumu ordu arasındaki bu doğal ilişkinin, burjuva basın tarafından bu açıklıkta ortaya konulması kuşkusuz beklenemez. Çünkü tarihe ve topluma karşı suçlu bir sınıf olan burjuvazide, tüm suçlularda olduğu gibi, suçlarının üstünü örtme refleksi oldukça gelişkindir. Ama, burjuva basının pek çok hamkafa kalemşörü açısından, ek olarak, böylesi çıplak bir gerçeği bile kavrama sorunu bulunduğu da açıktır.

Sermaye Devleti Tepkileri Yumuşatmaya Çalışıyor **Bucak ve Ağar'ın** **Dokunulmazlıkları kaldırıldı!**

3 Kasım 96'da Susurluk'ta meydana gelen devlet kazasında çete devletinin bir kanadı çok net biçimde açığa çıkmıştı.

Öyle ki çetenin içerisinde sermayenin her kurumundan adamlar vardı. Özel timcilerden, emniyet müdürlerine, bakanlara, milletvekillerine, generallere, MİT ve sivil faşistlere kadar uzanan bir liste çıkıyordu karşınıza. Üstelik bu açığa çıkan liste devletin ve medyanın sadece koruyamadıklarından oluşuyordu. Örneğin; çetenin ordu uzantısı özel bir tarzda korunmaya alınmıştı. Düzen partileri, medya ve sermaye sınıfı el birliği etmiş"şerefli" ordularına söz söyletmiyorlardı. Generaller ise panzerlerle yaptığı eroin ticaretinin hesabını, katlettikleri insanların sayısını bilmiyordu. Düne kadar, yaptıkları iğrençlikleri ulusal hareketin mücadelesini karalamak için PKK'ye maletmeye çalışanlar, pislikleri ortaya saçıldıktan sonra, bunu en-pervasız biçimde devlet adına üstlenmek zorunda kalıyorlardı. Eroin ticareti gibi bir insanlık suçu, "terörü yoketmek için kendi yöntemleriyle mücadele" adı altında ve alenen savunulmaya başlanıyordu.

Çete ve aşiret reisi Sedat Bucak'ın, PKK'ye karşı mücadele adı altında, Kürdistan'da yapmadığı pislik, işlemediği suç kalmadı. Sayısı onbinlerle ifade edilen bağımsız silahlı çetesiyle soygunlar, faili meçhuller planladı, gerçekleştirdi. Eroinin ticareti yetmedi, bizzat kendi tarlalarında hammaddesini yetiştirdi. Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci imha savaşının başını çekti. Ama Sedat Bucak milletvekili ve çete reisi olarak ne rezillik yaptıysa hepsini sermaye devleti için yaptı. Kürt hainleri ve aşiretinden oluşan silahlı çetesini ulusal harekete karşı kullandığı sürece Kürdistan'da devletin her türlü imtiyazlarından faydalandı. Hatta sermaye devletinin ordudan sonra o coğrafyadaki en büyük çetesi Bucak aşiretidir.

11 Aralık'ta dokunulmazlıkların TBMM'de oylandığı sıradaki konuşmasında Mehmet Ağar da bu gerçekliği ifade ediyordu. M. Ağar şunları söylüyordu; "Benim dokunulmazlığımın kaldırılması önemli değil fakat Sedat Bucak'ın dokunulmazlığının kaldırılması çok önemlidir. Eğer Bucak'ın dokunulmazlığı kaldırılsa onun emrindeki insanları PKK'ye karşı mücadelede küstürürüz. Mücadelede gedik açılır." Sedat Bucak, Mehmet Ağar'la bu çerçevede anlaşmış olmalı ki oylama esnasında kendisi söz hakkını kullanmadı.

Ağar'a gelince... O faşist, ününü kitlam, işkence, soygun ve en son da 1000 operasyonla edinmiştir. Çete devletinin emekçi sınıflara, devrimcilere yönelik binbir baskı ve işkencesinin altında hep onun imzası vardır. Sermaye devletinin diğer yetkilileri devlet içindeki çeteleri "çürük elma" ilan edip temizleyeceklerini söyleyerek müthiş bir ikiyüzlülük sergilerken M. Ağar, dokunulmazlıkların oylandığı TBMM oturumunda yaptığı uzun, demagojik ve saldırgan konuşmasında gerçekliği kendine yontarak çarpıcı bir şekilde ortaya koydu. Konuşmasının özünde Türkler'in geleneğinde yıkıcı bölücülüğe karşı her türlü sert yöntemin

kullanıldığını kendisinin de bunu yaptığını belirtti. Bugün için de yaptıkları herşeyin sistem tarafından planlı olarak yapıldığını, kendilerinin sadece bu işleri üstlenen kahramanlar olduklarını söyledi. Konuşma aslında sermayenin iki yüzlü temsilci ve yöneticilerine bir serzeniş içeriyordu. Hem bize bu işleri yaptırıyorsunuz hem de göstermelik de olsa yargılamayı düşünüyorsunuz demeye getiriyordu. Faşist M. Ağar'ın söylemlerindeki pervasızlığın gücünü buradan aldığı belliydi. Bunun en somut örneği "beni yargılayacak hakim daha anasından doğmadı" söylemi oldu.

Aslında son dönemde çete devletine yönelik eylemli tepkiler sönümlenmiş ve sermaye devleti de olayı fazla zorlanmadan kapatmanın rahatlığını yaşıyordu. Fakat gerek yeniden gündeme gelen "sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemleri ve kazanın yıldönümünde Susurluk'ta yapılan 35 bin kişilik miting, gerekse de emekçi kesimlerin her vesileyle çeteleşmeye tepkisini gündeme getirmesi, olayı tekrar burjuva politikacılarının gündemine soktu. Sermaye devleti bu tepkilerin önünü almak için belli sahte umutlar yaratmak zorundaydı. Keza M. Yılmaz, olayı çözmek için "namus sözü" verdi. Bu "sahte umut"un son halkasını dokunulmazlıkların kaldırılması girişimi oluşturuyordu. Bu daha önce bir kez denendi ve TBMM'de red kararı çıktı. Gelinek noktada ise sermaye düzeni derinleşen ekonomik krizine, yönetme krizine de derinleştirerek eklemeyi düşünmüyor. Bunun için de belli kurumlarını iyi-kötü ayakta tutmak ve kitlelerin umudunu tamamen yitirmesini engellemek zorundadır. S. Bucak ve M. Ağar'ın dokunulmazlıklarının kaldırılması adımı buna yönelik atılmış bir adımdır. Yoksa en küçük bir mafyayı, çeteyi yargılamaktan korkan hakimlerin olduğu bir ülkede ve çökmüş bir yargıyla mafya ve çetelerin başı olan Ağar'ın, Bucak'ın yargılanamayacağını her kes iyi biliyor. Zaten M. Ağar ve S. Bucak faşistlerini yargılamak sermayenin bir bütün olarak kendini yargılaması anlamına gelir ki bu da mümkün değildir. Kaldı ki, S. Bucak'la M. Ağar yargılanabilip göstermelik cezalar alsalar bile çürümüş kapitalist sistemin özünde hiçbir iğrençlik milimetrik bir boyutta bile değişmeyecektir.

Kapitalist sistemde yargı sermayenin sınıf iktidarını korumak için vardır. Bugün işçi-emekçi sınıfların ve devrimcilerin üzerinde baskı kurabilmek için devletin çete niteliğine yargıya olduğundan daha çok ihtiyacı vardır. Bu anlamda çetelerle yargı sermaye için birbirini besleyen şeylerdir. İşçi-emekçiler dokunulmazlıkların kaldırılması ve başka türden hiçbir "sahte umut"a bağlanmamalıdır. Çete devletinden hesabı ancak kendisinin soracağı bilinciyle, bütün sorunların kaynağı sermaye düzenini hedef almalı mücadelesini buna kilitlemelidir. Çünkü bu karanlık ancak devrimle aydınlanır ve "temiz"toplum, ancak işçilerin-emekçilerin iktidarı tarafından örgütlenebilir.

Kahrolsun Çürümüş Sermayenin Çölesine Dikrapi
Yaşasın Sosyalizm!

Sermayenin kirli **AB pazarlığı**

Türkiye'nin, Avrupa sermaye devletleri topluluğu olan Avrupa Birliği'ne (AB) alınması yine bilinmez bir geleceğe bırakılıyor. Aralık ayında yapılacak olan AB bakanları toplantısı öncesi gayriresmi bir toplantıyla biraraya gelen AB üyesi ülkelerin yetkilileri TC hakkında olumsuz karara vardılar. Yanısıra TC'ye tüm kapıları kapatmak yerine, bir çeşit ara formül önermeyi, tam üyelik müzakerelerini daha sonraya bırakmayı kararlaştırdılar. Almanya ve Yunanistan'ın tam olarak karşı durduğu TC'nin tam üyeliğinin önüne konulan engellerin başında insan hakları, Türk-Yunan uyumazlığında TC'nin değişmez provokatif politikaları ve Kıbrıs politikası bulunuyor.

TC, AB'ye 1987 yılında tam üyelik için başvurmuştu. 1989'da ise bu başvuru bir dizi neden gösterilerek geri çevrilmişti. Bugün "insan hakları" genellemesinin içinde yok gibi gösterilmek istenen **ulusal sorun** aslında her zaman gündemin en önemli maddesini oluşturuyordu ve oluşturmaktadır da. 1989'da başvurusu reddedilen TC, o dönemde söylemde de olsa Kürt ulusunun varlığını kabul etmek zorunda kalmış, zamane başbakanı Özal Kürtlere federatif yapı söylemlerini dahi dile getirir olmuştu. Doğal olarak söylemde kalan bu politika her ne kadar TC'nin dış politikada bir işine yaramamışsa da, içerde sermayenin sömürgeci egemenliğinin işine bir ölçüde yaramıştır. Bu süreçte bu kapsamda tek bir ileri adım dahi atılmamış, tersine gelişmeler Kürt ulusunun aleyhine seyretmeye başlamıştır. Tam da TC'nin sözde yumuşama gösterdiği dönem, gerçekte imha ve inkarın en açıktan, en acımasızca, en iğrenç katliam yöntemleriyle yürütüldüğü dönem olmuştur. TC, iç ve dış politika alanlarında, yalan ve demagojiye dayalı olarak geliştirdiği şovenist politikaları tam da bu süreçte aymazlıkla sürdürmüştür. Bir yıldır güncelliğini hiç yitirmeden hergün ayrı bir pisliği, irinin fışkırdığı devletin "Susurluk belası" da devletin somut çeteleşmiş yapısını, genel olarak izlediği terör ve yalana dayalı politikasını açığa çıkarmıştır.

'89'da TC'nin tam üyelik başvurusunu Kürt sorununa bağlı olarak geri çeviren Almanya ve Yunanistan ise, bir yandan kendilerini bu sorundan kopuk gösterme, diğer yandan da uluslararası insan hakları himayeli soyunma çabası içindedirler. Zira bunlardan ilki uluslararası emperyalist rekabet ve çelişkilerin odağında yermekte, ABD'nin tek rakibi olma yarışını sürdürmektedir. Bugün Almanya'yı ilgilendiren hiç de -dile getirildiği üzere- Eşber Yağmurdereli'nin tutuklanması ya da TC'nin uygulamakta olduğu ağır insan hakları ihlalleri değildir. Onun derdi, üyelikle birlikte elde edilecek olan serbest dolaşım hakkı ve bunun emperyalist bir merkez olarak kendisine yükleyeceği mali yük, yanısıra TC'nin ABD emperyalizmine aşırı sadakatidir. Bu yüzden de Gümrük Birliği'nde tahınan kısmi haklarla beraber tanınacak bazı haklar çerçevesinde üyelik sorununun hep bir sorun olarak kalması, Almanya için bir yaptırım gücü anlamına gelmekte, tercihi de bu yönde olmaktadır. Kürt sorunu ya da Eşber Yağmurdereli'nin tutuklanmasını yeri

suçu tescillidir. Bahsi geçen dönemde Almanya, TC'ye kirli savaşta kullanılmak üzere tank, silah, teçhizat vb.(satışı bir yana koyalım!) bağışında bulunmuştur. Yine bu dönemde yapılan askeri mali yardım tutarı 8 milyar mark (DM) dolaylarındadır. TC'nin bu silah ve paraları nerede kullandığı da bizzat dönemin başında aynı ülke tarafından dile getirilmiş olduğuna göre, bu insan hakları havariliği içi boş laf kalabalıklarından öteye bir anlam taşımamaktadır.

TC'nin Ortadoğu'da ABD'nin ileri karakolu olma yarışındaki rakibi Yunanistan'ın ise ulusal soruna özel eğilimi ve Kürt halkını destekler tavrı, yalnızca kendi gerici devlet çıkarlarına hizmet etmektedir. Aynı TC gibi ABD'nin ileri karakolu olma yarışını sürdüren Yunanistan'ın da Kürt halkına, Rum halkına, bütün bunlardan öteye Yunan işçi-emekçi sınıflarına sunabileceği tek şey, emperyalizme kölece bağımlılıktan başkaca birşey değildir.

TC'nin bugün AB ile bütünleşmede "şok karar" olarak lanse ettiği olumsuz tavır aslında, medyada bir burjuva sözcüsünün dile getirdiği gibi, "perşembenin gelişi" vakasıdır. TC'nin bu gelişmeye hazırlığı ise aylar öncesinden başlamıştı. Nitekim Anadol-D hükümetinin geldiği ilk günlerdeki icraatları da bu yönde olmuştur. Müzakerenin bir diğer muhatabı olan Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin Yunanistan'la girdiği işbirliği, TC ve KKTC arasındaki ilhaka yönelik anlaşmalarla karşılanmıştı. Bu iki ülke (TC ve Yunanistan) arasındaki gerilimi tırmadımış, savaş çıgıllıkları atılır hale gelmişti. AB bakanlarının gayriresmi toplantısı öncesi, geçtiğimiz günlerde karşılıklı olarak gündeme getirilen hava ve deniz tacizleri de bu aynı politikanın birer ürünü oldular. TC'nin AB ile ilişkilerde bir koz olarak gördüğü Kıbrıs "sorunu" ve politikası, yine AB tarafından kendisine karşı bir koz (bir engel) olarak kullanılmış oldu.

Bu kirli pazarlıkların ve kördövüşünün ise iki ülkenin işçi ve emekçilerine bir faydası yoktur. Birbirine düşman görünen bu iki ülkenin de asıl düşmanlıkları sömürdükleri sınıflara karşıdır. Daha Ege Denizi'nde savaş çıgıllıkları atılırken, TÜSİAD bünyesindeki 150 kapitalist, aileleriyle birlikte, Selanik'te Yunan kapitalistleriyle zengin sofralarında buluştular. İki ülke arasındaki siyasi anlaşmazlığın ekonomik sömürde işbirliği yapmalarına engel olmadığını ilan ettiler. Öyledir de... Bir yandan kapitalist sömürü en azgın şekilde, işbirliği halinde hayata geçirilirken, öte yandan Avrupa Birliği, Kıbrıs, insan hakları vb. konularda anlaşmazlık çıkarılmasından iki ülke kapitalistlerinin de bir kaybı olmamaktadır. Aksine şovenist politikalar geliştirip ezilen sınıfa siyasi körlük aşılama hayli kazançlı çıkmaktadırlar. Politikaları gayet açıktır. Bir yanda, Yunanistan Güney Kıbrıs Rum kesimi ile ortak tatbikatlar geliştirmekte, silahlanmakta ve TC'ye uluslararası politikada düşmanca bir tavır sergileyerek elindeki kozları oynamaktadır. Diğer yanda, TC, KKTC ile bütünleşme, uluslararası sularda tatbikatlar yapmakla buna yanıt vermektedir. İşin gizli yüzünü ise, Kıbrıs halklarına ve her iki ülke emekçilerine en uygun sömürü koşullarının dayatılması oluşturmaktadır.

DSP Kurultayı'nın gösterdikleri

Sermayeye uşaklıkta sınır tanımazlık

Genelkurmayın yeni misyoner partisi DSP 4. Olağan Kurultayı'nı yaptı. DSP'nin 4. Olağan Kurultayı, bu partinin yapısını tüm çirkefliliğiyle sergileyen bir işlev gördü. Sermayeye hizmette kusursuzluk ve sadakat, işçi ve emekçilere düşmanlıkta sınırsızlık! DSP Kurultayının biricik anlamı budur.

DSP, yapısında hiçbir aykırı sese tahammülü olmayan, Ecevitlerin tekkesi bir partidir. Bu parti tıpkı faşist partilere özgü yöntemlerle yönetilmekte, yapısı öteden beri buna uygun hale getirilmeye çalışılmaktadır. Kurultay'ın sergilediği açık sonuçlardan biri, DSP'nin bu süreci artık tamamladığıdır. DSP'nin şimdiki parolası: Tek şef, tek ses, kapıkullarından oluşan tek tip uşaklar topluluğu. Kurultay, Ecevitlerin ihraç ve istifalarla muhaliflerinden sıyrılmış olduğunu gösterdi. "Çile çiçekleri" denilen bir grup muhalif Kurultay'a sokulmadığı gibi, sayısı 4-5'i geçmeyen muhalif delegeler de sindirilerek susturuldu. "Demokratik Sol" adını kullanan bu parti, delegelerine yalnızca 5 dakika söz hakkı vermeyi kararlaştırdığı gibi, kimlere söz hakkı verileceğini de Divan'ın inisiyatifine bıraktı.

Bu durum bir Kurultay'a özgü değildir. Tek şef, tek ses ve kapıkulu sürüsü gerçeği yapılan tüzük değişikliğiyle de kurumlaştırıldı. Adı güya "Demokratik Sol" olan bu partide yeni tüzük hükümleriyle birlikte Rahşan hanıma verilen yetkiler, ancak bir kontr-gerilla cumhuriyetinde çetelerin başı Genelkurmay'ın misyoneri bir partide olabilir. Irkçılıkta MHP ve Başbuğ'u ile yarışan Ecevitler, deneyimlerini Genelkurmay'ın hizmetine sunmakta da Türkeş'ten geri kalmıyorlar. Eli kanlı katiller, Amerikan uşakları ve mafya patronları için atılan "Türkiye seninle gurur duyuyor!" sloganının Kurultay'da Ecevit için de atılmış olması bir tesadüf değildir.

Ecevit: Sosyal-demokratlıktan nasyonal solculuğa

DSP, '70'lerin CHP'si ya da sosyal-demokrasi olarak tanımlanan düzen ve devlet soluyla dahi hiçbir alakası kalmayan bir partidir. Ecevit'in '70'li yıllarda başında bulunduğu CHP Sosyalist Enternasyonal üyesi bir partiydi. Ecevit de çeşitli kapitalist devletlerdeki düzen solunun temsilcisi partilerden oluşan bu Enternasyonal'in saygın bir üyesi ve toplantılarının "şeref konuğu" olmakla övünürdü. Oysa, bugünkü Ecevit'in ve partisinin bu kadarına dahi tahammülü kalmamıştır. Tıpkı azıllı faşistler gibi, sosyalist ya da sosyal-demokrat kavramlarını büyük bir kinle kullanmaktadır. Ecevit, Kurultay'da yaptığı konuşmada "hele bir de dünyada mezara gömülmüş olan



bir ideolojinin ayaklı müzeleri ile DSP'yi tek bir sol kategorisine sıkıştırmaya kalkışmak, bir entellektüel fantazi olmanın da ötesinde saçmalamaktır" diyerek, CHP solculuğuna dahi tahammülü olmayan azıllı bir gerici olduğunu gizleme gereği dahi duymamaktadır. DSP'nin burjuva anlamda bile ne demokrasi ile ne de solculukla bir alakası yoktur. DSP, Türkiye'nin 12 Eylül sonrasına özgü, yeni tipte milliyetçi-muhafazakar bir partidir.

DSP: Bir gericilik odağı

Ecevit yakın döneme kadar işçi ve emekçi dostu görünmeye büyük önem verir, yığınları aldatmak için sosyal demagojiyi sistematik bir tarzda kullanırdı. Bugün de demagojik propagandayı bir yana bırakmaksızın TÜSİAD'ın saldırı programını kararlılıkla savunan, sömürgeci barbarlığın sözcülüğünü yapan, ilericilere ve devrimcilere yönelik tüm vahşi uygulamaları bir karşı-devrimci militan olarak destekleyen, her türlü gericiliği partisinde birleştirmeye çalışan Genelkurmay'ın emireri, sermayenin kapıkulu bir politikacıdır. Kurultay konuşması bunun açık kanıtıdır. Özelleştirmenin hızlandırılarak bir an önce sonuçlandırılması hedefini ortağı bulunduğu hükümetin en acil işlerinden biri olarak tanımladı. MGK-TÜSİAD hükümetinin "Üçüncü Dönem Kitap Arşivi"ne atılmıştır. "55. cumhuriyet

hükümetinin kurulmasındaki etkinliğiyle ve hükümetin uyumlu çalışmasına yapıcı katkısıyla" Genelkurmayın misyoneri bir politikacı olduğunu usturuplu bir dille açıkladı. "CHP'nin hükümete destek vermek zorunda" olduğunu belirterek, aksi halde "hükümet büyük görür" diyerek Genelkurmay adına bir kez daha darbe sopasıyla tehdit savurdu.

Kürt sorunundaki yaklaşımıyla yalnızca Türkeş'e benzetilebilen Ecevit, dış politikada da ABD'ye tam uşaklık, İsrail barbarlığıyla kader birliği içindedir. DSP'li Dışişleri Bakanı İsmail Cem emperyalist haydutlara uşaklığın gereklerine uygun davranmakta hiçbir tereddüt göstermemektedir.

Kontr-gerilla cumhuriyetinin yıpranmış yüzünü onarmakla görevli hükümetlerinin ilk icraatlarından biri olarak tutuklu çete üyelerinin salıverilmesine hiç değinmeyen Ecevit, bir de tutup "karanlık ilişkiler ağının açığa çıkartılması"ndan söz etme yüzüzlüğünü gösterebiliyor. Ecevit'e göre bu "karanlık ilişkiler ağını çözmek" "milletvekili dokunulmazlığının sınırlandırılması"na bağlıdır. Yani Ecevit uygun bir dille artık bu sorunun sözünü etmeyin demek istemektedir. Çünkü mevcut parlamentodan bunu beklemek olmayacak duaya amin demektir. Bu parlamentonun 162 milletvekilinin suçları açığa çıktığı halde dokunulmazlıkları nedeniyle haklarında biçimsel olarak bile dava açılamamaktadır. Buna bir de şimdi milletvekili olan Güreş, Kozakçıoğlu, Erkan vb. çete üyeleri eklendiğinde, böyle bir kararın çıkması olanaksızlaşmaktadır. Partilerin alacağı tutumu da saklı tutuyoruz. Kısaca, '74, '77 ve '79'daki başbakanlıkları döneminde kontr-gerilla faaliyetini gizleyen Ecevit, bugün de tümüyle kontr-gerillanın yönetimindeki devletin iğrenç çeteci yüzünü gizlemeye çalışmaktadır.

Geçmişte "insan hakları" ve "dönüşüm" demagojisini sıkça kullanan DSP, bugün Çiller ve Türkeş'in

partilerine yaraşır, 12 Eylül generaller döneminin uygulamalarını aratır bir tutumla hükümet etmektedir. Ecevit'in Eşber Yağmurdereli olayı karşısındaki tutumu biliniyor. Dışişleri Bakanı İ. Cem ise İspanyol gericiliğinin Herri Batasuna partisine mensup milletvekillerinin ağır hapislerle cezalandırılmasına alkış tutarken, Batı kamuoyunun bu aynı hoşgörüyü kendilerine göstermemesinden yakınıyor.

DSP'nin suç çetelesini sayfalar dolusu uzatmak mümkün, fakat gerekli değil. Ancak daha önemli olan DSP'nin her türlü gericiliği partisinde toplamak için attığı adımlardır. Kurultay bu çabanın bir göstergesi oldu. Ecevit artık din istismarına girişerek islami gericiliği de örgütlemeye çalışacaktır. Türkücü İ. Altınmeşe Kurultay'da verdiği konsere "selamünaleyküm" diyerek başladı. Ecevit "Mevlana tevazusu" göstererek kendisine sahneye kadar eşlik etti. Ecevit, alevi gericiliğine seslenmeyi de ihmal etmedi.

Tüm bunlardan sonra Ecevit'in "Türkiye'nin dürüst siyasete, temiz yönetime, insanca ve hakça bin düzene ihtiyacı var" sözleri, büyük bir ikiyüzlülük ve aşağılık bir demagojiden ibarettir.

Kürdistan'da sürdürülen kirli savaş, ilhak ve işgalin birarada yürütüldüğü Güney Kürdistan seferleri, saldırgan dış politika, İsrail ile stratejik işbirliği anlaşmaları, ABD ve öteki emperyalist devletlere uşaklıkta sadakat vb...

Özelleştirmeler, ESK saldırısı, kesintisiz sürdürülen yüksek oranlı zamlar, artmaya devam eden işsizlik, yeni soygun paketleri, tekellerin kârlarının akıl almaz boyutlara varması, işçi ve emekçi ücretlerinin dondurulması, IMF paketlerine tam riayet vb...

Çeteleri aklama, çete devletin sürdürdüğü kirli ve karanlık işleri üstlenme; baskı, terör, işkence ve katliamların boyutlanması. Zindan içinde zindan yaratma politikası ve Genelkurmay'a emirleri...

Ve daha şimdiden ayyuka çıkan ihale yolsuzlukları, vurgunculuk, yolsuzluk, adam kayırma ve tüm hızıyla süren rüşvet... Tüm bunların "temiz siyaset, dürüst yönetim, insanca ve hakça bir düzen"le ne alakası var? Kapitalist toplumda böyle bir düzen, böyle bir siyaset, böyle bir yönetim olanaklı olabilir mi?

Bir gün ayağa kalkacak olan işçi sınıfının iktidar hedefine kenetlenmiş devrimci ordusu tüm bu pislikleri sahipleriyle beraber süpürüp atacaktır. Bu pislik çöplüğünün içinde DSP kendisini de bulacaktır. İşte temiz siyaset, dürüst yönetim, insanca ve hakça bir düzen ancak o zaman mümkün hale gelecektir.

Demirel'in Körfez gezisi ve TC'nin çıkmazı

Cumhurbaşkanı Demirel geçtiğimiz günlerde Körfez ülkelerine dönük 4 günlük bir gezi yaptı. Generallerden aldığı direktif üzerine ve İslam Konferansı'nı hemen önceleyen günlerde gerçekleştirilen gezi boyunca Demirel oldukça sıkıntılı anlar yaşadı.

Demirel'e uğradığı her ülkede Türkiye'nin İsrail'le ilişkileri, ABD'nin Irak'a dönük ardı arkası kesilmeyen müdahaleleri ve nihayet Türk devletinin Güney Kürdistan'daki varlığına ilişkin sorular soruldu, bu konularda duyulan rahatsızlık dile getirildi. Hemen tüm Arap devletlerinin ortak tepkisini ve rahatsızlığını ifade eden bu sorulara Demirel, her zamanki kendine has üslubuyla, demagojik ve kaçamak yanıtlar verdi. Demirel'e göre Türkiye'nin İsrail'le imzaladığı stratejik işbirliği anlaşması Türkiye'nin toprak bütünlüğüne dönük teröre (yani Kürt kurtuluş mücadelesine) karşı imzalanan olağan bir anlaşmaydı. Ortadoğu'daki herhangi bir ülkeye dönük bir tehdit amacı taşımamaktaydı. Türkiye'nin İsrail'le yakınlaşmasına bundan öte bir anlam yüklemek, PKK terörüne arka çıkan Suriye'nin oyununa gelmekti. Suriye sürekli biçimde "kardeşlik ve birlik" propagandası eşliğinde Arap alemini kışkırtmakta ve Türkiye'yi açmaza almaya çalışmaktaydı. Buna dikkat edilmeli, Türkiye dinlenmeden bir tavır alınmamalıydı. Demirel yalnızca açıklama yapmıyordu. Onun bu "diplomatik sitem"i Suriye'ye dönük bir tehditi de ifade ediyordu.

Türk burjuvazisinin geçmişte "İslam dünyası" ile "kardeşlik" üzerine yürüttüğü tüm demagojik kampanyaya rağmen ulusal kurtuluş mücadelesi veren Cezayir halkına karşı son ana kadar sömürgeci emperyalist Fransa'yı desteklediği biliniyor. Aynı şekilde, Filistin halkının haklı mücadelesine karşı siyonist İsrail'e ve onun ağababası ABD'ye açık ya da örtülü destek verdiği de... Gelinek yerde ise Filistin sorunu nedeniyle kaba bir ikiye bölünmüşlüğü dahi gerek duymamaktadır. İsrail'le açık bir saldırganlığı anlatan stratejik işbirliği anlaşması imzalayarak başta Kürt ve Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına dönük düşmanlığını çok daha ileri bir noktaya vardırılmaktadır.

Dolayısıyla Demirel'in Körfez turu sırasında yaptığı tüm açıklamalar Türk burjuvazisinin geleneksel ikiye bölünmüşlüğüne yeni bir örneğiydi. Yalnızca ve yalnızca İslam dünyası'nın TC-İsrail saldırgan ittifakına duyduğu tepkileri yumuşatma amacını taşıyordu. Demirel arada, PKK'ya karşı tavır alınır ve Türkiye'yle işbirliğine evet denilirse, İsrail'le ilişkilerini gözden geçirebileceklerini de ima etti. Ancak bunun hiçbir inandırıcılığı yoktu.

Nitekim Demirel'in ima yollu da olsa İsrail'le ilişkilerin gelecekte



gözden geçirilebileceklerine dair sözlerinin aşağılık bir yalan olduğu anında anlaşıldı. İsrail savunma bakanı tam da bu aynı günlerde Türkiye'ye geldi. Başta Genelkurmay Başkanı İ. Hakkı Karadayı olmak üzere Türk devlet ve hükümet yetkilileri ile görüşmeler yapıldı, saldırgan işbirliğinin daha da derinleştirilmesi anlamına gelen yeni bir dizi antlaşma imzalandı. ABD'nin övgüyle bahsettiği bu dostluk gösterisinin İslam Konferansı'nın gündemde olduğu bir sırada gerçekleştirilmesinde de hiçbir sakınca görülmedi. Dahası, daha önce ABD-TC ve İsrail'in Akdeniz'de gerçekleştirmeyi kararlaştırdığı -ancak bir vesileyle ertelenen- tatbikatın Ocak ayı içinde gerçekleştirileceği belirtilerek, bu işbirliği konusunda bir kararlılık (daha doğrusu Ortadoğu halklarına dönük tehdit) sergilendi.

Demirel'in ABD'nin Irak'a dönük müdahaleleri konusundaki açıklamaları da tam bir ikiye bölünmüşlüğüne örneğiydi. Türk burjuvazisinin bilinçli ve deneyimli bir temsilcisi olarak Demirel, ABD'nin Irak'a dönük haydutça saldırılarını kınamaktan özenle kaçındı. Bu bir yana, söyledikleri Irak'ı suçlar nitelikteydi. Böylece Türk burjuvazisinin (ve Ecevit'in) "Irak'ın toprak bütünlüğü" üzerine söylediği tüm sözlerin iğrenç bir demagojiden ibaret olduğunu bir kez daha gösterdi. Türk burjuvazisi '92'deki Körfez savaşı sırasında da ABD'nin Irak'a dönük saldırısını sonuna dek desteklemiş, bu komşu ülkenin yıkılıp-yıkılmasına, binlerce Irak vatandaşının katledilmesine, hastaların ilaçtan, çocukların süttan mahrum kalması gibi insanlık dışı tüm uygulamalarına aktif "suç ortaklığı" yapmıştı.

Türk burjuvazisi bu tutumunu bugün de sürdürmektedir. Örneğin, geçtiğimiz günlerde yeniden tırmanan ABD-Irak krizi esnasında Türk burjuvazisi yine ABD'den yana bir tutum içinde olmuştur. ABD'nin dayatması sonucu BM'nin aldığı Irak'a yönelik tüm kararları desteklemiştir. Türk burjuvazisi 40 yılı aşkın bir süredir NATO'nun

Güneydoğu kanadının bekçisidir. O bugüne dek hep Ortadoğu petrolleri için ve Ortadoğu halklarının her türlü ilerici çıkışına karşı, emperyalist sisteme, özellikle de ABD emperyalizmine bölge jandarmalığı yapmıştır. Ve bugün de bunu yapmaktadır. Dahası Türk devleti bu işi bölge ülkelerine dönük bir tehdit, şantaj ve saldırganlığa dönüştürmüştür.

İçteki sıkışmışlığı onu ABD ve İsrail'le ilişkilerinde ifadesini bulan tek yanlı bir politika izlemeye mahkum ederek tam bir çıkmaza sürüklemiştir.

Demirel'i gezisi sırasında belki de en çok rahatsız eden, Türk ordusunun Güney Kürdistan işgali ile ilgili soruydu. Demirel; Türk ordusunun Güney Kürdistan'ı işgal etmek gibi bir niyetinin olmadığını, müdahalenin yalnızca Kuzey Irak'taki boşluktan yararlanıp Türkiye'ye dönük saldırılarda bulunan "terörist unsurlar"ı temizlik amacı güttüğünü, Irak'ın kendi topraklarını koruma konumu kazanmasıyla birlikte derhal çekileceklerini vb. söyleyerek, bir kez daha yalana başvurdu. Demirel'in gezisi daha sona ermeden Türk ordusu 20 bin kişilik ek bir güçle Güney Kürdistan'a dönük yeni bir saldırı başlattı. Mesut Barzani'ye ait korucu çeteleriyle ortaklaşa yürütülen bu saldırı, Demirel'in tümüyle yalana dayalı açıklamalarına büyük bir darbe vurdu.

Sonuç olarak Demirel, kaynağı ABD-TC-İsrail saldırgan ittifakı olan "İslam dünyası"nın Türkiye'ye dönük tepki ve hoşnutsuzluğunu hiç değilse yumuşatmak umuduyla çıktığı 4 günlük Körfez gezisinden hiçbir başarı elde edememiştir. Hiç kuşkusuz bu sonuç Demirel'in kişiliği ile açıklanamaz. Tam tersine, bu dolaysız olarak Türk burjuvazisinin başarısızlığıdır. Ve Türk burjuvazisinin, özünü ve esasını başta Kürt ve Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına dönük düşmanlığın oluşturduğu, ABD ve İsrail destekli saldırgan ve yayılmacı politikalarının doğrudan

bir sonucudur. Türk burjuvazisi bu saldırgan politikalar yüzünden bugün İsrail hariç neredeyse tüm Ortadoğu ülkeleri ile çatışmalı hale gelmiştir ve gözle görülür bir sıkışmışlık yaşamaktadır. Demirel'in Körfez gezisinin hemen arkasından katıldığı İslam Konferansı bu durumu bir kez daha teyid etmiştir.

İslam Konferansı ve birkaç söz

Bir yandan İsrail'le imzalanan ve her geçen gün daha da derinleştirilen saldırgan işbirliği antlaşması, öte yandan ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının bekçi köpekliği... Türk devleti sırtındaki bu kamburlarla konferansa katıldı. Demirel, Körfez gezisi sırasında yaşadığı sıkıntıyı fazlasıyla burada da yaşadı. Konferansta Demirel'e benzer sorular soruldu ve benzer tepkiler dile getirildi. TC, İsrail'le imzaladığı stratejik işbirliği antlaşmasını sürdürecektir miydi? ABD'nin Irak'a dönük saldırgan tutumu konusunda ne düşünüyordu? Türk ordusu Güney Kürdistan'dan ne zaman çekilecekti? vb...

İran, konferansa ev sahipliği yapmanın da etkisiyle Türkiye'ye karşı diplomatik bir yumuşaklık içindeydi. Buna karşın, özellikle Suriye ve Irak cephesinden sert tepkiler ortaya konuldu. Hersey bir yana, geçmişte iyi ilişkiler içinde olduğu ABD yanlısı gerici devletler dahi Türkiye'yi yalnız bıraktılar.

Demirel tüm maharetini kullanmasına rağmen İslam aleminde yükselen tepkilerin önünü alamadı. Türkiye'nin İslam aleminin bir parçası olduğu, Türk toplumunun %99'unun müslümün olduğu vb. açıklamalar, Türkiye'ye dönük tepkileri yumuşatmaya yetmedi.

Demirel sıkıntı içinde geldiği İslam Konferansı'nı daha konferans bitmeden sıkıntı içinde ve adeta kaçarak terketti.



İslam ülkeleri konferansı

ABD-İran ilişkilerindeki yumuşama sonuçlarını veriyor

İran y netimi, Tahran da toplanan İslam İkeleci Konferansı zirve toplantısına, 1979 yılından bu yana maruz bırakıldıkları ablukanın kurulu unun ilk adımı, sonu t g stergesi olarak tanımlanmaktadır. İran y netiminin zirvesi bu alanda bir diplomatik ata a d n t rmeye kalkmasının kendisi a ısırdan belli bir hükümlük payı vardır. Bug ne kadar toplanan zirveler İran in konumundan t r h p fiyasko ile sonu lanm tı. Bu zirveden de sonu sonu ların ıkması beklenmiyor ve beklenemez. Ama en azından g r n rde bir mutabakat sa lanacak, or tak bir bildiri yayınlanacaktır. Strun bu de il. İran y neticilerinin propagandasını yaptıkları ve v nd kleri konu da bu de il.

Ezici o unlu unu ABD emperyalizminin sadık u aklarının olu turdu u katılımc lar 1979 dan bu yana ilk kez İran topraklarında bir araya gelmektedirler. 21 i Araplardan olu an 55 lkenin devlet ka kanları, kralları veya en st d zeydki temsilcileri, o unun yıllarca eytanla tırmakta birbirlerine yan tıkları bir lke de toplanmaktadır. İran y netimi bu yumu amayı kazanımlarının ilki ve en nemlisi saymaktadır.

Tahran a gelen heyetler 1979 devrimine ser ttavır almakla, yeni rejimi eytanla tırmakla kalmadılar, İrana y nelik ok y nl saldırıların da yeminli destek ileri oldular. İkarları zedelen di i in ABD emperyalizminin bu lkeye kar ı ba latm ı saldırgan politikayı, diplomatik, politik hatta askeri yaptırımları sonu a kadar desteklediler. İran devrimini bo mak ve emperyalizmin tehlikeye d en İkarların yeniden tesis etmek amacıyla Saddam ın İrana saldır ı tıkl ı bilinmektedir. Kim Saddam ı saldırttı, kim yıllar boyu sava ı f İrân e etti, bunlar da bilinmektedir.

İrana dı ruhan yapılmaya al ılan bu m dahalelerin d ında unutulması gereken ba ka veriler de mevcuttur. ABD emperyalizminin Ortado u politikasına yeni bir bi im vermesine, daha da sa lanla tırmasına a ıktan kar ı ılan İran olmu tur. K rfez sava ında yine Irak ın tahrip edilmesi kar ısırdan en onurlu tavıı takaran, emperyalist haydutluk kar ısırdan Irak ın olan tarihsel husretini unutan yine İran olmu tur. Oysa bug n konferansta boy g steren di erleri, İslam aleminde üstlun, karde li in, dayan ımanın geli tirilmesi konusunda gevezelik

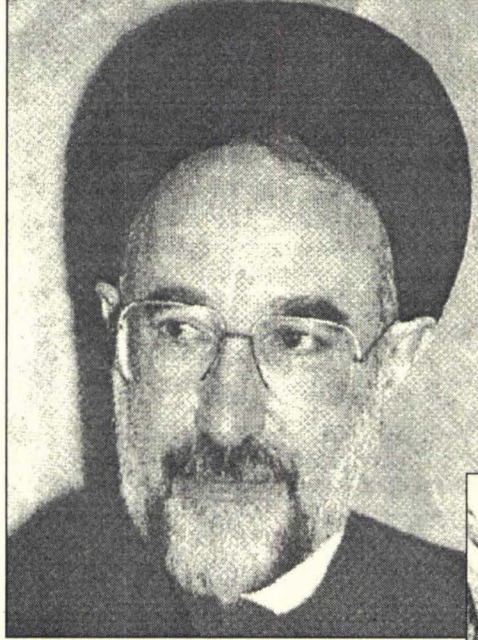
yapanlar, zamanında le kargalan gibi emperyalist g lerle birlikte Irak halkının zerine ullanm lar, talandan pay almaya al ı mı lardır.

Byle bir s racin aktif akt rleri olan Washington un u aklarının bug n tıptı tıptı Tahran ın yolu tutmu olmaları elbette İran ın in b y k bir manevi kazanımıdır. İran halkının en azal ı d rmanı Südi Arabistan kralı kendisi hasta oldu u i in karde i azacı ıyla ke vana katılm tır. zerine Kuranı Kerim ın surelerinin altın ve g m liflerde i lendi i ve altı ay boyunca Kabe ye r t len y z kilo a ırl ırda bir ar afı da İrana hediye g ndermeyi ihmal etmemi tir.

Buraya kadar anlatıklarımız tarihsel bir s racin vebu s re i inde tanık olunan d rekliklerin, u akılların zettidir. Bunların art ık tarihe mal oldu unu ve unutuldu unu farzedelim. Geriye indiki durumu tanımlay p adımı koymak kalmaktadır. Sorunu de i ik bi imlerde sorgulamak m m k nd r. ABD emperyalizminin u akları İrana gitme, İran y neticileriyle ha ır ne ir olma cesaretini nas l bulabildiler? D ne kadar İran la ili kilerde ABD nin takaracı ı tavırdan hayaletten korkar gibi korkuyorlardı. Onlar m de i tiler, yoksa İran rejimi ve y neticileri mi? ABD nin perde arkasında oynadı ı rol nedir? Yoksa ikiy z l l n yeni bir versiyonuna m tanık oluyoruz? vb.

Aslında son geli meler t m ruhunu ve gıcısını dı ruhan ABD- İran ili kilerinde g r len yumu amadan almaktadır. Ge en Ekim ay ı ba lanırdı ABD- İran ili kilerini konu alan ve kar ılıklı yumu amanın nesnel nedenlerini i leyen bir de erlendirme yapm ı tı. ABD emperyalizminin İran la ili kilerini normale d n t rme niyetinde oldu u ve bu konuda st d zeydki eski ABD y neticilerinin, petrol tekelleri temsilcilerinin yo un lobi al ı maları y r tt kleri oktan bilinmektedir. İran da ge en Mayıs ayında yapılan devlet ka kanlı ı se imlerinin sonu ları byle bir yumu amanın ba latılması i in İran cephesinden kapalı aralamı tır. Bu ba larda s zkonusu se imlerin sonu larını Mayıs ayında yle de erlendirmi tik:

"Seçim sonuçlarından hareketle İran rejiminin zayıflığını ve liberalleşme dışında bir alternatifi olmadığını gören ABD ve İsrail, anında y netimle ilgili mesajlarla, evrime iyi gözle baktıklarını,



İran'la ilişkilerini normalleştirmeyi özlediklerini ifade etmişlerdir. Hatta, Alman ve Japon emperyalizminin adım adım yerleştikleri İran pazarından yeniden pay alabilmenin özlemi ile yanıp tutuşan ABD emperyalizmi açıktan İran'a mesajlar iletmektedir. Örneğin ABD başkanlığı iki eski danışmanı, ABD emperyalizminin akıl hocalarından olan Zbigniew Brzezinski ile Brent Scowcroft, geçenlerde *Foreign Affairs* dergisinde yayınladıkları ortak makede, İran'a yönelik Amerikan politikasının artık gözden geçirilmesinin zamanı geldiğini ve yaptırım politikasının yumuşatılmasını talep etmektedirler. Hemen ardından adını gizli tutan üst düzeydeki bir CIA sorumlusu, *Wall Street*'te 23 Mayıs 1997 günü yayınlattığı benzer bir yazıda aynı talebi ileri sürmektedir. ABD'nin İran'la, Mollalarla doğrudan ilişkiye geçmesini, yeni bir politika saptanmasını önermektedir."

Bu yakla ım er evesinde ba layan ABD- İran arasındaki yumu ama bug n İslam İkeleci Konferansı na yansımaktadır, onun dolayısıyla sonu lanıdır. ABD u aklarının dostane tavırlarıyla Amerikan politikasının n a ılmakta, İran da ba layan liberal a ılım te vik edilmek ve desteklemek istemektedir. Yani sonu ta ze ili kin taviz veren, de i en İran rejimidir. ABD emperyalizminin u akları u akıllarını s rd rmeye devam ediyor, eferdilei tarafından kendilerine atfedilen misyonu y netiminin zafer saydı ı kazanımlar



bi ime ili kindir ve ABD emperyalizmine verilen tavizleri, onunla ba latılan yakınla mayı kamufle edici bir rol oynamaktadırlar.

st d zeyde bir İran y neticisinin zirvenin arifesinde, "zirvenin kimseye vereceği bir mesajı yoktur" a ıklamasının tek nuhatı ABD emperyalizmidir. Zirvede alınacak en sonu tıvır, b lge halklarının en geri dıyulanına seslenilerek, ırk ı, overist, anti semitist dıyular k r klenerek sa il eveyarsın etmekten, bu arada da usul yerini bulsun diye ABD nin ona sa ladı ı kayıtsız artsız deste i k esinden buca ından ele tirmekten ileri gitmeyecektir. Ve bylece İran ın uluslararası cemaatin b nyesinde yeniden yer alma s reci fiilen ba latılm , ABD nin yeni İran politikasının n ndeki manevi engeller, hassasiyetler u akları tarafından kaldırılm , yeni i i kolayla tılm olacaktır.

11 Aralık'ta Hizmet Üretimi Durduruldu Kamu Emekçileri Gücünü Kullandı

Avrupa:

11 Aralık sabahından itibaren iş bırakan kamu emekçileri İstanbul Avrupa yakasında Saraçhane Parkı'nda toplanmaya başladı. Toplanma yerinde kuşlamayla birlikte "IMF reçetelerini sokaklarda yırtalım" başlıklı bildiririmizi dağıttık. Gazetemizin son sayısını militan bir tarzda satışının yapılması ise emekçiler tarafından oldukça ilgiyle karşılandı. Alanda toplanan binlerce emekçi yeni katılımlarla birlikte Aksaray'a doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca, "Yaşasın grev yaşasın toplu sözleşme!", "Savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!", "Çeteler mecliste öğrenciler-emekçiler hapiste!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla coşkulu bir yürüyüş gerçekleşti. SES kortejinden yükselen "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!" sloganı ise hızla diğer kortejlere yayıldı ve eyleme damgasını vuran şiar bu oldu.

Miting alanı olan Aksaray Metro önüne gelindiğinde davul-zurna eşliğinde grup grup halaylar çekildi. Bir sırada coşku oldukça yüksekti. Alanda KESK'e bağlı sendika pankartlarının yanı sıra, Kızıl Bayrak, Yapı Sanatevi, Tümtis, Kaldıraç, Teksif ve EMEP pankartı açtı. Miting başlangıcından itibaren yoğun olarak bildiri dağıtımı ve kuşlama yaptık. Tümtis kortejine bildiri dağıtan yoldaşımız, Tümtis'li sendika bürokratlarının saldırısına uğradı. Saldırının, bir önceki sayımızdaki

İzmir Ambarlar'la ilgili yayın üzerine gerçekleştiği açıktı.

Mitingin ilk konuşmacısı, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem'in kitle adına dile getirdikleri, sermaye devletin koşulları birazcık iyileştirmesiyle sınırlı düzeniçi taleplerle sınırlıydı. Ufku burjuva demokrasisini aşmayan bu sönük konuşma kitlenin bir kısmının alanı terketmesine neden oldu. Kitle arkadan grup grup ayrılmaya başladı. İSSP adına konuşan Levent Dokuyucu ise DİSK'in ve işçi sendikalarının eyleme katılmamasını eleştirdi. Miting sonunda Grup Yorum halay parçalarıyla kitleyi coşturdu. Çekilen halaylarla miting sona erdi.

Sendikalarından en yüksek katılımı sırasıyla Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen ve SES sağladı. İşçi sendikalarından ise Teksif ve Tümtis'in sınırlı katılımı dışında herhangi bir katılım yoktu. Anlaşılan, Ankara yürüyüşünde medyaya şov yapan DİSK ağaları emekçi hareketine destek vermemekte kararlıdır.

11 Aralık eyleminin toplumsal yaşamda yarattığı etki küçümsenmeyecek boyuttadır. Tren yollarının çalışmaması, eğitim ve sağlık hizmetlerinin durması, ulaşım hizmetlerinin büyük oranda aksaması bir bütün olarak kamu emekçilerinin sorun ve taleplerini toplumun gündemine oturtmuştur. Burjuva medya türlü çabasına rağmen eylemin gücünü ve meşruluğunu gölgeleyememiştir. Çünkü eylem, sayısı onlarla hesaplanan işçi ve emekçi sınıfların gözünde meşru ve moral vericidir. MGK-TÜSİAD hükümetinin sözcülerinin, birkaç gün önceden yayınladığı "soruşturma açacağız" şeklindeki genelgeye rağmen emekçiler her yerde onbinlerle alanlara çıkarak bu gözdağına papuç bırakmayacaklarını gösterdiler. Bu, eylemin ayrı bir olumluluğudur. Fakat tabandaki bu eylem istemi ve dinamizmi sendika bürokratları tarafından ileriyeye sıçratılmadığı gibi düzeniçi kanallara çekilerek törpüleniyor. Bu nedenle devrimci-komünist kamu çalışanlarının bir görevi de hareketin önünü tıkayan bu reformist barikatın parçalanması için taban inisiyatifini örgütlemek ve harekete geçirmektir.

Anadolu:

Kamu emekçileri, Anadolu yakasında çoğunlukla önce sendikalarında buluşup toplu halde eylemin başlangıç yerine gelmeyi tercih ettiler. 750 civarında eğitim emekçisi, 5 No'lu Şube pankartı altında önce Kartal'da buluştular. Kartal lisesi önünde, kendilerine sloganlarıyla destek vermek üzere toplanmış bir grup öğrenciye polis saldırısına müdahale eden ve

gözüaltına alınmalarını engelleyen eğitim emekçileri, sloganlı-sohbetli (izleyen halkla sohbet) bir yürüyüşle Kartal Kaymakamlığı'nın önüne geldi. Burada yapılan açıklamada ortak mücadele vurgusu yapıldı. Halkın alkışlarıyla destek verdiği coşkulu bir eylemden sonra sahilde arabalara binilip Kadıköy'e hareket edildi.

Söğütlüçeşme'deki toplanma alanında işçi sendikalarından Yol iş ve Tuzla Deri-İş'in desteği dikkat çekiyordu. Kadıköy Belediyesi pankartlarla süslenmişti."Grev hakkı grev yapılarak kazanılır!" "Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı" bunlardan bazılarıydı.

Kadıköy İskele Meydanı'na gelindiğinde 5 bini bulan kitlenin içerisinde Tuzla Deri iş'in coşkusu bambaşka idi. Yapılan konuşmalarda hükümetin tavrı devam ederse eylemlerin yükselerek devam edeceği söylendi. Ayrıca özelleştirmeye karşı onurlu direnişi selamlandı desteklendiği ifade edildi.

Eylemin sonunda eğitim emekçileri Validebağ İlköğretim Okulu'na gitti. KESK yönetimlerinin devrimci çalışmalar karşısındaki bilinen geri/gerici tutumlarına rağmen, bu eylemde kamu çalışanlarının politik çalışmalara açıklıkları gözlemlenebiliyordu. Bir çevrenin sınırlı bildiri dağıtımının gördüğü ilgi ve kortejlerden yükselen sloganlardaki politik ağırlık bunun yeterli göstergesi durumundaydı. Eylemin gözde sloganlarından bazıları şunlardı: "Çetelere değil, eğitime, sağlığa bütçe!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Susma, sustukça yeni zamlar gelecek!" "İşçi memur elele, genel greve!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Kış bahara çevireceğiz!"

Sınıf dayanışmasının güzel örneklerinden biri olan eylem çekilen halaylarla bitti. BTS'ye bağlı emekçiler ise diğer kamu emekçilerinden farklı olarak iki gün iş bırakacağından eylemi sürdürmek üzere Haydarpaşa Garı'na doğru yola çıktı. Dağılmayan kitle bir bütün olarak Tuzla Deri-İş korteji önde olmak üzere Birleşik Taşımacılık Sendikası(BTS)'nin ardısıra sloganlarla gara geldiler. Buradaki eylemde önce DemirYol-İş başkanı, sermayenin bilinçli olarak yaptığı işçi memur ayırımına değindi. Mücadelelerinde BTS emekçilerinin yanında olacaklarını söyledi. Tuzla Deri-İş Başkanı Musa Servi ise sınıf dayanışmasının hayati önemini vurguladı ve hiçbir hakkın mücadele etmeden ve bedel ödmeden kazanılamayacağını vurguladı.

İşçi Memur El Ele,
Genel Grev-Genel Direniş!

ADANA'da emekçi mitingi: "Zafer direnen emekçinin olacak!"

KESK'in merkezi eylem takvimi çerçevesinde hayata geçirdiği bir dizi etkinlik (miting, basın açıklaması vb.) 11 Aralık'ta işbirakma ve vizite eylemleriyle sona erdi. Adana'da günün erken saatlerinde işyerlerinde toplanan ve buralarda halaylar çekip, türküler söyleyen kamu emekçileri, ardından İnönü Parkı'nda yapılacak kitlese basın açıklamasına katıldılar.

Eylem saat 12.00'de kamu emekçilerinin, İnönü Parkı'nda buluşmalarıyla başladı. Eğitim-Sen'li emekçiler buluşma yerine sloganlı yürüyüşle geldiler. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eyleme başından itibaren yüksek bir coşku hakimdi. İlk toplanma anından itibaren slogan sesleri hiç dinmeden devam etti. Eylemde sık sık "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" vb. sloganlar gür bir şekilde haykırıldı.

Ardından KESK dönem sözcüsü ve SES Şube Başkanı Ali Dilipak KESK adına basın açıklamasını okudu. Açıklamada başta kamu çalışanlarına olmak üzere, tüm işçi ve emekçilere dönük saldırılar kınandı ve sermaye devletin Anadol-D hükümetinin politikaları teşhir edildi. Basın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi. Ardından sözü DİSK bölge başkanı Yusuf Yürekli aldı. Yürekli, konuşmasında kamu emekçilerinin mücadelesini selamladığını söyleyerek, DİSK'in başlatmış olduğu Ankara yürüyüşüne değindi. Bu sırada kitlelerden "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı yükseldi.

Eylem KESK dönem sözcüsü Ali Dilipak'ın bitiş konuşmasıyla sona erdi. Eylem boyunca sermaye devletin herhangi bir müdahalesine rastlanılmadı. Ancak eylem öncesinde demiryolu işçilerini ziyarete giden Alınteri ve Atılım muhabirleri tren garında sermayenin kolluk kuvvetlerince gözüaltına alındılar. 29 Kasım'da yaptıkları mitingle mücadele kararlılıklarını ortaya koyan kamu emekçileri, son eylemleriyle mücadele niyetlerini ve isteklerini bir kez daha kanıtladılar. Yıllardır düzenin icazetine doğru kayış yaşayan hareketlilik, son eylemle geçmiş meşru duruşuna adeta yeniden adım atmıştır. Reformizmin, hareketi yıllardır kuşatan barışçıl ve icazetçi politika ve pratikleri, Adana'da ilk kez kamu emekçilerince aşılmıştır. Eylem sıradan bir basın açıklaması değil, meşru yani yasadışı, fiili bir miting özelliği taşıyordu. Reformizmin korktuğu başına geldi yani.

Son eylemliliğin de açığa çıkardığı gibi kamu emekçileri içerisinde önemli bir mücadele potansiyeli ve dinamizi var. Tüm sorun bu dinamizi açığa çıkarıp harekete geçirmede yatıyor.

Kızıl Bayrak/ADANA

İZMİR: Biz bu suçu işleyeceğiz!

KESK'in 11 Aralık iş bırakma eylemi, sabahın erken saatlerinden iş yerleri önünde davul zurna eşliğinde halaya durarak başlatıldı.

Daha sonra kendi işyerlerinin önünden hareket eden emekçiler sloganlarla yürüyerek Konak'ta buluştu. Tümtis ve DİSK'in "İşçi memur elele genel greve" şiarıyla destek verdiği eylemde; "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!", "Söz yetki karar çalışanlara!" sloganları atıldı. Başbakanın 20.11.1997'de yayınladığı genelgeye göre sendikalar muhatap alınacak, eylem yapılabilecek, disiplin cesası alınmayacaktı. Fakat dün aynı Başbakan memurların suç işlediğini, bugün eylem yapmalarını duyurdu. Bunun üzerine memurlar "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atarak "demokrasi mücadelesi suç ise biz bu suçu işleyeceğiz" dediler.

55. hükümetin de aynı olduğunu, özelleştirmelerin durmadığını, sefaleti emekçilerin çektiğini, fedakarlık yapması gerekenlerin başkaları olduğu (yatırımları Avrupa'ya yapıp bir gecede bir memurun birkaç ayda kazandığı parayı kazananlar) belirtildi.

Halaylar çekildi, marşlar okundu. Yine de kitlede genel bir durgunluk vardı. Memurlar kendi sloganlarını dahi doğru dürüst sahiplenmediler. Devrimci hareket kitlede olan durgunluğu aşma noktasında (Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve Kaldıraç'ın yaptığı kuşlamalar hariç) yetersizdi.

KESK'in Gebze Eylemi

Sabah saatlerinde Gebze Devlet Hastanesi önünde biraraya gelen kamu çalışanları, aynı güzergahtan geçen DİSK'in Ankara yürüyüşçüleriyle buluştu. Çolakoğlu işçilerinin de pankartlarıyla eyleme katılması üzerine; "İşçi memur elele genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın örgütlü birliğimiz!" sloganları yükseldi. Hastane önünde 1000 civarında kamu çalışanı, Gebze merkezine doğru "Katkı payına hayır. Herkese parasız eğitim hakkı!" yazılı Eğitim-Sen pankartı ile, SES pankartı altında yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca Gebze halkı kitleyi alkışlarıyla destekledi. 11.30'da Cumhuriyet Meydanı'ndaki miting alanında, Gebze Eğitim-Sen Şube Başkanı Niyazi Büyüksütçü'nün hükümeti eleştiren konuşması ve okuduğu basın açıklaması kitlenin "Savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!" vb. sloganlarıyla kesildi. Kamu çalışanları bu eylemi, bugün çalışmayacaklarını ilan ederek sona erdirdiler.

Kızıl Bayrak/GEBZE

Ankara:

13 Bin Kamu Çalışanı Kışı Bahara Çevirmeye And İçti

Sabah saat daha 09.00 olmadan Kızılay Çevresindeki kamu emekçilerinin çalıştıkları işyerlerinin tümü sanki halaya durmuştu. Biz Kızıl Bayrak çalışanları eylem öncesi mümkün olduğunca fazla işyerine gitmeyi planlamıştık. Miting alanında buluştuğumuzda birbirimize "Kamu emekçilerinin bir kışı nasıl bahara çevirdiğinden" bahsediyorduk. Ankara'nın birçok köşesinde solduğumuz coşkulu kararlılık hepimizin içini ısıtmıştı.

İzleyebildiğimiz işyerlerindeki eylemler:

Çankaya Vergi Dairesi: İş bırakmaya tam katılım sağlayan Çankaya Vergi Dairesi 60 kişilik bir kitleyle işyeri önünde halay ve sloganlarla başlattı grevi. Sık sık "Yüzdelik zamlara hayır!", "Grev hakkımız engellenemez!", "%30'luk zam kader değildir!" sloganları atıldı. "Söz yetki karar çalışanlara!", "Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz!" dövizleri vardı. Coşkulu eylem saat 9.45'te Hitit Vergi Dairesi çalışanları slogan ve halaylarla gelerek ziyaret ettiler. Tüm Maliye-Sen'in basın açıklaması okundu.

Çankaya İmar Müdürlüğü: 350 civarında bir katılımının olduğu eylem Sakarya'da halay ve sloganlarla gerçekleşti. Kitlenin coşkusu çevredeki insanların da büyük bir bölümünü içine çekti. "Savaş bütçesine hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları sıkça atıldı. Tüm Bel-Sen'in diğer şubelerinin Sakarya'da buluşmasıyla Ziya Gökalp Caddesi'nden gitmek isteyen emekçilere polis müdahale etmek istedi. Bunun üzerine bir emekçinin "bu yolları biz yaptık, yürürüz" sözleriyle barikat aşıldı.

Mithatpaşa Vergi Dairesi: Tüm Maliye-Sen'li emekçiler halaylarla ve "Grev hakkımız söke söke alırız!", "Artık vergi toplamıyoruz!" sloganlarıyla tam katılımı ile üretimi durdurdular.

Sosyal Sigortalar Kurumu: Kapiya, "Bu işyerinde grev var!" ve "İnsanca yaşam için, toplu sözleşme için işçi memur elele genel greve!" yazılı büyük pankart asılmıştı. Basın açıklaması

okundu. "Üreten biz, yöneten de biz olacağız!" sloganlarıyla 250 civarındaki kitle Tüm Bel-Sen'le Sakarya'da birleşerek Kızılay'a yürüdü.

Yıldırım Beyazıt-Kızılbaş Vergi Dairesi: Vergi daireleri önünde saat 8.30'dan itibaren toplanma başladı. Bu her iki vergi dairesinde de hemen hemen bütün emekçiler iş bırakma eylemine katıldılar. Halaylar ve sloganlar 9.45'te sivil polislerin gelmesiyle kesildi. Maliye çalışanları "yasadışı"lık bahanesiyle eylemi engellemeye çalışan polisi; "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yılgınlık var direniş yok!" sloganlarıyla karşıladılar. Eylem, halaylar, türküler, sloganlar ve giderek artan bir katılımı ile devam etti. Yapılan basın açıklaması ardından Ankara Defterdarlığı'na doğru yürüyüşe geçildi. Defterdarlığın önünde Ulus Vergi Dairesi, Gümrük Müsteşarlığı, Gümrükler Kontrol Genel Müdürlüğü, Veraset ve Harçlar Vergi Dairesi ve Yeğenbey Vergi Dairesi çalışanları ile birleşerek Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi. Ulus'ta Ostim Vergi Dairesi ve Haber-Sen pankartlarıyla yürüyüşe katıldı. Opera'da Enerji Yapı Yol-Sen ve Kültür-Sen 250 kişiyle yürüyüşe katıldılar. Adliye'nin önünde SES yaklaşık 100 kişiyle korteje katıldı. Sıhhiye'de Yargı-Sen ve Tüm-Sosyal-Sen korteje katıldı. Eylem Kızılay'da her caddeden alana gelen binlerce emekçinin coşkulu katılımıyla başladı.

1. Çankaya Belediyesi önünde Tüm Bel-Sen üyesi kamu emekçileri sabahın erken saatlerinde davullu zurnalı halay çekiyorlardı.

Fen İşleri: Tüm Bel-Sen 500 civarındaki belediye çalışanıyla birlikte, "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla basını karşıladı. Yeni Mahalle Belediyesi'nden yürüyerek gelen belediye çalışanlarıyla birleşerek Sıhhiye yönüne doğru ilerledi. Saat 10.00'a geldiğinde kitle 700 kişiyi geçmişti. Burada da, "Gündelik zamlara hayır!", "Sokağa eyleme özgürleşmeye!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçi memur elele genel greve!" sloganları hakimdi. **İncirli Lisesi:** 98 öğretmenin viziteye çıkmış. En alt koridarda ders yapmaya çalışan tek sınıf vardı. Gürültüden

onların da ders yapması pek mümkün değildi. Birçok öğrencinin yakasında beyaz kurdele vardı. Bunları LÖB'lü öğrenciler öğretmenlerinin eylemine destek vermek için dağıtmışlardı. Öğrenciler TV kameralarına karşı, "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!" sloganı attılar.

Enerji Yapı Yol-Sen, Eğitim-Sen 4 ve 5 Nolu Şubeler: Eskişehir yolu üzerinde başlayan yürüyüşte, TEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde Enerji Yapı Yol-Sen pankartları arkasında (Karayolları, DSI Genel Müdürlüğü'ndeki memurlar birleşmişlerdi.) 2000 civarında kitle vardı. Burada Maden-Sen, Turizm-Sen, Tüm Sosyal-Sen'le birleşildi.

Güzergahta Başbakanlık binası önünde, eyleme katılan memurlara soruşturma açılma genelgesi yakıldı. 3000 civarında bir kitlenin oluşturduğu kortej Kızılay'a ulaştı. Enerji Yapı Yol-Sen'e bağlı karayolları binasında memurların odaları bomboştu.

Devrimci hareketlerin her zamanki gibi kaale alıp ciddi bir müdahaleyi gerekli görmediği eylem, bazı düzen partileriyle, düzen içi muhalefetin bugünkü temsilcisi reformist partiler desteklerini bildirdiler.

Tıbbet direnişçilerinin destek mesajı ise, sınıf dayanışmasının en anlamlı ifadesi oldu.

Bu eylemle, uzunca bir süredir alanlarda yapılan eylemliklerden umutsuzca dönen kamu emekçileri, bekleyiş yerine, yüzlerini yeniden mücadeleye döndürdükleri gösterdiler.

Bir taraftan sermayenin pervasız saldırıları ile karşı karşıya kalan kamu emekçileri diğer taraftan KESK gibi bir üst örgütlülüğün beklemece tavrına tepkisini alanlara taşıması, tabanın mayalanan öfkesinin göstergesiydi.

Tüm Maliye-Sen'in yaptığı basın açıklamasında %100'e yakın katılımı, 400'tün üzerinde maliye emekçisinin Kızılay'da olduğu ve eylemden sonra işyerine dönerek eylemlerini sürdürecekleri duyuruldu.

KESK Merkez Yürütme Kurulu adına yapılan konuşmanın ardından söylenen türkülerle miting son buldu.

Kızıl Bayrak/ANKARA

KESK'in 2. Kuruluş Şenliği Yapıldı

İstanbul:

İstanbul'daki gece Abdi İpekçi Spor Salonu'nda yapıldı. Demokratik kitle örgütlerinin ve en önemlisi kamu çalışanlarının geceye geniş katılımı sağlanamamıştı. 2000-2500 kişinin katıldığı gecede, göze çarpan pankartlar; "Özelleştirmeye hayır", "Yaşasın grevli, toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz", "Yaşasın çalışanların birliği", "Yaşasın 8 Mart mücadelemiz" (KESK Kadın Komisyonu pankartı) ve "%'lik artış değil, toplu sözleşme" idi. Geceye başlarken coşkuyu sağlayan Koma Rojhilat'ın türkülleri oldu. "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı uzunca süre atıldı. Bu coşku ile birlikte salonun farklı bölümlerinde oturan direnişçi işçilerin sesi yükselmeye başladı. Tıbbet işçileri, "Sendika hakkımız engellenemez", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın Tıbbet direnişimiz!" sloganlarını yükseltirken, Brandi işçileri de; "Yaşasın Brandi direnişimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Brandi'ye sendika girecek!" sloganlarıyla coşku katıyordu bu coşkuya. Reslan işçileri ise salonda tek tükü.

Gecenin tek konuşmasını yapan KESK Başkanı Siyami Erdem, salonda bulunan sendika ve parti temsilcilerini selamladıktan sonra kamu emekçilerinin tarihini anlatmaya başladı. Bu mücadele tarihinin bu dönemki eylemlerle taçlanacağını ifade etti. Son dönem IMF reçeteleriyle gündeme gelen yeni saldırıları ortaya koydu. Tüm sosyal hakların gaspı kapıda iken devletin bütünüyle çeteleştiğini buna rağmen birşey yapılmadığını söyledi. Kitlenin buna yanıtı ise, "Çeteler halka hesap verecek!" oldu. KESK'in mücadelesinin "Grevli, Toplu-sözleşmeli sendika hakkı!" olduğunu hatırlattı. Bu temelde hizmet üretiminden gelen gücün kullanılacağını ifade etti. Krizin faturaları emekçilere kesilirken, eğitim, sağlık vb. sosyal bütün hakkının gaspedildiği vurgulandı. Son olarak %30'luk zammın kader olmadığını, hakları için mücadele edileceğini, bunun için bedel ödendiğini ve bedel ödeneceğini söyledi.

Konuşma "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "İşçi-memur elele genel greve!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları ile kesildi.

Konuşmadan sonra ise geceye hakim olan tam bir şenlik havası idi. Politik olarak yayfıllık hem çağrılan diğer grupların özelliğinden, hem de KESK'in mücadele hattının yayfıllığından kaynaklanıyordu. Bundan sonra salondaki kitle iyice azalmaya başladı.

Sunuculuğu yapan Orhan Aydın üniversitelerdeki faşist saldırılardan bahsederek geceye farklı bir ses kattı. Saldırıların faşist çeteler tarafından gerçekleştirildiğini söyledi. Buna karşı yapılan her türlü etkinliğin polis tarafından dağıtıldığını ifade etti ve polis-faşist çete işbirliğine değindi. "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!" sloganları yankılandı. "Çeteler halka hesap verecek!" sloganı yeniden atıldı.

Devrimcilerin katılımı oldukça zayıf ve hazırlıksızdı. Komünistler ise gecede yaygın kuşlama yaptı. "Krizin faturası kapitalistlere!" yazılı pankartı salonun her tarafından görünen yere astılar. Sloganlarla müdahale etmeye çalıştılar.

Ankara:

KESK kuruluş şenliği Ankara'da 6.12.1997 tarihinde Yükseliş Koleji'nde gerçekleştirildi. Bilet satışlarının sendikalar ve reformist partiler üzerinden yürütülmesi tercih edilmişti. Bunun anlamı; KESK'in yeni yetme bürokratlarının devrimci güçler/devrimci çalışmadan yalıtılmış bir şenlik isteğiydi. Nitekim salonda burjuva basına protokol verilirken, sosyalist basın emekçilerine bilet satın almaları dayatılıyordu. Bunun, reformist politikaların temsilcileri ağzından ifade tarzı bile devrimci/sosyalist basına karşı aldıkları düşmanca tavrın açık bir göstergesiydi.

Saat 13.00'te başlayan şenliğe yaklaşık 3000 kamu emekçisi katıldı. Slayt gösterisinin ardından Siyami Erdem'in yaptığı açılış konuşması, Türk-İş, DİSK bürokratlarının tarzında "yaptık, yapıyoruz, yapacağız" şeklinde oldu. Onları aratmadığı gibi, yeni yetmelerin eskilere taş çıkartacağına kanıtıyordu. Apolitik saflaşma salondaki konumlarına da yansımıştı. Salondaki bir tarafı cansız, ruhsuz hatta kendi reformist sloganlarını atmaktan bile aciz bir durumdayken, diğer tarafı, "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sokağa eyleme genel greve!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İşçi memur elele genel greve!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Sosyalist Türkiye, sosyalist Kürdistan!", "Yüklen emekçi, kazanacağız!" sloganlarıyla bir coşku yaratmaya çalışıyordu.

Gene de tüm cabalara rağmen, genelde coşkulu bir tablo sergilenemedi. Bunun tek istisnası MKM çocuk korosuydu denebilir. Halkların kardeşliği üzerine yaptıkları konuşma ve bunu yansıtan türküler çok beğeni topladı.

Zonguldak'ta da kamu emekçileri alanlardaydı

KESK'in iş bırakma eylemi Zonguldak özgülünde, BTS'nin, tren kalkış ve gelişini engellemesiyle, 10 Aralık'ı 11'e bağlayan gece yarısı Zonguldak Garı'nda başlatıldı. Ancak BTS'nin iş durdurma eylemi sabah 6.00'da polisin Karabük'teki saldırısıyla kırıldı ve buradan kalkan tren yine polis zoruyla Zonguldak'a da getirildi. Bunun üzerine BTS çalışanları eylemi Çatalağzı'nda sürdürdüler.

BTS'nin bu eylemi dışında, SES, Tüm Maliye-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Tüm Bel-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen iş bırakırken, Eğitim-Sen ve Orkam-Sen vizite eylemi yaptılar. Maden-Sen, Haber-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tarım-Sen ise iş bırakmayıp öğlen yapılan mitinge destek verdiler.

Maliye ve SSK'da işler tamamen dururken, iş bırakmanın yaşandığı diğer alanlarda katılım yarı yarıya gibiydi. Vizite eylemi yapan Eğitim-Sen'de bu oran yine %60 civarındaydı.

İş bırakma dolayısıyla yapılan miting ve yürüyüş saat 11.00 civarında başladı. İş bırakan kamu çalışanları bu saatten itibaren işyerlerinden Madenci Anıtı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme tek tek bilinçli maden işçileri yanındaydı öğrenciler de destek verdiler.

12.30'a kadar Madenci Anıtı önünde bekleyen ve slogan atan kamu emekçileri, daha sonra Hükümet

Konağı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Sloganlarla Hükümet Konağı önüne kadar yürüyen kitle burada KESK Zonguldak Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Aydın tarafından yapılan basın açıklamasından sonra dağıldı. Eylem boyunca sık sık "IMF duyurdu hükümet buyurdu!", "Bu kışı bahara çevireceğiz!", "Yüzdelik zam değil, toplu sözleşme!", "Sokağa, eyleme genel greve!", "Çetelere değil, emekçiye bütçe!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Toplu sözleşme hakkımız söke söke alırız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Refahiyol, Anasol hepsi aynı yol!" sloganları atıldı.

Genel olarak belirli bir coşkunun hakim olduğu eylem, aynı zamanda KESK Şube yöneticilerinin yasakçı tavırlarına sahne oldu. Alanda Kızıl Bayrak ve Memur Gerçeği sayılarının dağıtımını engelleyen yeni yetme bürokratlar bunu da insanları korkutmamak adına yaptıklarını söylüyorlardı. Oysa onların müdahalesine kadar belirli bir ilgiyle karşılanan bildiriler, "bildirileri almayın" müdahalesiyle alınmamaya başlandı. Bu yetmedi aynı yöneticiler bu defa da kortej içerisinde devrimci sloganlar atan kamu emekçilerine yaptıkları yasakçı tavrı kitledeki geri bilinci beslemekten başka bir işe yaramadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

DİSK Ankara Yürüyüşünün Gösterdikleri

DİSK'in "İşimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz için sendikal haklar yürüyüşü" adlı eylemi 8 Aralık'ta DİSK Genel Merkezi'nden hareketle başladı.

Yürüyüşe toplam 202 kişi katılıyor. Katılım çok az sayıda direnişçi işçinin haricinde esas olarak sendika yöneticilerinden oluşuyor. Merter'deki DİSK Genel Merkezi'nden başlayan yürüyüş güzergahı boyunca, çeşitli fabrikalardan işçilerle buluşuldu. R. Budak ağalık konumu gereği demagogik konuşmalarına daha Merter'de başlamıştı. 8 Aralık gecesi Bostancı'daki Birleşik Metal-İş sendikasında konaklandı. Yürüşte direnişçi işçilerin çok az sayıda olması sendika bürokratlarının ağırlığını iyice hissettiriyordu. 9 Aralık sabahı ise Bostancı'dan Kartal'a doğru yola çıkıldı. Kortej yol boyunca (E-5) "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Sendikal hakkımız engellenemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarını attı.

Karayolları 1. Şube Müdürlüğü'nün önüne gelindiğinde Karayolu işçileri "Bu Kış Bahara Çevireceğiz!", "Yaşasın Eylem Birliği!" dövizleri açıp alkışlarla karşılamada bulundular. Karayolları önünde "Yaşasın Sınıf



Dayanışması!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları atıldı. Köy Hizmetleri Bölge Müdürlüğü işçileri korteji alkışlarla karşıladı. Hemen ileride E-5 karayoluna çıkan ISUZU işçileri ise kitleyi alkışlarla karşılarken, "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı atıldı.

E-5'ten Kartal girişine gelindiğinde de Birleşik Metal-İş'te örgütlü Singer işçileri mavi tulumları ve pankartlarıyla

korteji karşıladı. Karşılamada işçiler sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Ankara Ankara Duy Sesimizi, Bu Gelen İşçinin Ayak Sesleri!" sloganları attı. Yürüyüşün başından beri Kızıl Bayrak çalışan ve okurları olarak bir katılımımız vardı. Öne çıkarmaya çalıştığımız sloganlar, özel sayı ve kuşlarımızla yürüyüşe müdahale etmeye çalıştık. Yürüyüş kortejinin Singer işçileriyle buluştuğu Kartal Devlet Hastanesi ve Diktaş İplik Sanayi önünde "IMF reçetelerini sokakta yırtalım" başlıklı özel sayımızı dağıtan okurumuz Dünder Dursun Özkan gözüaltına alındı. Okurumuz, polisin üzerine çullanmasına "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla karşı koydu. Polis okurumuzu gözüaltına almakta zorlanırken yürüyen kitle Kızıl Bayrak okurlarının ve devrimci dostlarımızın müdahalesi ve sloganlarıyla geriye çevrildi. Gözüaltına tepki gösteren Singer işçileri ise "Çeteler Halka Hesap Verecek!" sloganıyla polise yönelip, "O da bir işçi. Neden gözüaltına alıyorsunuz?" diye öfkelerini dile getirdiler. Bu tepki karşısında gerileyen polis tam yoldaşımızı bırakmak üzereyken önden sendika bürokratlarının "Tamam, arkadaş bırakıldı, sorun yok" açıklamasıyla kitle yürümeye devam etti. Ve katil sürüleri de bu fırsattan yararlanıp gözüaltını gerçekleştirdi.

Daha sonra yürüyüşe devam eden kitle mola verilen yerde ABB işçileri tarafından karşılandı. ABB işçileri sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganını attı. Kartal Belediye işçileri ise Skoda ve ABB girişinde pankartları ve dövizleriyle kitlesel-coşkulu bir şekilde korteji karşıladı. Belediye işçileri "Çeteler halka hesap verecek!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarını attılar. Ve kortejin arkasında pankartlarıyla, dövizleriyle yer aldılar. Skoda fabrikasının önünden geçilirken işçiler fabrika önüne çıkıp, slogan ve alkışlarla destek verdiler. Kortej Kartal'a girdiğinde ise Emekli-Sen 4 Nolu Şube pankartıyla yürüyüşe katıldı. Kortejin Ocakının önünden geçerken "Çeteler halka hesap verecek!"

sloganı atıldı.

Saat 15.00 civarında yürüyüş korteji Kartal Meydanına ulaştı. Burada kalabalık bir kitle bekliyordu. Kortejlerin oluşturulmasıyla kitle yaklaşık 3 bini buldu. DİSK ağası Rıdvan Budak "siyasileri ve hükümeti" uyarmakla sınırlı ve oldukça demagogik bir konuşma yaptı. Hesap sormaktan bahsetti. Sınıf bilinçli işçiler ise adeta ESK içerisinde mi bunu yapacaksın der gibi gülüyorlardı. Fakat ne yazık ki, alanda Rıdvan Budak'ın bu durumu teşhir edilemedi. Çabalar bu noktada çok yetersiz kaldı. Rıdvan ağa yine şovunu yaptı. CHP ise DİSK'i bu sermaye partisine yamamaya çalışan R. Budak ve DİSK yönetimine bütün imkanlarını seferber etmişti. İki adet ses yayın aracına varıncaya kadar. İşçi sınıfı düşmanı CHP birden "sınıf dostu" kesilmiş, DİSK'i ve DİSK'li işçileri kahraman ilan ediyordu. Kartal'daki bu miting işçi sınıfının talepleri ve mücadele hattını yansıtmaktan çok, gelecekte R. Budak'ın CHP milletvekilliğine oynamasının bir propaganda aracı oldu aslında. Komünistlerin müdahalesi bu anlamda çok önemliydi. Alanda Ekim kuşlamaları; "Herşey komünist işçi partisi için, herşey kuruluş kongresi için!", "Yeni Ekimler için ileri!" "Ekim Devrimi 80 yaşında!" ve Metal İşçileri Bülteni özel sayısı dağıtıldı.

Parti adımına açık alandan güç vermeye çalışan komünistler ise yoğun bir Kızıl Bayrak kuşlaması yaparken, yoldaşımızın gözüaltına alınmasına inat binlerce "IMF reçetelerini sokakta yırtalım!" özel sayısı dağıttı. Alanda ve yürüyüş esnasında özel sayı ulaştırılamayan bir tek kişi bile bırakılmadı. Daha sonra kitle Rahmanlar'a doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte Eğitim-Sen 5 Nolu Şube, EMEP, Tüm Bel-Sen Anadolu Yakası 3 Nolu Şube, SSP, ÖDP, Nakliyat-İş, Kızıl Bayrak, Yapı Sanatevi, Limter-İş, Emekli-Sen, CHP pankart açarken HADEP dövizleriyle katıldı. Kortejler MHP Kartal önünden geçerken tahriklere "Faşizme karşı omuz omuza!", "Çeteler halka hesap verecek!" sloganlarıyla karşılık verdi. Rahmanlar'a varıncaya kadar "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Yürüyüş Tanrıverdi Düğün Salonu önünde (mola yeri) sona erdi.

Sendikal Bürokrasi Eylem Pratiği ve ESK

DİSK'in Ankara yürüyüşünün 2 günlük bölümünü ayrıntılara varıncaya dek aktırmaya çalıştık. Bu sendikal bürokrasinin eylem anlayışı ve pratiğini ortaya koymak açısından çok önemlidir. Bu yürüyüş "işimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz için Ankara'ya yürüyoruz!" başlığıyla duyurulduğu ve katılımcıları belirlendiğinde ne anlam taşıdığını daha

*Brandi işçisiyle yaptığımız söyleşi:

SYKB: Brandi direnişi ne durumda? DİSK'in direnişe ilgisi nasıl?

İşçi: Şu an direnişimizin 58. günündeyiz. DİSK/Tekstil Sendikası "bizden habersiz başladınız" bahanesiyle direnişi sahiplenmedi. Fakat biz buna hazırдық. Direnişe başlamadan önce arkadaşlarla sendikal bürokrasinin durumu konusunda ve sendikanın gerçek içeriğiyle sahiplenilmesi noktasında ortaklaştık. Sendikadan bize söylenen tutarsız bahanelere bir son vermek için geçen hafta içerisinde artık soru ve sorunlarımızı yazılı cevaplamalarını istedik. DİSK'in Ankara yürüyüşü için de bu yönetime başvurduk. Çünkü; normalde bizim için yürüyüşte kontenjan ayrılmamıştı. Direnişte sendikayla ilişkilerimiz açısından ortaya çıkan bu tablo toplantılara seyrek katılan arkadaşların şu soruyu sormalarını getiriyor: "Tamam, biz tazminat almayacağız, sendika istiyoruz ama bu sendika nerede?" Fakat bütün bunlara rağmen sendika ve DİSK üzerinde bir basınç oluşturmaya çalıştık ve bu şimdilik sonuçlarını verdi. Örneğin; DİSK Genel Sekreteri, direnişin 56. gününde bir basın açıklaması yaptı. DİSK, 5000'er adet kalem ve çakmak bastırıp, büyük oranda satışını üstlendi. Sendikanın pratiği ne olursa olsun direnişteki arkadaşlar, sendikadaki gücün ve söz hakkının gerçekte kendilerinin olması gerektiğini bildiği için bu bizi çok olumsuz etkilemiyor. Moral gücümüz iyi...

SYKB: DİSK'in Ankara yürüyüşünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Burjuvazinin topyekün bir saldırısı var. Özelleştirme, mezarda emeklilik, sendikasızlaştırma, ESK vb. birbirini takip ediyor. Sınıftan buna karşı oluşacak tepkiyi düzeniçi kanallara akıtmaya çalışıyorlar.

SYKB: DİSK'in ESK içerisinde yer alması konusunda ne düşünüyorsunuz?

İşçi: ESK'nın hangi sınıfa hizmet ettiği açık. İşçi sınıfının, kendisine sefalet koşulları dayatan, kapı dışarı atan, hastaneye gittiğinde ölüm koşulları dayatan sermaye sınıfıyla uzlaşması mümkün değildir. Toplumsal barış söylemleri bir yalan ve demagogidir. DİSK gerçekten sınıfın örgütüyse ESK'nın içinde yeri yoktur. Derhal çekilmelidir. Yürüyüş boyunca ve eylemler sürecinde de DİSK'in ESK'dan çekilmesi gerektiğini dillendirmek zorundayız...

*Reslan işçisiyle yaptığımız söyleşi:

SYKB: DİSK'in Ankara yürüyüşü konusunda ne düşünüyorsunuz?

İşçi: DİSK'in istemleriyle ilgili bu yürüyüş aslında tabandan gelen basınçla atılmış önemli bir adım. Ama bundan sonra yaşanacak direnişlerin zaferle sonuçlanması isteniyorsa bu yürüyüşün altının doldurulması ve devamının gelmesi gerekir. Eğer açacak olursak bugün 151. gününde olan Reslan direnişi, sınıf dostlarımızın ve sendikamızın gerekli desteği göstermemesinden dolayı eriyip, tükenmekle karşı karşıya. Biz, bundan sonra başlayacak direnişlerin zaferle noktalanması, özgürlük ve sınıf dostlarımızın yanmaması için Ankara'ya yürüyoruz...

SYKB: DİSK'in ESK içerisinde yer almasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: DİSK, ESK içerisinde yer almamalıdır. Bizim haklarımızın işverenlerle elele verilerek pazarlığının yapıldığını düşünüyorum. Tek alternatif ESK'dan çekilmektir. Ankara'ya yürüyüşte bunu tabandan doğru dile getirmek zorundayız. Bunu ise ancak örgütlü davranarak başarabiliriz...

o zaman belirtmiştik. Bu eylem kararının yoksullaşmaya ve sistemin krizine tabandan gelen tepkiyi düzen kanallarına akıtmak ve DİSK'in 10. Genel Kurul sonrası yasak savmaya yönelik bir pratiği olduğunu söylemiştik. Kaldı ki, yürüyüş daha önce söz verilen şekilde bile gerçekleşmiyor. Örneğin;

*İşten atılan direnişçi işçilere katılım çok sınırlandı hatta Brandi işçileri zorlayarak kontenjan alabildi.

*Yürüyüş güzergahının daha önce Kartal'da Albayrak direnişi ziyaret edilecek şeklinde planlandığı söylenmesine rağmen çok daha uzak sahil yolu seçildi.

Yürüyüşte planlanıp gerçekleşen şeyler kesinlikle aldatıcı olmamalıdır. Mola yerlerinde çeşitli işçilerle buluşup demagogik konuşmalar yapılması ve Rıdvan Budak'la birlikte sendika bürokratlarının arabaya binmeden yürümesinin kendi içinde bir mantığı var. Bu hiçbir işçiyi şaşırtmamalıdır. Sendika ağa ve bürokratları uzunca bir dönem eylemsiz kalmak ve rahat edebilmek için bir hafta on gün yorulmayı göze alacaktır. Bunu tercih edecektir. Aksi takdirde tabanın eylem isteğini ve basıncını dizginleyemez. Yol boyunca işçilerin karşılaşmasına gelince, bu o işçiler için ve Rıdvan ağa için pek birşeyler göze almayı gerektirmiyor. Çünkü bu buluşmalar 10 dakikalık ve hükümete yumuşak eleştiriyi aşmayan demagogik bir konuşmadan ibaret. Sermaye sınıfıyla DİSK ağaları bunun pazarlığını zaten Ekonomik Sosyal Konsey'de (ESK) yapmışlardır. Sermaye sınıfı kendi iktidarına yönelik olduğunu ve işçilerin bunun pratiği içerisinde olduğunu düşünse kendi sert önlemlerini olacaktır. Sermaye devletin kolluk güçlerinin yaklaşımı da bu çerçevededir.

DİSK'in bu durumu, sınıf mücadelesine bakışın bir cephesini ifade ediyor; "kapıda olan sosyal patlamalar"ın yumuşatılıp düzeniçi taleplere hapsedilmesi. Bu sermaye ile işbirlikçisi sendikal bürokrasinin cephesidir.

Bakış açısının diğer cephesi ise işçi sınıfı cephesidir. Bu, sınıfın talepleriyle sorunların kaynağı olan bu kapitalist sömürü düzeninin karşısına dikilmesidir. Bunu hayata geçirmek ve örgütlü bir güce dönüştürmek sınıf bilinçli işçilerin görevidir.

"İşimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz"ın çerçevesini sendikal bürokrasi hiçbir zorlukla karşılaşmadan çizerse, işçiye gelecek olarak 10 kuruş fazla almayı hedef gösterir. Kırıntılara hapseder ufkunu. Çünkü sermaye bunu ister. Kürt ulusal sorunundan, gözaltında kayıplardan, devlet teröründen bahsedilmesini isemez. ESK içerisindeki bir DİSK işçi sınıfının geleceğini neye göre belirleyecektir? Bunun bir sınırı vardır ve bu sınırı kesinlikle sermaye sınıfı çizer bu durumda.

Sınıf bilinçli işçiler, tabanın önüne her koşulda derhal ESK'dan çekililmesi hedefini koymalı, eylemlerde de bunu propaganda etmelidir. Sendika ağalarının elinde bir piyon olma onursuzluğunu hiçbir işçi, sınıftan yana hiçbir sendikacı taşımamalıdır. Rıdvan Budak çıkıp da "biz diğer konfederasyonlardan farklıyız, yerimizi gençlere bırakacağız" deme rahatlığını gösterememeli, gidecekse sınıfa ihaneti yüzünden yediği tokatla gitmelidir. Sendikalar bizimder, işçindir, ağaların çiftliği değildir.

İşçi sınıfının gerçek yürüyüşü sendika ağalarının ağızına bile almaktan korktuğu "Genel grev, genel direniş!" yürüyüşü olacaktır!

DİSK'in izinli yürüyüşüne İzmir polisinden sataşma ve İzmir işçisinin yanıtı "BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!"

DİSK'in Ankara'ya yapacağı yürüyüş nedeniyle on DİSK yöneticisi İzmir'den İstanbul'a gitmek için 7 Aralık günü yola çıktı. Yolculuktan önce örgütlenen uğurlama eylemi için 300-400 civarında işçi bölge temsilciliği önünde bir araya geldi. DİSK Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam Ankara'ya yürüyüş nedenini DİSK'in klasik tarzıyla açıkladıktan sonra otogara doğru yürümek için kortejler oluşturuldu. Yürüyüş güzergahının uzun olması ve epey zamandır böyle bir eylem gerçekleşmediği için, polis taviz vermeyeceğini gösterme ihtiyacı duydu. İşçiler iteleme kakalaya kaldırırda yürümeye zorlandı. Atılan sloganların gürlüğü işçilerdeki birikmiş öfkeyi gösteriyordu. DİSK üyesi işçiler dışındaki katılımın ağırlığı reformist çevrelerdeydi. Devrimci hareketin, ancak o güzel kelimelerde yankısını bulan "sınıf hareketine yakınlık" derecesini de herhalde ifade etmeye pek fazla gerek yok. Yürüyüş boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiler birleşin iktidara yerleşin!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", vb. sloganlar atıldı. Özellikle sermayenin kolluk kuvvetleri her zaman olduğu gibi,

işçilerdeki olumlu havayı dağıtmak için, kaldırırda yürünmediği bahanesiyle yolda yürüyenleri tartaklarcasına yaptığı müdahale esnasında atılan; "Baskılar bizi yıldıramaz" ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları, kısmi de olsa, işçilerin karşı duruşuyla da birleşmesi mücadele ruhunu yükseltiyordu.

Sınıf hareketinin durgunluktan sıyrılmaya çalıştığı bir dönemde müdahale sorununun daha yakıcı biçimde kendini dayatacağı açıktır. Sorun, bir seyirci gibi sloganlara katılmak ve "dıştan" destek vermek değil, mücadele dinamiğini kuvvetlendirecek bir müdahale tarzını hayata geçirmek sorunudur. Bu eylem özgülünde de diğer devrimci çevrelere göre de ne katılımın fazlalığı, ne de belirli materyallerin kullanılması tek başına çok fazla şey ifade etmiyor aslında. Kendi cephemizden ise, hem yükselmeye başlayan sınıf hareketinin ihtiyacı, hem de içinden geçtiğimiz sürecin gerekleri aynı şeyi işaret ediyor; daha güçlü irade, daha hızlı inisiyatif ve daha hırslı bir iktidar istemi...

Yani... Gerçekçi olmalı ve imkansızı istemeliyiz.

Bursa Sendikalar Birliği Kuruldu

DİSK, Türk-İş ve KESK'e bağlı bazı sendika şubeleri, geçtiğimiz hafta içerisinde yayınladıkları bir deklarasyonla Bursa Sendikalar Birliği'ni kurduklarını ve bundan sonra birlikte mücadele edeceklerini açıkladılar.

DİSK'e bağlı OLEYİS, Tekstil-İş, Emekli-Sen, Birleşik Metal-İş, Türk-İş'e bağlı Yol-İş 1 No'lu Şube, Petrol-İş, Tüm-Tis, Sağlık-İş, Tek Gıda-İş, Deri-İş, Çimse-İş, Toleyis, Tarım-İş, Tez Koop-İş, KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, Sosyal-Sen, Tüm Bel-Sen, Haber-Sen, SES, Tarım Gıda-Sen Bursa şubelerinin imzası bulunan oluşumun deklarasyonunda; "Ülkemizde sorunlar yaratan kesimler nasıl her zaman beraber hareket edebiliyorsa, etkilenen kesimler de ortak hareket etmesini bilmek zorundadır." ifadesiyle dile getiriliyor birliğin gerekçesi.

'90'lı yılların ilk yarısında, İstanbul başta olmak üzere, belli başlı sanayi kentlerinde denenen benzer girişimler bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmışlardı. Kitlelerin mücadele talebine kulak tıkayan satılmış konfederasyonlarla belli bir hesaplaşma içerisinde "iyi niyetli" az sayıdaki şube yönetimlerinin gayretiyle oluşturuldu bu platformlar. Bundan dolayı da Şubeler Platformları Konfederasyonlara açık eleştirilerle yürüdüler yürüdükleri kadarıyla.

O günden bugüne, konfederasyonların kimliğinde belirgin hiç bir değişim yok. Kişi, kimlik ve siyaset olarak yönetimler aynı yönetim. Sınıf "fakr-ü zaruret" içinde inlerken onlar bu fakirliği dayatan hükümetlere destek için ESK'e katılıyorlar işveren örgütleriyle kolkola.

Bu böyle iken, Bursa Sendikalar Birliği'nin deklarasyonunda yer alan, "Bu birliktelik federasyonlarımıza rağmen bir birlik değildir. Tam tersine: "konfederasyonlanımızın genelde almış olduğu kararların hayata daha iyi geçirilmesini sağlamak, Bursa özelinde de sendikal dayanışmayı sağlamak, çevre sorunları ile ilgilenmek, yöresel ve ülke genelindeki çalışma yaşamını ilgilendiren konularda çözüm ile diğer sivil toplum örgütleri ile güç birliğini sağlamak düşüncesindeyiz." ifadeleriyle geçmişteki platform deneyimlerinden daha geri bir konumdan başladıklarını göstermiş oluyorlar. Kuşkusuz Birlik'te yer alan şube yönetimleri içinde sınıf mücadelesine çok farklı uçlardan bakanlar bulunmakta. Biraz da bu kadar farklı bakışı bir araya getirebilmek mantığıyla, ortak bir şeyler söyleyebilmek adına göze alınmış bir gerilik olarak düşünülebilir bu. En azından birkaç şube şahsında bu bir bahane olarak getirilebilir.

Bursa Sendikalar Birliği, sürmekte olan bir hareketin önderlik ihtiyacının doğmadığı da doğmadı. Şu anda Bursa yerinde KESK eylem takvimi

dışında bir tek deri direnişleri var. (Ki başladığından bu yana, bugün birlik içinde yer alanlar dahil hiç bir sendikadan elle tutulur bir destek görmüş değil.) Bir de 7 aydır sürünen TİS nedeniyle sürekli bir gerilim ve eylem beklentisi içindeki 1200 belediye işçisi. Bursa Büyükşehir'de örgütlü Hizmet-İş ise bu birlikte yer almadı. Zaten gerilimi artırmak niyetinde olmadıklarını, uzlaşma yanlısı olduklarını, defalarca ve açıkça ilan ettiler kamuoyuna. (Gazetemizin baskıya hazırlandığı günlerde, 2 Aralık'ta TİS'in imzalandığı açıklandı).

Aslında deklarasyonda da açıkça ifade edilmekte: Birlik kendini ortak sorunların çözümü için "ortak davranmak zorunluluğu" üzerinden ifade ediyor. Yani sendika yönetimlerinin ortak tavrı. Yani Birlik imzalı basın açıklamaları falan... Yoksa, bu örgütler aracılığıyla sınıfın mücadele birliğini, yani sınıf dayanışmasını sağlamak değil. Böyle bir şeyden hiç söz edilmiyor açıklamada. Bu da doğal. Çünkü bu yönetimlerin büyük çoğunluğu sendikayı mücadelenin bir aracı olarak değil karşı sınıfla görüşmelerin bir mevzisi olarak görmektedir. Bu nedenle sendikaların masaları-koltukları son derece pahalı ve lüksken, toplantı salonları çoğunlukla örümcek bağlamış durumdadır.

Bütün bunlara rağmen, sendika yönetimleri bazında bile olsa bir dayanışmanın hayata geçirilmesi olmasının gereği, son kamu emekçi eyleminde görülmüş bulunuyor. 29 Kasım cumartesi günü yapılan KESK eyleminde Birlik sözcüsü Petrol-İş Şb. Bşk.'nın yaptığı konuşma sermaye kesimine ve kitleye verdiği mesaj açısından kayda değerdir. "Bundan sonra işçi-memur yok, emekçiler var. Bundan sonra birlikte davranacağız" diyen İsmet Yiğit, deklarasyonda sözü geçmeyen mücadelenin birliğine işaret eder gibiydi. Ama kamu çalışanlarının eylemine üyesi işçilerle değil, sendika yönetimi olarak destek verme olayı, Birlik öncesi olduğu gibi, Birlik sonrası da aynen devam ediyordu.

Bursa marşında da söylendiği gibi, Bursa burjuvaların cenneti. İşçi için ise sendikasız-sigortasız, asgari ücretin bile altında çalıştırılmanın, sömürünün alabildiğine yaşandığı bir cehennem. Bir tekstil şehri olduğu için de en yaygın saldırı bu sektörde yaşanıyor doğal olarak. Çoğunluğu kamuoyuna bile yansıtılmayan sürekli tensikatların en yaygın gerekçesi sendikalaşmak. Tensikatlar ve buna karşı parlayıp sönen direnişlerde tekstil işçileri bugüne dek elle tutulur bir destek bulamadı. Umarız Birlik'ten sonra bu desteği bulurlar. Çoğunlukla, bugün Birlik içinde yer alan DİSK Tekstil-İş'te örgütlenmeye çalıştıklarına göre bulmaları da gerekir.

Program sorunları üzerine konferan

Konu üzerine so

Sömürge ülkelerin sömürgeci boyunduruğu kırarak bağımsız ulusal devletler olarak şekillenmesi, ulusal sorunu gene de ortadan kaldırmıyor.

Çünkü uluslar siyasal bakımdan bağımsız olsalar bile, eğer dünyada bir mali sermaye egemenliği sistemi var ise, dünya emperyalist sistemi denilen bir şey var ise, emperyalist sermaye (yani mali sermaye, tekelci kapitalizm) hiçbir siyasal bağımsızlık engeli tanımadan iktisadi köleliği yeniden yaratabiliyor ve yaratıyor da zaten. Ve iktisadi bağımlılık olduğu andan itibaren de, beraberinde siyasal bağımlılık, diplomatik bağımlılık, askeri bağımlılık, bağımlılığın öteki biçimlerini kaçınılmaz bir biçimde yaratır. Dolayısıyla, genel planda, emperyalizm çağında, ulusal sorunun iktisadi temeli emperyalizmin dünya üzerindeki egemenliğidir.

- Ulusal sorunun genel yapısı ve evrimi üzerine sorular...

Ulusal sorun genel yapısı ve içeriği yönünden demokratik bir sorundur, genel demokrasi sorununun unsurlarından biridir. Dolayısıyla, demokrasi sorunuyla ilgili olarak genel planda ortaya koyduğumuz teorik çerçeve, olduğu gibi ulusal sorun için de geçerlidir. Ulusal sorun temel demokrasi sorunlarından biridir ve burjuva demokratik bir içerik taşır. Ulusların hak eşitliği sorunu teorik olarak kapitalizmin sınırları içinde sağlanabilir bir şeydir. Ama kapitalizmin içsel çelişkileri bu imkanı tanımıyor ve bu sorunu kapitalizm yeniden yeniden üretiyor. Bu nedenledir ki, sorun kendi sınırları içinde burjuva demokratik bir nitelik taşıdığı halde, gerçek ve kalıcı çözümünü ancak sosyalizm ile bulabilir. 20. yüzyıl tarihi, burjuva düzenin ulusal sorununun çözümündeki iflasına tanıklık ettiği gibi, sosyalizmin bu sorununun çözümündeki belirgin başarısına da tanıklık etti. Ekim Devrimi ve Sovyetler Birliği deneyimi sosyalizmin bu sorunu çözme yeteneğini pratikte gösterdi.

Feodal dönemde modern ulus kategorisi yoktur zaten. Ulus feodalizmin çözülmesiyle ve kapitalist gelişmeyle birlikte tarih sahnesine çıkan bir toplumsal kategoridir. Kapitalizmden önce dil birliğinden, toprak bütünlüğünden, ortak bir ekonomi bütünlüğünden ve tabi bunlara bağlı olarak yeterli ölçüde ortak bir ruhsal ve kültürel birlikten de yoksun, parçalanmış insan toplulukları var. Bunun maddi-toplumsal temeli feodal parçalanmışlık ve içe kapanıklık olgusu idi. Bu o dönemin ekonomisine, o dönemin üretici güçlerinin gelişme düzeyine uygun bir durumdur. Ne zamanki kapitalizmin üretici güçleri gelişiyor ve o kendi içinde dar, kapalı ekonomiyi dağıtarak, belli toprak parçaları

üzerine organik olarak bütünleşen ekonomiler yaratmaya başlıyor, işte o andan itibaren ulus şekillenmeye, ulusal bilinç uyanmaya, ulusal kimlik belirmeye başlıyor. Ve bakıyoruz bu, Batıda, modern ulusal devlet formu içinde bir siyasal bütünleşmede anlamını ve çözümünü buluyor. Anti-emperyalizm/Bağımsızlık konulu seminerde bu süreçler “ulusal etken”in tarihsel anlamı, tarihsel süreç içindeki seyri, her bir özel evredeki kapsamı ve anlamı ortaya konulmuş bulunduğu için, burada konuyu mümkün mertebe kısa tutuyorum.

Batıda burjuva devrimleri döneminde, bir ulusal pazar etrafında ve bir ulusal devlet formu içinde birleşmede anlamını ve çözümünü bulan ulusal sorun, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, ezilen ulusların ezen ulusların boyunduruğundan kurtulması sorununa dönüştü. Farklı etnik toplulukları bağrında toplayan imparatorluklar vardı 19. yüzyılda. Bunlar geçmişten gelen imparatorluklar. Osmanlı İmparatorluğu, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Rusya’da Çarlık İmparatorluğu bunun örnekleriydi. Farklı etnik toplulukları bağrında bulunduran bu imparatorluklar kapitalizm ile yüzyüze geldikleri andan itibaren, bu gelişmenin etkisiyle ulusal kimliklerini fark etmeye başladılar. Ulusal kimlik oluşmaya ve uyanmaya başladı. Bunu Batıdaki burjuva devrimlerinin, bu devrimlerin yaydığı milliyetçi ideolojinin sarsıcı etkisi ayrıca kolaylaştırdı.

Bugün gericiğin basit bir demagojisi var. Sıradan kitleler aldatılmaya çalışılırken kullanılır. Türk ve Kürt halkının “bin yıllık kardeşliği” Kürtlerin meşru ulusal haklarının hasıraltı edilmesine dayanak yapılmaya, böylece bugünkü utanç verici eşitsizlik meşrulaştırılmaya çalışılır. Aynı şekilde özellikle dinsel gerici akımlar; “Osmanlı İmparatorluğunda 600 yıl kardeş kardeş yaşadık da Cumhuriyet dönemi bu iki kardeş halk arasındaki ilişkileri bozdu. Dolayısıyla, yeniden o ümmetçi kimlik etrafında birleşirsek bu sorun da böylece kendiliğinden ortadan kalkar, çözümünü bulur” diyorlar. Tabi ki basit ve ilkel bir demagojidir bu. Meselenin özü nedir? Osmanlı İmparatorluğu 600 yıl o feodal dönemin uyusukluğunu, kapalılığını yaşamıştır. O dönemde ulus yok zaten. Etnik ve kültürel topluluklar var, ama modern anlamda ulus yok. Ve dikkat edin, 19. yüzyılın ikinci yarısı, yani kapitalizmin etkilerinin kendini Osmanlı İmparatorluğu’nun bünyesinde göstermeye başladığı tarihsel dönem, bu imparatorluğun bünyesindeki halkların uluslaşmaya başladığı bu dönem oluyor aynı zamanda. Beraberinde ulusal hareketleri, ulusal kurtuluş mücadelelerini ve Osmanlı İmparatorluğu’ndan kopmayla ortaya çıkan ulusal devletleri getiriyor. Kürtler sadece bunun son halkasıdır. Yani bu süreç 19. yüzyıl ilk yarısında, 1830’larda Yunanistan’la başladı, 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürtlerle devam ediyor. Arada Bulgarlar var, Romenler var, Arnavutlar var, Ermeniler var (ki soykırıma ve tehirci uğradılar), Araplar var, başka ulusal topluluklar var.

Özetle, 19. yüzyılın ikinci yarısı, Osmanlı İmparatorluğu bünyesinde, Çarlık imparatorluğu bünyesinde Rusya’da, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu bünyesinde, ezilen ulusların ezen egemen ulustan kurtulma mücadelelerine sahne oldu. Yani ulusal sorun o tarihsel evrede kendini böyle gösterdi.

Tabi bunun sonuçları 20. yüzyılın başına kadar yansıdı. Birinci Dünya Savaşı’yla bu sorun burjuva düzenin kendi içinde çözümlenemediği bir sorun olarak kavuşmuş göründü. Bu görüntüyü özellikle birinci

emperyalist savaş öncesinde ve sonrasında Doğu Avrupa ve Balkanlar’da yeni bazı ulusal devletlerin kuruluşu yarattı. Kendi başına yeni bazı ulusal devletlerin ortaya çıkmasının bu sorunu çözmediğini, ona yalnızca yeni bir temel ve kapsam kazandırdığını biliyoruz. Bu, sorunun burjuva düzen sınırları içinde çözümünün iflasıydı. Oysa Rusya’da bu sorunu Ekim Devrimi bir başka temelde çözdü.

20. yüzyıl ulusal sorunu ortadan kaldırmadı. 20. yüzyıl sadece ulusal soruna yeni bir iktisadi temel kazandırdı. Neydi bu? Emperyalizm. Emperyalizm, ulusların yeniden mali sermayenin gücü ile köleleştirilmesi dönemi oldu. Başlangıçta bunu emperyalistleşen uluslar, daha 19. yüzyılın ikinci yarısında yaygın bir sömürgeleştirme hareketi ile yaptılar. Bildiğimiz kaba sömürgeleştirme hareketi ile. Asya’da, Afrika’da çeşitli bölgeleri sömürgeleştirdiler, kendilerine bağladılar. Ama tam da bu yolla oraya kapitalist ilişkileri taşıdılar. Kapitalizmi götürerek de orada modern ulusal şekillenmeyi kendi iradeleri dışında mayalamış oldular. Bu tarihin diyalektikidir. Bin yılların kapalılığı ve uyusukluğu içindeki topraklar emperyalizm tarafından sömürgeleştirilip köleleştirildi. Fakat tam da bu sayede, bu topraklarda yaşayan “tarihin kenarındaki” halkların tarih sahnesine çıkışının maddi koşulları doğdu. Sömürgeci kölelik beraberinde ulusal şekillenmeyi ve uyanışı getirdi. Kapitalizmin gelişmesi, kabile toplumu yapısının parçalanması ya da feodal parçalanmışlığın ortadan kalkması, ki kapitalist ilişkilerin yaygınlaşması bu süreci yaratıyor, bu aynı süreçlerin sömürgeleştirilmiş toplumlarda da yaşanmaya başlanması, beraberinde önce ulusal şekillenmeyi, gide gide ulusal bilinci besledi ve onun temsilcisi aydınları ortaya çıkardı. Bu ise beraberinde 20. yüzyılın ilk yarısından itibaren ulusal özgürlük mücadelelerini, sömürge ulusların emperyalist boyunduruktan kurtuluş mücadelelerini getirdi. Bu mücadelelerin asıl büyük dalgasının İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra geldiğini, ‘50’li ve ‘60’lı yıllara yayıldığını da biliyoruz.

Bu açıdan bakıldığında, Kürdistan aynı zamanda aslında o klasik sömürgecilikten kurtulma mücadelesinin de son halkalarından biridir. Bir farkı vardır; sömürgeci devlet doğrudan bir emperyalist güç değil de, kendisi de emperyalist boyunduruk altında bulunan Türkiye’dir.

Tabi sömürge ülkelerin sömürgeci boyunduruğu kırarak bağımsız ulusal devletler olarak şekillenmesi, ulusal sorunu gene de ortadan kaldırmıyor. Çünkü uluslar siyasal bakımdan bağımsız olsalar bile, eğer dünyada bir mali sermaye egemenliği sistemi var ise, dünya emperyalist sistemi denilen bir şey var ise, emperyalist sermaye (yani mali sermaye, tekelci kapitalizm) hiçbir siyasal bağımsızlık engeli tanımadan iktisadi köleliği yeniden yaratabiliyor ve yaratıyor da zaten. Sömürge kimlikten kurtulmuş ulusların sonradan yeni-sömürgecilik dediğimiz konuma düşmelerinin gerisinde bu vardır. Ve iktisadi bağımlılık olduğu andan itibaren de, beraberinde siyasal bağımlılık, diplomatik bağımlılık, askeri bağımlılık, bağımlılığın öteki biçimlerini kaçınılmaz bir biçimde yaratır. Bugün dünya emperyalist sistemi içerisinde gördüğümüz gibi ülkeler devlet olarak bağımsızdır, ama gerçekte çok çeşitli emperyalist devletlerin her biçimi almış köleci egemenliği altındadır. Bağımlı ülkeler olarak tanımladığımız kategoriyi kastediyorum. Dolayısıyla, genel planda, emperyalizm çağında, ulusal sorunun iktisadi temeli emperyalizmin dünya üzerindeki egemenliğidir. Artık sorunun kaynağı emperyalizmdir. İşte bu nokta, “devrimci çözüm” söz konusu

slar: Ulusal sorun-9

Sorular ve yanıtlar

olduğunda, özellikle gözönünde tutulması gereken, özellikle tartışılması gereken bir noktadır. Bu, Kürt hareketinin son birkaç yıldır biraz geri plana ittiği temel önemde bir noktadır. 20. yüzyılın devrimci ulusal kurtuluş hareketlerine bakıyoruz, onlara devrimci kimliğini veren, herşeyden önce tam da emperyalizmin egemenliğine yönelmiş olmalarıdır. Ama bugün Kürt hareketi emperyalizmi hakem tutarak, onların ağırlığından yararlanarak, Türk devleti ile sorunu çözme hayallerine şu veya bu ölçüde kapılabilir. Burada herhangi bir çözüm yoktur demiyorum, burada da elbette bir çözüm var, ama bu farklı bir çözümdür. Çok kritik bir nokta.

Kürt sorunu siyasal bir sorundur; dolayısıyla her siyasal sorun gibi ancak siyasal bir çözüme kavuşabilir. Ama her sınıfın, bu sınıfların temsilcisi her temel siyasal akımın kendi siyasal çözümü vardır. Zaten bizim “siyasal çözüm” politikasına yönelttiğimiz eleştirinin en temel noktası da budur. Siyasal çözüm-askeri çözüm tartışması gerçekte konunun özünü karartan bir sahte ikilemdir. Kürt sorunu elbette yalnızca siyasal bir çözüme kavuşabilir. Ama her bir sınıfın çözümünü kendine göredir. Kürt burjuvazisi bu sorunu bu düzenin temelleri üzerinde çözmeye çalışır. Yani reformcu anlayış bir çözüm ile bir sonuca bağlamaya çalışır. Bu da bir siyasal çözümdür. Ama Türkiye işçi sınıfı eğer kendi bağımsız kimliğini kazanır ise, Türk devleti ile hesaplaşmasını başarabilir ise, bu sınıf da Kürt sorununa başka bir çözüm getirecektir. Bu da bir siyasal çözümdür, ama devrim ile elde edilmiş bir çözümdür. Yani Kürt sorununun devrimci çözümüdür.

Siyasal çözüm mü yoksa askeri çözümü mü, bu sahte bir ikilemdir. Kendi içinde bir askeri çözüm yoktur, zira savaş zaten her zaman politikanın başka araçlar ile devamıdır. Kürt hareketi sanki “siyasal çözüm” derken askeri savaşı mı bırakıyor? Tersine, arzuladığı türden bir siyasal çözüme ulaşabilmek için gerilla savaşının bütün bir basıncını kullanıyor. Ama arzuladığı politik çözüm neyse o basıncı ona göre kullanıyor. Ya da o basıncı ancak ona yetebiliyor, ki zaten açmazı burada. Yarattığı o hareket ile Türk devletini yere seremiyor, seremez de. (Bu nokta şu ana kadar yeterince tartışıldı.) Kendi gücü ile yere seremiyor, kendi gücü ile ona kafa tuttu, kendi gücü ile ona karşı bir güç yarattı, büyük bir sıkıntıya soktu, ama kendi sınırlı gücü ile çözemiyor.

Kendi sınırlı gücü ile derken Kürdistan dağlarındaki 10-15 bin gerillayı kastetmiyorum. Kürt küçük-burjuvazisi ve Kürt köylülüğü, Türk burjuvazisi ile kendi başına hesaplaşamaz. Türk burjuvazisi modern bir sınıftır, buradan gelen kendi gücü vardır, arkasından da emperyalizmin gücü. Küçük-burjuvazi bu sınıfla hesaplaşamaz, bu sınıfa direnir, bu sınıfa kafa tutar, ama bu sınıfla hesaplaşmayı başaramaz. Bu sınıfı ancak belli tavizlere zorlayabilir. Kürt hareketinin bugüne kadarki tarihsel başarısının sınırları sadece budur. Küçük-burjuva karakterdeki bir ulusal devrimci hareket yalnız kaldığı sürece, bu yalnızlık uzadığı ölçüde, eğer onu kendi yedeğine alacak bir devrimci sınıf hareketi yok ise, o bir başka sınıfın gide gide eklentisi olmaya başlar. Bu eklenti haline gelmeyi pratik olarak bir başka sınıfın kuyruğuna takılma biçiminde anlamamak lazım. Bugün ulusal hareketin önderliği görünürde kimsenin kuyruğuna takılmıyor,

Siyasal çözüm mü yoksa askeri çözümü mü, bu sahte bir ikilemdir.

Kendi içinde bir askeri çözüm yoktur, zira savaş zaten her zaman politikanın başka araçlar ile devamıdır. Kürt hareketi sanki “siyasal çözüm” derken askeri savaşı mı bırakıyor? Tersine, arzuladığı türden bir siyasal çözüme ulaşabilmek için gerilla savaşının bütün bir basıncını kullanıyor. Ama arzuladığı politik çözüm neyse o basıncı ona göre kullanıyor.

tersine, görünürde Kürt burjuvazisi onun kuyruğuna takılıyor. Ama gerçekte sorun böyle değil. Bu bir görüntü sadece. Gerçekte hareket ve mücadele şu son yıllarda giderek Kürt burjuvazisinin onaylayacağı bir politik platforma kayıyor. Kürt burjuvazisi bu platformu destekliyor ve dolayısıyla işin özünde Kürt emekçi sınıfları Kürt burjuvazisinin kuyruğuna takılmış oluyorlar. Ve bu, ulusal hareketin tanımladığı türden bir “politik çözüm”e uygun bir sonuç oluyor.

Soru: Geleneksel akımlar, özellikle DHKP-C, Türk halkının da bir “ulusal sorun”u olduğunu söylüyorlar...

Anti-emperyalizm konulu konferansların ardından bu soru bir yerde fazlasıyla yanıtlanmış sayılmalıdır. Emperyalist löllelikten kurtuluş denilen bir sorun var ise, elbette bu sorunun ulusal bir tonu da vardır. Bu Türkiye için de vardı, Türk ulusu için de vardır. Ama Türk ulusu emperyalizmin boyunduruğunu kendi ülkesindeki kapitalist ilişkiler temeli üzerinde yaşıyor. Bütün kritik nokta budur. 20. yüzyılın başında Türk ulusu yine emperyalizmin boyunduruğu altındaydı. Lenin, Osmanlı İmparatorluğu %90 sömürgeci, onun bağımsızlığı görünürdedir, diyordu. Ama o zamanki emperyalist egemenlik, gerek iktisadi açıdan gerekse de siyasal açıdan, feodalizme dayanıyor, padişahlıkta ifadesini buluyordu. Bakıyorsunuz toplum yaşamına, bunun iktisadi temeli feodal, yarı-feodal ilişkilerdir. Kapitalizm topluma gelmiştir, ama cılızdır, talidir henüz, yeni yeni gelişmektedir. 20. yüzyılın son çeyreğine bakıyoruz, Türkiye artık kapitalist bir ülkedir. Artık emperyalizm feodal toprak sahiplerine dayanarak değil, modern burjuvaziye dayanarak bu ülkeye hükmediyor. Dolayısıyla emperyalizmin egemenliği burada tümüyle kapitalist bir temel kazanmıştır.

Biz 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın ilk yarısının büyük bir bölümünde, emperyalizmin birçok ülkede basbayağı kabile şeflerine, aşiret reislerine, feodallere dayanarak hükmettiğini biliyoruz. Bugün Afganistan’da, Amerikan emperyalizmi, kabile şeflerine ya da dini şeyhlere dayanarak bu ülkeye hükmetmeye çalışıyor. 20. yüzyılın son çeyreğinde bu hala böyle yaşanabiliyor. Ama bizim yaşadığımız ülkede, Türkiye’de, bugün artık emperyalizmin egemenliği kapitalist ilişkiler zeminine oturmuştur. Feodal ilişkiler kalıntılara dönüşmüştür ve toplum yaşamında tali bir faktör durumuna düşmüştür. Bu temel üzerinde anti-emperyalist mücadele anti-kapitalist bir içerik taşır. Emperyalist kölelikten kurtuluş ancak işçi sınıfının ve emekçilerin burjuva egemenlikten sosyal kurtuluş mücadelesi olarak gelişirse bir anlam taşır ve bir sonuca varır.

Sorunun “ulusal boyut”u elbette vardır. Ama artık bunun bağımsız bir varlığı yoktur. O burjuva demokratik ton ya da boyut, artık sosyalist içeriğin bir parçası haline gelmiştir. Bu tıpkı demokrasi sorunu bizim için de aynıdır. Bu tıpkı demokrasi sorunu proleter bir devrime bağlanmıştır demek gibi bir şeydir.

Siyasal demokrasi kendi içinde burjuva demokratik karakterde bir sorundur, tamam. Gelgelelim, siyasal gericiğin kaynağı nedir diye soruyoruz, bakıyoruz karşımızda burjuvazi, onun toplumsal ve siyasal egemenliği var, siyasal gericiğin kaynağı budur. Siyasal özgürlüğü nasıl elde edeceğimize bakıyoruz ve ancak burjuvaziye devirerek elde edeceğimizi görüyoruz. Kuşkusuz onu parça parça da elde edebiliriz,

ama bu reformlardan ibaret kalır ve mevcut düzeni yalnızca reforme eder. Böyle bir demokrasi mücadelesini savunanlar var bu ülkede. Reformist akımların “demokratikleşme” programı dedikleri budur zaten. Ama biz siyasal özgürlükler mücadelesini mevcut egemen sınıf iktidarını devirerek kazanmak istiyoruz. Mevcut egemen sınıf iktidarını devirmek ise bizi götürüyor sosyalist devrime bağlıyor. Burjuvazinin sınıf egemenliğini devirme sorununa bağlıyor. Bu mesele örneğin Rusya’da böyle değildi.

Rusya’da kapitalizmin altyapısı feodal yapı içerisinde geliyor, epey bir mesafe de katediyor, ama toplumun üstyapısı çarlık rejimidir. Burjuvazi bile tam siyasal haklara sahip değildir. Burjuvazinin bile özgürlüğe ihtiyacı var. Eğer bunu yüreklilikle savunmuyor ise, yanbaşıda bir de işçi sınıfının ve köylülüğün özgürlük istemi olduğu içindir. Ondan korkup çarlığa sığınıyor, onunla uzlaşma yolunu tutuyor.

Bugün aynı davranışı Kürt burjuvazisi Türk burjuvazisi ile ilişkilerinde gösterir. Kürt hareketi yoksul sınıfların taleplerini önplanda tutsa, bugün HADEP şahsında PKK’ya destek veren o burjuvazi dönüp Türk burjuvazisi ile işbirliği yapar. Zaten bir kesimi şimdiden yapıyor. DKP’de ifadesini bulan en kodaman kesimi yapıyor bunu. Dikkat edin, Şerafettin Elçi, bir takım ulusal haklar ya da ulusal kimlik sorununu savunuyor, ama iktisadi ve siyasal sorunlara gelince neo-liberal bir politikanın savunucusu. Biz muhafazakar bir partiyiz, serbest piyasa ekonomisinden yanayız, diyor. Yani Kürt burjuvazisinin çıkarlarını o noktadan titizlikle savunuyor.

Eğer bugün buna rağmen Kürt burjuvazisinin bir kısmı halen de PKK önderlik ettiği, politik bakımdan temsil ettiği mücadeleyi destekliyorsa, bunun gerisinde PKK’nın “politik çözüm” yönelimi vardır. PKK’nın, ben Türkiye işçi sınıfıyla, yoksul köylülüğüyle, kent emekçisiyle devrim mücadelesini hedefliyorum, bugünkü ulusal hareketi de o doğrultuda geliştireceğim, onun hizmetine vereceğim dediği bir noktada, sözün ötesinde pratikte buna uygun düşen bir politik yönelim içine girdiği bir durumda, Kürt mülk sahibi sınıfların desteğini hızla kaybedecektir. Bu desteği kaybetmemek için de bunu yeterli kuvvetle demediği gibi, pratikte zaten bunun gereklerine uygun bir politik yönelim göstermiyor. Ama böyle yapmakla da devrimci çözümden uzaklaşıyor.

- Farklı tarihsel evreler ve ulusal sorununun değişen anlamı ve kapsamı üzerine sorular...

Tarihsel açıdan bakıldığında ayırdedici nokta şudur: Bu sorun her tarihsel aşamada kendine özgü bir içerik taşır. Neden? Çünkü farklı tarihsel aşamalarda toplumların gelişme düzeyi, sınıf ilişkileri, iktisadi yapıları farklıdır. Bu mesele Batının gündemine feodal çözülme ve kapitalist gelişme sürecinde girmiştir. Ulusal sorun orada feodal parçalanmanın son bulması,

birleşik ulusal kimliğin bir ulusal devlette somutlanmasıdır. Hollanda devrimi ile alırsanız, Almanya'nın ve İtalya'nın 1871'de noktalandığı süreç, Batıda ulusal sorunun ulusal devletlerin ortaya çıkış süreci olarak yaşandığı evredir. Lenin'in tarihsel dönemlemesi ile, bu evre 1871'de Paris Komünü ile kapanmıştır.

Şimdi ama bu Batıda kapanmıştır. Dünya ulusları tarihi paralel düşen gelişme evreleri içinde yaşamıyorlar ki. Yunanlıların 1830'da yaşadığını, Kürtler 1980'de hala yaşamaya devam ediyorlar. Batıda ulusal sorunun ulusal devletlerin oluşumu ile çözüldüğü bir noktada, bu mesele Doğu Avrupa'da henüz yeni yeni ortaya çıkıyordu. Tam da o 1871 sonrası, Doğu Avrupa'da ezilen ulusların ezen ulus egemenliğine karşı mücadele dönemi olarak şekillendi. Bu dönemde, ulusal sorunun içeriği, ezilen ulusun ezen ulusun egemenliğinden kurtulması sorunudur. Ve bu mücadeleye çok büyük ölçüde burjuvazi önderlik ediyor. Çünkü burjuvazi kendi pazarını istiyor. Nitekim Birinci Dünya Savaşı ile birlikte buna çok büyük ölçüde kavuştu. Yugoslavya, Polonya, Romanya, Çekoslovakya vb., bunlar hep Birinci Dünya Savaşı'nın ya hemen öncesinde ya da hemen arkasında ortaya çıkmış devletlerdir.

Bunlar için sorun çözülmüş gibi göründü, ama çözümedi. Neden? Çünkü artık dünya emperyalizm çağına geçmişti. Bunların tam ulusal devleti yakaladığı bir aşamada dünya emperyalizm çağına geçmişti ve emperyalizm her yere kendi egemenliğini yaydı. İktisadi egemenliğini yaydı ve bunu siyasal egemenliği ile tamamladı. Halen bu çağın içindeyiz. 20. yüzyıl emperyalizm çağıdır. Bu aynı zamanda bütün geri ülkelerin emperyalizmin egemenliği altında bulunması anlamına gelir. Bu bağımlılık ya sürer ya da sosyalizm ile kırılır. Bu, burjuva düzen tabanı üzerinde ara bir burjuva demokratik aşama ile kırılmaz. Sistemin içinde kaldığı sürece kırılmayacağını tarih gösterdi. Kaldı ki, bazı toplumlar bu aşamayı zaten geride bırakmışlar. 20. yüzyılın tarihine bakıyoruz, sömürgecilğe karşı bir ulusal özgürlük mücadelesi olarak başlıyor bunlar. Emperyalizme karşı dişe diş bir mücadele olarak geliyor, bağımsızlık kazanılıyor. Ama ne kazanılıyor? Burjuva ulusal bağımsızlık... Ve burjuva ulusal bağımsızlık dünya kapitalist sisteminin ilişkileri içinde kalmak demektir. Ve bu sistemin de kendi hükmü vardır. Güçlü olan zayıf olana hükmediyor. Cezayir halkı birbuçuk milyon şehit vererek bağımsızlığını kazanıyor. Bu bağımsızlık Fransa'ya karşı kazanılıyor. Ama bağımsız olduktan sonra bugün bağımlı olduğu ülke hangisidir diye sorun, karşınıza yine Fransa çıkıyor. Bu bağımlılık ne temelde sürüyor? Doğal olarak iktisadi bağımlılık temeli üzerinde sürüyor. Emperyalizm çağında sömürünün biçimleri incelendiği gibi emperyalist egemenliğin biçimleri de inceler. 19. yüzyılda ordularını gönderiyorlardı, işgal ediyorlardı, valilerini de dikiyorlardı başına, sömürge yapıp geliyorlardı. Ama insanlığın bilinci bu aşamayı aştı. Neyle aştı? Sömürge ulusların o görkemli ulusal özgürlük mücadeleleri ile. Bu mücadeleler klasik sömürgecilğe büyük bir darbe vurdu ve onu tarihsel olarak çöktürdü.

Ama yine de bu, onun tümünden bittiği anlamına gelmedi. Dikkat edin, 20. yüzyılın sonunda, güç dengesinin kaybolduğu bir aşamada, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın çöktüğü bir evrede, emperyalizm yeniden klasik sömürgecilik yöntemlerine dönüyor. Sömürge ülkelerde ulusal özgürlük mücadelelerinin önünü Ekim Devrimi'nin yarattığı sarsıntı açmıştı. Bu mücadeleler Ekim Devrimi'nden, Sovyetler Birliği'nden, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sosyalist kamptan ve 20. yüzyıl tarihinin büyük bölümü boyunca da toplam olarak dünya devrimci işçi hareketinden destek alarak gelişmişlerdi. Dikkat edin, o desteğin çöktüğü bir tarihsel aşamada, emperyalizm yeniden klasik sömürgecilğin biçimlerini gündeme getirmekle kalmıyor, daha bir de bunu teorize ediyor. Nasıl gündeme getiriyor? Örneğin Somali'ye ya da Bosna'ya dosdoğru müdahale ederek. İşte Panama'ya gidip oradaki kukla devlet başkanını tutuklayıp getirip Amerika'da yargılayarak. İşte Haiti'ye müdahale ederek. İşte bugün Arnavutluk'a müdahale etme hakkını kendinde görerek. Irak'a kölece bir ambargo uygulayarak ve onun devlet egemenliğini resmen

Tam bir ulusal bağımsızlık bile, emperyalist sermayenin, ülkenize, ekonominize akmasını, orada etkinlik kurmasını, madenlerinizi, öteki iktisadi yaşam sahalarınızı bir biçimde kapatmasını engelleyemez. Bunlara egemen olduğu ölçüde ise, bu beraberinde o kazandığınız en tam ulusal bağımsızlığı bile parça parça öğütmeye, onu gide gide bir siyasal bağımlılık ilişkisine dönüştürmeye engel olamaz.

sınırlayarak, vb.

Ve bu yöntemlerin uygulandığı dönemde, Amerika emperyalizminin sözcüsü durumundaki bir gazete; kendini yönetme yeteneğinden yoksun uluslara hükmetmek, yani onları onların adına yönetmek, Birleşmiş Milletler'in, yani işin özünde Amerika'nın görevidir diyebiliyor, böyle bir teori geliştirebiliyor. Demek ki koşullar doğduğunda emperyalizm dolayısız egemenlik biçimlerini de gündeme getirebiliyor.

- Ulusal sorunun mevcut toplumsal düzen tabanı üzerindeki "siyasal çözüm"ü üzerine açıklamalı sorular...

Politika her zaman son tahlilde iktisadi tercihlerin de bir göstergesidir. Zira politika yoğunlaşmış ekonomiden başka bir şey değildir. Bugün Kürt sorununun "siyasal çözüm"ünü sistem içerisinde gören, bu çözümü yakaladıktan sonra yarın emperyalist sermayeyi, tekniği, tekelleri kendi ülkesine davet etmek zorundadır. Başka türlü madeni işletemez, fabrikayı kuramaz, başka bir şey yapamaz. Şimdi halkların kendi iç gücü ve enerjisi buna müsaittir diyeceksiniz. Ama halklar o gücü ve enerjiyi ancak sistemden koptukları zaman açığa çıkarabiliyorlar. Evet, Sovyet halkları kurdu, Çin halkı kurdu, başka bazı ülkeler kurdular. Bu son derece anlaşılır bir durum; zira bu ülkelerin halkları köklü devrimler yaparak, sistemden koparak bunu başarmışlardı. Onlar devrim yapmışlardı ve sistemin dışına çıkmışlardı. Başarıyı buna borçlular. Emekçi sınıfların enerjisini açığa çıkarmayı ve ülkenin iktisadi ve doğal kaynaklarını en etkin bir biçimde kullanmayı buna borçlular. Bu tercih bir sınıfsal tercihtir. Sistemin dışında halkın kendi özgücüne dayanarak kendi ekonomilerini (adına ister "ulusal demokratik", isterse sosyalist ekonomi deyin), sosyal ve kültürel yaşamlarını yeni temeller üzerinde biçimlendirme yoluna gitmeleri, bu anlamda bir mantığa sahip. Bu, devrimin mantığının kuruluş dönemindeki uzantısıdır. Ama siz devrimi değil, kurulu düzen tabanı üzerinde anayasal çözümü tercih etmişseniz, böyle bir çözümün gerçekleşmesinin ardından, sistemden kopan bir yol tutabilir misiniz, mümkün müdür bu?

Ama şunu yapabilirsiniz, mücadelenin içerisinden geliyorsunuz; olduğu kadarıyla kazandığınız inisiyatif bileğinizin hakkı ile kazanmışsınızdır; dahası, söz konusu olan ulusal kurtuluş mücadelesidir, buradan gelen bir ulusal kimlik ve hassasiyet vardır. Siz bu durumda emperyalizmin uydusu olarak hareket etmezsiniz de, emperyalizme, emperyalist sermayeye, tekellere kendi koşullarınızı, kendi yasalarınızı dayatırsınız. Yani işbirlikçi burjuvazi gibi davranmazsınız da, kendi pazarı konusunda belli bir hassasiyeti olan ulusal burjuvazi olarak davranırsınız. Ama bu da yalnızca bir süre sürer. Bir süre sonra dünya kapitalist ekonomisinin kendi mantığı işler. Ekonomik gücü elinde tutanlar size parça parça siyasal iradelerini de dayatmaya başlarlar. Burada soyut muhakemeden giderek konuşmuyorum. 20. yüzyılın bütün bir milli kurtuluş devrimleri tarihi ortada.

İşte yine o çok öğretici Cezayir örneği. Kararlı bir ulusal kurtuluş hareketi olarak Fransız emperyalizmini dize getirdi. Ama kitabı Arşiv'e <https://arxiv.org/abs/1905.00001> koydu; sistemin içinde kaldı. Başlangıçta az-çok kişilikli bir

politika izledi, Sovyetler Birliği'nin varlığından da yararlanarak ulusal bir ekonomi kurmaya çalıştı. Halk kitlelerinin yaşam düzeylerini biraz gözetmeye çalışan bir ekonomik politika izledi. Ama bunun ömrü bir yere kadar oldu. Egemen burjuvazi bir evrimden geçti, güç kazandı, bu noktada alt sınıflara yönelik nispi duyarlılığını da kaybetti. Öte yandan, Fransız emperyalizminin iktisadi ve kültürel bağları zaten sürmekteydi. Fransız emperyalizmi bunları kullandı; bakıyoruz, 1990 yıllarında, Cezayir'de olan herşey dıştan Fransız emperyalizminin etkisi altında gelişiyor. Bugün Cezayir burjuvazisi, Fransız emperyalizmiyle işbirliği halinde kendi toplumunu yönetiyor. Halbuki ulusal kurtuluş savaşını tam da ona karşı vermişti.

Problem bu. Siz bugün Almanya'yı, Fransa'yı, İtalya'yı, hatta hatta Amerika'yı Kürt sorununun belli bir barışçıl çözümüne razı etmek, Türk devletini böyle bir çözüme zorlamak için bir etkili güç odağı olarak kullama yoluna gideceksiniz de, yarın onların emperyalist tekellerine ülke içerisinde iktisadi etkinliği mi yasaklayacaksınız? Olacak şey midir bu? Sizin bugünkü politikanız yarın kendini ekonomik ilişkiler alanında kaçınılmaz olarak üretecektir. Siz bugünkü kurtuluş süreci içinde sistemi ilke olarak karşınıza almadığınız sürece, yarınki ulusal kuruluş süreci içerisinde de onu karşınıza alamazsınız.

Soru: Çıplak bir ulusal istem temelinde de olsa ulusal hareket nesnel olarak Türk sömürgeciliğini ve onun gerisindeki emperyalist çıkarları tehdit ediyorsa?

Bu, Türk sömürgeciliğini nasıl tehdit ettiğine, arkasındaki emperyalist çıkarları nasıl ve ne ölçüde hedef aldığına bağlı. Kürt hareketi bugün Ortadoğu'daki statükoyu sarsıyor. Bu açıdan Amerikan emperyalizminin yarattığı statükoyu etkiliyor, bu açıdan emperyalist çıkarlara aykırı. Bu çok açık ve çok kesin.

Gelgelelim hareket salt ulusal istemler çerçevesinde kaldığı sürece, Türk devletinin Kürdistan üzerinde kurduğu sömürgeci tekeli tehdit eder de, bu noktada onun çıkarlarını açıkça tehdit eder de, sistemin çıkarını buna rağmen esastan tehdit etmeyebilir. Kürdistan Türk devletinin bünyesinden kurtulur, yeniden emperyalizmin etki sahasında kalır. Güney Kürdistan'ın Irak'tan kopması, onun sistemden kopması anlamına gelmez ki. Irak'tan kopar, Arap burjuvazisi Güney Kürdistan pazarı üzerindeki tekeli kaybeder, ama emperyalizm aynı tekele belki daha uygun koşullarda yeniden kavuşur.

Genel planda emperyalizmin bölgeye verdiği ve vermeye çalıştığı biçimin, yaratmaya çalıştığı statükonun karşıtıdır bugün PKK'nın önderlik ettiği devrimci ulusal hareket. Ona zarar veriyor, ona yönelen bir hareket, bu çok açık. Ama salt ulusal istemlere dayalı mantığını koruyup çözümünü de bu çerçevede aramaya kalkarsa, süreç böyle sonuçlanırsa, biraz bir dengesizlik, bir karışıklık doğar; ama yeni bir denge kurulduğunda, emperyalizm kendi çıkarlarını yeni bir temel üzerinden yeniden elde eder.

İçte burjuva yapıyı darmadağın etmediğiniz sürece dışta emperyalizmin size egemen olmasını da engelleyemezsiniz. Bu anti-emperyalist mücadele perspektifleri bakımından da temel bir doğrudur. Bu iki kere iki dördür. İçte kapitalizme vurmadan, içte burjuvaziyi devirmeden, dışta emperyalizmin gelip içinize egemen olmasının önüne geçemezsiniz. Çağdaş dünyada, emperyalizm çağında bu başka türlü olamaz. En tam bir ulusal bağımsızlık bile, emperyalist sermayenin, ülkenize, ekonominize akmasını, orada etkinlik kurmasını, madenlerinizi, öteki iktisadi yaşam sahalarınızı bir biçimde kapatmasını engelleyemez. Bunlara egemen olduğu ölçüde ise, bu beraberinde o kazandığınız en tam ulusal bağımsızlığı bile parça parça öğütmeye, onu gide gide bir siyasal bağımlılık ilişkisine dönüştürmeye engel olamaz. Bunlar "anti-emperyalizm/bağımsızlık" konulu konferans vesilesiyle uzun uzun tartışıldı.

Ama nedir, burada bir geçiş süreci yaşanır. Yani o ulusal kurtuluş mücadelesinin dinamizmi size beş yıl, on yıl, onbeş yıl az-çok kişilikli bir dış politika izleme imkanı verir. Bu açıdan bakarsanız, hiç çekinmeden kabul edin, bizzat kemalistler Kurtuluş Savaşı ertesinde nispeten kişilikli bir dış politika çizgisi izlediler. Dünyanın jandarması o dönem İngiliz emperyalizmidir;

kendi çapında, İngiliz emperyalizmiyle Musul-Kerkük üzerine kavga bile veriyor. Anti-emperyalizm semineri sırasında da örneklemiştim; Kemalist solcuların bu “ulusal onura dayalı kişilikli dış politika” argümanı tarihsel açıdan tümüyle de temelsiz değildir. Ama unutulana, onun belli bir tarihsel dönemin özel bir ürünü olduğu gerçeğidir. Türk burjuvazisi o ulusal kurtuluş süresi içerisinde yakaladığı kimliği çok geçmeden kaybetti, zaman içinde emperyalizmle tam bütünleşmeyi yaşadı. İkinci emperyalist savaş ertesinde ise ABD’nin ve NATO’nun Ortadoğu’daki ileri karakolu haline geldi. Artık burjuva sınıf ilişkileri temeli üzerinde ulusal onura, ulusal çıkara dayalı kişilikli politika izleme dönemi tarihsel açıdan tümüyle bitmiştir. Bu tarihsel imkan artık tükenmiştir. Siz artık ancak burjuvaziyi yıkarak böyle bir politikanın imkanını yeniden yakalayabilirsiniz. Bu politikanın taşıyıcısı ancak işçi sınıfı ve öteki emekçi halk yığınları olabilir.

Neo-kemalist solcuların, YÖN ve benzeri hareketleri kastediyorum, tutarsızlığı buradadır. Onlar bir yandan “kişilikli dış politika”yı, öte yandan ise mevcut kapitalist düzeni savunuyorlardı. Oysa bu ikisi birarada olamayacak şeylerdir. Ama diyorlardı ki; oldu, kemalistler zamanında yapmışlardı. Kemalistler onu ulusal kurtuluş savaşı süreci ve ardından o süreçten kazanılan güç ve dinamizmle, buna rağmen ancak çok dar sınırlar içinde, üstelik bir takım hassas dengelere oynayarak yaptılar. O burjuvazinin egemen bir sınıf olarak doğuş süreci idi. Nispeten genç olduğu, bir takım reformlar yapabile kapasitesini hala da ve herşeye rağmen gösterebildiği bir dönemde. O burjuvazi emperyalist sistemle her açıdan tam bir bütünleşme yaşadı ve işbirlikçi bir egemen sınıf olarak tamamen çürüdü. Artık ondan ulusal çıkara, onura, kimliğe dayalı hiçbir şey bekleyemezsiniz. O tarihsel ömrünü doldurmuştur. Türkiye’de ulusal dava bu anlamda, burjuva ilişkiler çerçevesi içerisinde, bitmiştir. Artık sosyalizm sorununun bir parçası olarak bir anlam taşımaktadır.

Tabi kişilikli politikanın ömrü biraz uluslararası dengelere de bağlıdır. Birçok ulusal kurtuluş hareketi uzun yıllar emperyalizme şu veya bu sınırlar içinde direndi. Ulusal burjuva hükümetler kendi sanayilerini kurmaya çalıştılar, bir takım doğal kaynakları üzerinde egemenliklerini korumaya çalıştılar. Ama bu Sovyetler Birliği’nin ve Doğu Avrupa’nın karşı varlığı sayesinde mümkün olabildi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa, “kapitalist olmayan yol” teziyle bu ülkelerle bir ilişki sistemi kurdular. Ulusal kurtuluşçu akımlar iktidara geçtikten sonra bir dönem bu sayede dayandılar. Bir kısmı bir süre sonra terketti bu politikayı, geçti Batı emperyalizmiyle bütünleşti. Diğer bir kısmı Sovyetler Birliği’nin yıkılışına kadar dayandı, ama yıkıldıktan sonra bu yolu tercih etti ya da ona mecbur kaldı.

Bugün Suriye, İsrail’in yarattığı özel problem olmasa, Ortadoğu’da Amerikan emperyalizmiyle olan problemlerini çok çabuk çözer. Ama İsrail, Amerikan emperyalizminin öz be öz çocuğudur. Amerikan emperyalizmi İsrail’in çıkarlarını ve hedeflerini herşeyin üzerinde tuttuğu için, bu Suriye’nin çıkarlarına aykırı oluyor. Bu ise Suriye ile Batı emperyalizmi arasında sürekli problem çıkarıyor. Yoksa burjuva bir düzen, hele Sovyetler Birliği’nin yıkılışından da sonra, sistemle bu denli problemlili olabilir mi? Olması için bir neden yok ayrıca. En nihayet kendi halkının emeğini, kendi ülkesinin doğal kaynaklarını, kendi işçi sınıfının artı değerini sömüren bir sınıf bu. Bunu emperyalist tekellerle işbirliği içerisinde çok daha etkin, çok daha verimli bir tarzda yapar.

Bugün uluslararası güç dengelerine baktığımızda, artık bir Sovyet bloku yok, bu açıdan bir karşı denge, bir karşı imkan yok. Çok çok emperyalistler arası çelişkiye oynamak mümkündür. İşte İran bugün buna oynuyor. Ama bu da, örneğin ABD’ye karşı Almanya’ya oynarken, sonuçta Almanya ile ilişkilerin gelişmesini beraberinde getirir. Ticaret, yatırım vb., bu da kendi mantığını dayatıyor. Bu mantığın bugün İran toplumu için yarattığı sonuçlar nedir, çok somut olarak bilmiyorum. Ama bugün yaratmamışsa yarın yaratır. Bu son seçimlerden de yarattığı belli değil mi? Son seçimlerin bir yüzü halkın Molla rejiminden duyduğu tepkinin dışı vurumuydu. Ama öteki yüzü de, Molla rejiminin Batı emperyalizmiyle daha rahat

bütünleşmesini kolaylaştıracak belli açılımlar yapmak ihtiyacıydı. Yeni seçilen cumhurbaşkanı bunun aracısı olacak. Serbest piyasa ekonomisi, liberal ekonomi, Batıyla daha sıcak ilişkiler... Programları bu. Bu da İran burjuvazisinin batı emperyalizmi ile, onun ekonomisi, maliyesi ve ticareti ile daha sıkı bütünleşme ihtiyacına yanıt veren bir adım oluyor.

- “Siyasal çözüm” çizgisinin pratik sonuçları üzerine açıklamalı sorular...

Bu “siyasal çözüm” sorunu elbette gündelik politikada özel bir yer tutuyor. Dikkat edin, bu politika kendine uygun müttefikler yaratıyor. Ulusal Hareket metropollerde en iyi kiminle anlaşıyor? Başta ÖDP olmak üzere reformistlerle. Neden? Çünkü “siyasal çözüm” devrimi öngörmüyor. “Siyasal çözüm” Türk burjuvazisini tavize ve uzlaşmaya zorlamaya dayanıyor. Bu, Kürt sorununu bir devrim sorunu olmaktan çıkarmakla kalmıyor, Türkiye devrimi de burada bir yana bırakılıyor. Zira bu politikanın mantığı çerçevesinde Türkiye cephesinde gerekli olan, burjuvazinin bir takım tavizlere razı edilmesidir. Bir, kirli savaşın önünün alınması; iki, Türk devletinin demokratikleşmeye, bu arada Kürt halkının ulusal haklarının da belli bir çerçevede tanınmasına razı edilmesidir. Dolayısıyla Türkiye için gerekli görülen devrim değil, demokratikleşme oluyor. Demokratikleşme çizgisinde bir mücadeleye de en iyi örneğin ÖDP oturuyor. ÖDP ise kendi çizgisine bu noktada “siyasal çözüm” çizgisinden destek bulmuş oluyor. Kürt sorununun uzlaşmaya dayalı bir çözümünü basınç aracı olarak kullanıp, Türkiye’de demokrasinin sınırlarını genişletmek istiyor. Kötü mü diyeceksiniz? Demokrasinin sınırlarının genişlemesi kendi başına elbette kötü değil. Ama demokrasinin sınırlarını genişletmenin kendisini alıp strateji yapmak ve bunu devrimin karşısına çıkarmak, kötü olan işte budur. Reformistlerin temel hedefi bu, temel kaygısı bu. Reformlar kendi başına kötü değil, ama reformlar devrim alternatifinin karşısına çıkarılıyorsa, ona bir alternatif olarak ortaya konuluyorsa, işte bu kötü. TUSİAD bir rapor açıklıyor. TUSİAD, egemen sınıfın kaymak tabakası. Emperyalizm ile en yakın ilişki içerisindeki tekeli kodamanların özel örgütü. Türkiye’deki bütün zulüm dönemlerinin dolaysız sorumlusu. Halkın bugün çektiklerinin asıl kaynağı. Çünkü tam özelleştirmeyi onlar savunuyorlar, düşük ücret politikalarını onlar savunuyorlar, IMF reçetelerinin tam uygulanmasını onlar savunuyorlar, işsizliği onlar dayatıyorlar. Ama Kürt sorunu siyasal rejim için bir takım sorunlar yarattığı için, bu soruna, tıpkı Amerikan emperyalizminin de telkin ettiği gibi, belli haklar tanınarak bir çözüm bulunmaz mı diyorlar. Ve bu, çok kritik bir safhada, bir aldatmaca olarak ortaya çıkıyor. Yani rejimin kokuştunun açığa çıktığı bir noktada, Susurluk sonrasını kastediyorum, bu rejimden ben sorumlu değilim demek için yapılmış bir manevra olarak ortaya çıkıyor.

Bakiyorsunuz, tam böyle bir durumda, HADEP temsilcileri kitlelerin önünde, “biz TUSİAD’ın demokratikleşme raporuna tam destek veriyoruz”, “büyük patronların bu konuda samimi olduğuna inanıyoruz”, diyebiliyorlar. Bu elbetteki basit bir politik yanılgı değil. “Siyasal çözüm” denilen politik çizginin sonuçları bunlar. Türk burjuvazisi sınıfsal tavizlere yanaşmıyor ama, Kürt sorununun belli sınırlar içerisinde bir politik çözüme kavuşturulmasından yana. Türk burjuvazisinin belli kesimleri, özellikle de Amerika’ya en yakın kesimleri böyle bir eğilim içinde. Örneğin Sabah ve ATV grubu, Kürt sorununda “siyasal çözüm”ü savunuyor, savaşın sonu yoktur, diyor. Kendi yazarları neo-liberaldir ve bunların bir kısmı Kürt sorununda bir hayli yumuşak insanlardır. Sabah holdingin patronu bilerek buna müsaade ediyor, bu platformu bilerek yaratıyor. Çünkü eğer yumuşak bir çözüm bulunamazsa, bu sorunun rejiminin başına belaya dönüşeceğinden korkuyorlar. Kürt dinamizminin hep canlı kalacağından ve bir gün başka dinamiklerle birleşirse, düzen için yıkıcı sonuçları olacağından korkuyorlar. Ortada henüz ciddi bir sosyal sınıf

dinamiği yokken, bu meselenin ne edip edip uyuşturulmasından yanalar. Bunu istiyorlar. İşte HADEP bu kaygıların ürünü olan bir politikayı destekliyor, gene çözerse bunlar çözer diye bakıyor. Bunlar büyük patronlar, bunların gücü var, bunların arkası Amerika’ya da dayalı, çözerse bunlar çözer diye düşünüyorlar. Peki çözdüğü ne olacak? “Siyasal çözüm” denilen şeyin kendisi olacak.

Dikkat edin, devrim stratejisi, sorunun devrime dayalı çözümünü bir yana bırakıldığı zaman, müttefikler de buna göre şekilleniyor. “Siyasal çözüm”ün kendine göre müttefikleri çıkıyor. Bu solda reformistlerdir. Bu sosyal sınıflar planında Türkiye’nin en büyük sermaye gruplarıdır. Ama bunlar Türk ve Kürt halkına izledikleri sosyal ve iktisadi politikalarla kan kusturuyorlar. Onların iktisadi ve sosyal politikalarının uygulanabilmesi için, bu ülkede ordunun güçlü olması lazım, polisin güçlü olması lazım, devletin sistematik bir terör politikası izlemesi lazım, iller idaresi yasasının olması lazım, anti-terör yasası olması lazım... Devlet yöneticileri bunları keyfinden uygulamıyor ki. Bir sınıfın egemenliğinin devamı bunları gerektiriyor. İktisadi politikaların, IMF reçetelerinin uygulanması bunları gerektiriyor. Hem tam özelleştirme diyeceksiniz, hem de tam özelleştirmeye karşı direnen işçilerin üzerine polis sürülmesine güya karşı olacaksınız! Bu mümkün mü? Bu saldırı politikalarının uygulanabilmesi için, emekçilerin zorla zapturapt altına alınması gerekiyor.

Dolayısıyla, TUSİAD raporunu teşhir ederken de söyledikimiz gibi, özelleştirmeden yana olan, düşük ücret politikalarından yana olan, özelleştirmeyi kamu kuruluşlarının ötesinde eğitime, sağlığa, öteki bir takım alanlara kaydırılmasını isteyen bir sermaye sınıfı, halka özgürlük verilmesinden yana olabilir mi? Bütün bu özelleştirmeler halka yaşamı zindana çeviriyor; işsizlik demek oluyor bu, düşük ücret demek oluyor bu, sosyal yıkım demek oluyor bu.

Peki bu sosyal yıkımın yarattığı tepkiler ne ile dizginlenecektir? Polis rejimi ile. Dolayısıyla polis rejimi onların öz ve öz isteğidir. Onların zaten bundan en ufak şikayetleri yok. Ama bir yolunu buldular, devletin mevcut icraatlarına muhalif görünmenin rejim için emniyet sübapları yarattığını farkettiler. Bunu akıllıca kullanıyorlar. Devlet gece gündüz onlara çalışıyor, onların çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapıyor. Onlar kalkıp devletten şikayetçiymiş gibi, işkenceden şikayetçiymiş gibi görünebiliyorlar ve ciddi ciddi halkı aldatabiliyorlar. HADEP selamlıyor, PKK belli-belirsiz umutlara kapılıyor. ÖDP, iyi güzel, ama yetmez, eksik diyebiliyor. Onlar da “elbette eksik” diyorlar, “biz ama burada siyasal sorunlara değinmiştik, biz burada sosyal politikalara ve başka sorunlara girmemiştik, bunu biz de kabul ediyoruz, rapor bu noktada eksik, ama rapor zaten anayasal sorunları ortaya koyuyor, bir tadilata ilişkin düşünceleri ortaya koyuyor” diyerek işin içinden çıkıyorlar. Türk burjuvazisi artık yavaş yavaş incelikli davranmayı öğreniyor. En büyük sermaye kodamanlarının temsilcilerinden biri kalkıyor, televizyonda Marks’dan alıntılar bile yapıyor.

Bugün Türkiye’de reformist akımların büyük bir meşruluğu var. Güç de kazanıyorlar. En önemli kitleleri onlar tutuyorlar. Onların bu başarıyı elde etmesinde Kürt hareketinin “siyasal çözüm” üzerinden koyduğu ağırlığın büyük bir etkisi ve payı var. Çünkü bu reformizme geniş bir meşruluk temeli yaratıyor. Yani Kürt hareketi devrimci prestijini yanlış bir şekilde kullanıyor. Kürt hareketinin devrimci prestijinden bugün en iyi ÖDP yararlanıyor. Her yerde, bütün kitle örgütlerinde, ÖDP ile ittifaklar yapılıyor, EMEP ile yapılıyor.

(Devam edecek...)

Program Sorunları Üzerine Konferanslar:
Tarım ve Köylü Sorunu
26 Aralık ‘97 tarihinden itibaren (37. sayı)
Kızıl Bayrak’ta...

Nasıl Bir HADEP

Son dönemde, HADEP'e egemen olan politik çizgi ve devletin HADEP üzerinde oynamak istediği sinsi oyunlar hususunda, çeşitli tartışmaların yoğunlaştığı biliniyor. Öyle görülüyor ki, bu tartışmalar sadece Yurtseverlerin cephesinde cereyan etmiyor. Devlet de HADEP'e ve ona karşı izlenmesi gereken politikayı tartışıyor. Hatta Parti'yi "Nasıl tam kontrol altına alabilirim?"in hesaplarını yapıyor.

Örneğin; Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Cüneyt Arcayürek, 18 Kasım 1997 günü yazdığı yazısında, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş'ın ilginç bir görüşünü, bakın hangi satırlarla aktarıyor;

"Başsavcı Savaş, sözünü esirgmeden RP'nin kapatılmasındaki yararları açıkça söylüyor. Bir örnek veriyor: HEP'in nasıl kurulduğunu anımsatıyor. Kapatılınca DEP'in ortaya çıktığını... Ondan da -daha ılımlı- HADEP'in varolduğunu anlatıyor ve 'Yani kapatmaların faydası oluyor diyorsunuz' soruma verdiği yanıtta, 'Bu yaşanarak görülüyor' sonucuna varıyor."

Başsavcı Savaş "HEP'i, DEP'i kapatmakla, bu partilerin direngen kadrolarına saldırmak ve tasfiye etmekle, HADEP'i istediğimiz "ılımlı" yani "sağ çizgiye çektik" demek istiyor.

Söylenenler bizce çok önemlidir. Başta Genel Merkez yöneticileri olmak üzere tüm HADEP kadroları, partinin yurtsever tabanı bu sözleri, parti için bilinen son gelişmeleri ve HADEP'e egemen olan politik çizgiyi sorgulamalıdır. Nasıl bir HADEP? HADEP'ten halkın ve yurtseverlerin beklentileri nedir? HADEP nasıl bir politik çizgiye sahip olmalıdır? Bu soruların net yanıtları verilmelidir.

Tabii ki halka ve şehitlere duyduğumuz sorumluluğun gereği olarak, bizim de söylememiz gereken birkaç sözümüz ve nacizane önerilerimiz olacaktır:

Öncelikle belirtmeliyiz ki HADEP; HEP ve DEP'in mirasıdır. 7 yıllık legal parti sürecinde verilen 165 şehidin bayrağını taşımaktadır. Ve HADEP kendisini düzen karşıtı bir legal parti olarak tanımlıyorsa -ki öyle tanımlamalıdır-; Kendilerini çevreleyen yürürlükteki yasa ve uygulamaları zorlamak, gerektiği durumlarda meşruiyeti esas alarak yasaları aşmak, hatta bunun bedelini de ödemeye hazır olmak gibi vazgeçilmez görevleri vardır.

HADEP ancak, özgürlük mücadelesinin temel toplumsal dayanağı olan emekçileri örgütleyip harekete geçirerek, onları bilinçlendirip eğiterek, kendi konumuna uygun direnişçi bir politika hattı tutarak ve halkın çıkarlarına aykırı olan devlet politikalarıyla kendi alanında kendi konumuna uygun düşen yöntemlerle çatışarak, siyasal mücadeledeki rolünü oynayabilir ve halka karşı görevlerini yerine getirebilir.

Unutulmasın ki; Sömürgeci, inkarcı ve anti-demokratik yasaların çizdiği

siyasal çerçeveye uyum sağlayan, dayandığı toplumsal sınıf ve tabakaları örgütleyip kitlesel eylemleri hayata geçiremeyen, katılımcı ve demokratik olmayan, çalışma ve söylemde devletin dayattığı statükoya boyun eğerek direnişçi bir çizgiyi tutturamayan, adeta kendi kabuğuna çekilmiş ve Yargıtay Başsavcısı'nın "ılımlı" tanımına uygun olan bir legal parti, siyasal platformdaki duruşunu nasıl tanımlarsa tanımlasın, sonuçta düzen karşıtı bir siyasi parti olma işlevini kaybetmiş demektir.

HADEP; Yasallığı değil, meşruiyet çizgisini temel alan bir parti olmalıdır. Çünkü yasallığı esas almak, teslimiyeti esas almaktır. Parti kapatılması, cezaevine düşme vb. gibi kaygılar, beynimize egemenlerin yerleştirdiği karakollardır. Bu karakollar mutlaka yıkılmalıdır.

HADEP kadroları sürekli kitleler içerisinde olmalı, mahalle ve işyerleri komisyonları ile onları örgütlemeli, harekete geçirmeli. Genel Merkez'den ilçe ve belde örgütlerine kadar her kademedeki parti kadrolarını, kitleler karşısında hem öğretmen, hem de öğrenci yapabilmelidir.

HADEP; Pasifizm ve hantallığı değil, kendi konumuna uygun sürekli bir eylem ve direniş çizgisini esas almalıdır. Çeşitli şekillerde baskı ve engellemelere uğradığında, halka dayanmak suretiyle bunları aşabilmelidir. Örneğin; Bir ilde istenen miting izni verilmediğinde karşılama, konvoy, fiilen toplanarak vb. gibi yöntemlerle bu tür engellemeler aşılabılır. Meydanlarda kitlesel basın toplantıları düzenlenebilir. Çeşitli sivil itaatsizlik kampanyaları geliştirilebilir.

HADEP; Merkez-Yerel örgütler arasında, tüm örgüt birimleri ve kitleler arasında bürokratizmi değil, katılımcılığı ve demokrasiyi temel işleyiş yöntemi olarak geliştirmelidir. Çünkü halka dayanmayan hiçbir düzen karşıtı partinin tarihsel rolünü oynaması beklenemez.

HADEP sadece genel demokratik söylemlerle politika yapmamalıdır. Türkiye ve Kürdistan'daki tüm önemli güncel politik gelişmeler partiyi yakından ilgilendirmeli, söz ve eylemle bu gelişmelere karşı bir tavır alınmalıdır. Örneğin; Son günlerde üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar, Gevaş ve Baykan'da köy yakmalar, Cilin köyündeki baskılar, ordu içindeki Kürt askerlerin "intihar" süsü verilerek öldürülmesi, Dargeçit'te gerilla cenazelerinin büyük bir vahşetle parçalanması vb. gibi tüm olaylara, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm güncel ve siyasi gelişmelere karşı, sözle ve eylemle tepki verilmelidir.

HADEP; Metropoldeki şehir varoşlarında, Kürt gettolarında, işyerlerinde, mahalle ve sokakta, Kürdistan'ın tüm yerleşim yerlerinde "ben varım" diyebilen bir parti olmayı başarabilmelidir. Toplu üyelerin, kadınların, gençlerin



ustalıkla siyasal sürece katabilmelidir. Toplumsal muhalefet odaklarıyla sürekli iç içe olan, onları etkileyen ve hatta onların lokomotifleri olabilen bir parti hüviyetine kavuşmayı hedeflemelidir. HADEP; Türkiye'de legal platformda bulunan tüm düzen karşıtı parti ve grupların içinde olacağı bir çatı örgütünün yaratılması amacıyla, üzerine düşen her türlü çabayı göstermelidir.

Kuşkusuz ki bunlar sadece çok özlü temel beklentilerdir. Daha da geliştirilip güçlendirilebilir. Ayrıca böyle bir direngen partiyi yaratmanın kolay olmadığını da biliyoruz. Bu çizgiyi kavramış ve yürekten benimsemiş kararlı kadrolar ister, çalışmaya ibadet gibi sarılmayı ister, büyük bir emek ister, tabi ki bedel de ister...

Ama her şeye rağmen, bu onurlu görevleri başarmak demek, direnen halka binbir fedakarlığa ve verilen şehitlere layık olmak demektir. Legal Partiden de beklenen budur. HADEP'ten bir "Sinn Fein", "Herri Batassuna" olması beklenmemektedir. Zaten ne Türkiye'nin koşulları, ne partinin yapısı, ideolojisi, ne de tarzı, temposu buna müsaittir.

HADEP artık şu temel soruya lafta değil pratikte ikirciksiz bir yanıt vermek durumundadır. Politik duruşu ile halka ve direnen yurtseverlere layık olmayı mı esas alacaktır? Yoksa Yargıtay Başsavcısı'nın da dikkat çektiği politik çizgisiyle, devletin memnuniyetine mazhar olmayı mı seçecektir? Temel ve yanıtlanması gereken sorunun özü işte budur...

Hatip Dicle

(1 Aralık '97 tarihli Ülkede Gündem gazetesinden alınmıştır.)

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı ... 175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim ... 400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyler) ... 1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi ... 700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
27. Demokratizm Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

ÇIKTI! BAYİ VE KİTAPÇILARDA

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Kürt Ulusal Sorunu-2

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

İsrail'de genel grev: “Üretimdeki bombalar”!

İsrail'de geçtiğimiz hafta başında başlayan genel grev kelimenin tam anlamıyla yaşamı felç etti. Silah ve hava sanayi, enerji, su, nükleer üretim, kamu işletmeleri, bankalar, hastaneler ve okulları kapsayan genel grev, Netanyahu hükümetinin uygulamaya koymaya çalıştığı yeni ekonomik ve sosyal saldırı politikalarına karşı gerçekleştirildi.

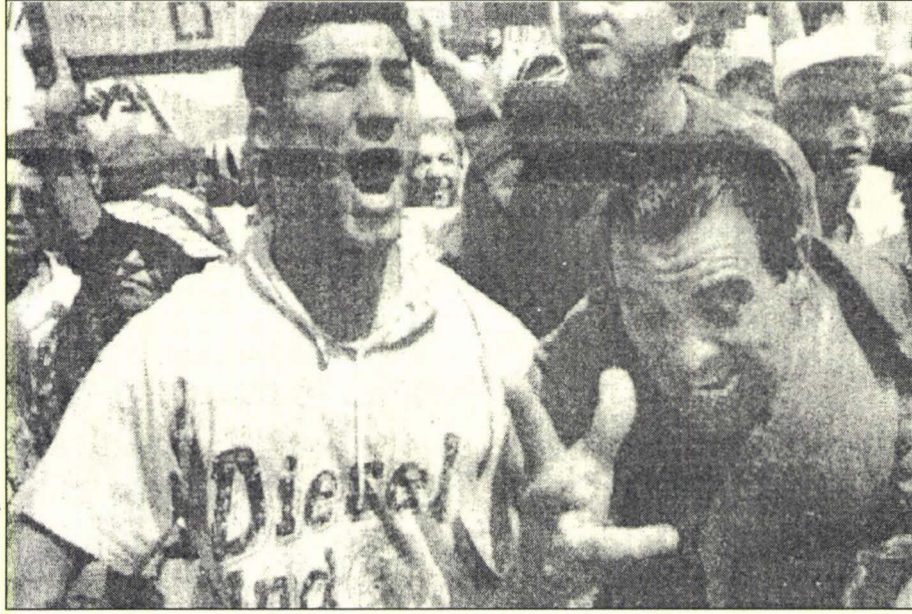
Genel grev maliye bakanı Jakov Neeman'a karşı eylemlerle başladı. Neeman, İsrail'in yüzyüze bulunduğu ekonomik problemleri neden göstererek, sendika federasyonu Histadrut ile iki yıl önce emekli aylıkları ve ücretlere ilişkin yapılan anlaşmayı yerine getiremeyeceklerini açıklamış ve sendikaları “yurtsever” davranmaya çağırmıştı. Bunun üzerine sendikalar süruncemede bırakılan ücret görüşmelerine hemen başlaması ve mevcut emeklilik yasasına devconulmaması talebiyle önce çeşitli üretim birimlerinde eylemler gerçekleştirdiler. Hükümetin saldırı kararlılığı karşısında da genel greve başvurdular. Sendika federasyonunun genel grev kararı almasındaki en önemli etken üretim birimlerinde yaygın olan militan işçi komitelerinin politik etkinliğidir. İşçi komitelerinin, sendika federasyonunun özelleştirme kampanyasına karşı kesin tutum almaya zorlaması önemli bir gelişmedir.

Radikal işçi eylemliliği karşısında şaşkına dönen ve sağcı-fanatik kesimin temsilcisi olan Neeman sendikacılara açık tehditler savurdu; “*Dışarda düşmanlara gerek yok. Bombalar üretimimizin içinde. Bunlar sadece tik tak etmiyorlar, patlıyorlar da.*”

Ardından grevin yasadışı olduğunu ilan ederek, zorla yasaklanmasını talep etti. Bu açıklamalar üzerine direnişçi işçiler grev elbiselerinin üzerinde “**ben Neeman'nın üretimindeki bombasıyım**” yazılarını taşıyarak kararlılıklarını ortaya koydular.

Grevin sertleşmesi üzerine cumhurbaşkanı Ezer Weizman arabuluculuk teklifinde bulundu. Bu teklif ilk etapta Netanyahu tarafından reddedildi. Hatta daha da ileri giderek, grevcilerin mahkemeye sevk edileceği, grevin sürmesi halinde sıkıyönetim yasalarının çıkartılacağı tehditleri savurdu.

Mücadelenin sert biçimler alması üzerine, İşçi Partisi'nin temsilcileri dahi, grevin aldığı radikal ve militan biçimler almasına dikkat çekerek, kendilerinin olaylarla ilgilerinin olmadığını açıklamak zorunda kaldılar. Gerçekten de grev esas olarak örgütlü işçi komiteleri tarafından sürdürülüyor. Sendika federasyonu Histadrut'tun İşçi Partisi'ne yakın olması dahi bu açıklamayı engelleyemedi.



Sendika federasyonu işçilerin tabandan yükselen tepkilerinin önüne geçme olanağından yoksundu. Geçmiş süreçte üyelerinin çıkarlarını savunmak yerine İşçi Partisi'nin politikaları doğrultusunda hareket etmeleri nedeniyle birçok işçi üyelikten çekilerek işçi komiteleri içinde yer almaya başlamıştı. Bu nedenle sendika yönetiminin her iki tarafı da küstürmeyecek bir tutuma girmesi kaçınılmazdı.

Cumhurbaşkanı ve İşçi Partisi yöneticilerinin doğrudan müdahalesi üzerine genel greve Perşembe gününden itibaren geçici olarak ara verildi. Bu süreç içinde hükümetin gündeme getirdiği ekonomik-sosyal saldırılar politikaları yeniden gözden geçirilecek. Bu arabuluculuğun ne ölçüde bir

“uzlaşma” sağlayacağı önümüzdeki günlerde belli olacak.

İşçiler “yurtseverlik” oyununa kanmıyorlar

İsrail egemen burjuvazisi bölgenin en gerici, en saldırgan gücüdür. Bu saldırganlık sadece bölge halklarına karşı değildir. İsrail işçi sınıfı ve emekçileri de onyıllardır yoğun bir baskı ve sömürüye maruz bırakılmıştır. Siyonist ideolojiyi bütün toplumsal kesimlere empoze edilerek, homojen bir organizma yaratmaya çalışmıştır. Özellikle dış düşman gerekçe gösterilerek, işçilerden her türlü fedakarlık talep edilmiştir. Geline yerde İsrail tekelleri Ortadoğu'da sermaye yatırımında bulunan önemli bir

güçtür. Bu başarıyı aynı zamanda içte güçlü bir toplumsal muhalefetle karşılaşmadan gerçekleştirdikleri yoğun artı-değer sömürüsüne borçludurlar. İşçilerin sömürüye karşı direnişi “Arap terörizmi”nin içteki uzantıları biçiminde nitelenerek bastırılmış, toplumsal destekten yoksun bırakılmıştır.

Belli üretim komplekslerinde yoğunlaşan işçi sınıfı güçlü, militan ve örgütlü bir yapıya sahiptir. İşçi sınıfı üretimden aldığı gücün bilincindedir ve bu gücü yer yer kullanmaktadır. Uzun yıllar süren sessizliğin ardından özellikle son iki yıldır yaşanan militan genel grev eylemleri, siyonizmin dayattığı “toplumsal uzlaşma”nın bittiğinin en açık göstergesidir. İşçi sınıfı artık burjuvazinin tehditlerine kulak asmıyor. Toplumu sarsan eylemlere girişmekten artık kaçınmıyor.

Bölge devrimci hareketi, İsrail işçi sınıfının mücadelesine destek vermek ve dayanışmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bu bölge devriminin çıkarları açısından vazgeçilmez bir görevdir. İsrail'deki sınıf mücadelesini dikkate almamak, siyonistlerin sunduğu biçimde bu topluma tek bir organizma olarak bakmak özellikle Filistin örgütleri içinde yaygın bir kanı olduğu için, bu ayrıca önem taşımaktadır. İsrail toplumu emek ile sermayenin açık çatışma içine girdiği, sınıf mücadelesinin sert biçimler almaya başladığı, sınıflı bir toplumdur. Yahudi emekçilerinin talepleri ve çıkarları ile siyonist burjuvazinin çıkarları arasında ortak hiçbir yan yoktur. Son yılların işçi eylemleri bu gerçeği birçok kez göstermiştir.

Bir milyon emekçinin kararlı direnişi

İsrail tarihinin en çetin işçi eylemi ile karşı karşıya gelmiş bulunuyor. **Histadruth** Sendikasının “**süresiz genel grev!**” çağrısı üzerine 5 Aralık'ta başlayan eyleme şimdilik ara verildi. İşçilerin ilk andan itibaren gösterdikleri kararlılık, bu girişime ülke tarihinde eşine rastlanmamış bir ilk eylem niteliği kazandırdı. Genel grev çağrısı bankalar, borsa, limanlar, demiryolları, kamu sektörü, başlıca ulaşım olanağı olan otobüs işletmelerinde işi yavaşlatma ve yer yer bırakma biçiminde somutlaştı. Buna bir de otoyollarının ve önemli yol kavşaklarının işgali eklenince, geçtiğimiz çarşamba gününden bu yana ülkenin iktisadi yaşamı büyük ölçüde felce uğradı.

Uzun yıllar bu tür işçi eylemlerine alışık olmayan bir ülkede genel grevin bir milyona yakın işçinin katılımıyla gerçekleşmesi son derece önemli bir gelişmedir.

İşçi sınıfının bu eylemle dile getirdikleri taleplere gelince. Önce İngiltere'deki emeklilik sigortaları skandalını hatırlatalım. İngiltere'de 80'li yılların ortalarında, Bayan Thatcher döneminde, emekçiler özel emeklilik sigortası yaptırmaya zorlanmışlardı. Emekliliklerini daha verimli bir yöntem sayılan özel sigortalara yatıran emekçiler, emekli olup ödeneklerini almaya girdiklerinde, emeklilik

gerçekle karşılaştılar. 2,5 milyon civarında emekçinin 15 milyar tutan emeklilik ödeneklerinin özel emeklilik sigortaları kasalarında “yok olduğu” anlaşıldı ve söz konusu skandal patlak verdi.

İsrail'de benzer bir dolandırıcılığı şimdi de Netanyahu hükümeti örgütlemeye çalışmaktadır. Eskiden imzalanmış bulunan antlaşmaları hiçe sayarak sigorta sisteminin özelleştirmek istemektedir. İşte genel grev çağrısı burjuvazinin bu saldırısına karşı bir cevap olarak gündeme geldi. Ayrıca maliye bakanı Yeekov Neeman'ın ilk direnişi başlatan işçileri “**Hamas'ın teröristleri gibi ayaklı bombalar**”a benzetmesi, dev bir işçi öfkesinin kabarmasına yolaçtı.

İşçi eylemi karşısında telaşlanan ve başka nedenlerden ötürü de zaten zor durumda olan hükümet hemen tehdit silahına sarıldı. İşçileri mahkemeye vererek zorla işbaşı yaptırmaya çalıştı. Burjuvazinin yargıçları hükümetin tehditlerine boyun eğmeyen eylemci işçiler için iki yıl hapis ve 3 bin dolar para cezası türünden önlemler almakta tereddüt etmediler. Burjuvazinin bu tür tehdit ve yaptırımları işçiler üzerinde caydırıcı bir işlev görmek bir yana onların kararlılıklarını pekiştirdi, öfkelerini artırdı.

IMF: Uluslararası soygun ve talan örgütü

“Déshabiller Paul pour habiller Pierre!”

Arabaşlığa çıkardığımız Fransız atasözünün birebir karşılığı; **“Pierre’i giyindirmek için Paul’u soyundurmak!”**’tır. Kökeni eskiye dayanan ve günlük yaşamda sık sık kullanılan bu atasözünden hareketle, IMF politikalarını ve onun zor duruma düşen ülkelere yardım adı altında yaptığı müdahalelerin mekanizmasını açıklamaya çalışacağız.

IMF ve Dünya Bankası’nın herhangi bir ülkeye kredi olanağı sağlamaları ya da iktisadi politikasına doğrudan müdahale etmeleri, söz konusu ülke hükümeti tarafından kitlelere bir kazanım olarak tanıtılmaktadır. **“Çok çetin pazarlıklar sonucu, çekişe çekişe IMF ve Dünya Bankası’ndan kredi koparmayı başardık!”** biçiminde özetlenebilir bu. Aynı şekilde IMF ve Dünya Bankası’nın **“başarılı öğrenci”** listesine aldığı ülkelerin hükümetleri ve mali sorumluları bunu bir övünç kaynağına dönüştürürler ve politikalarının ne kadar isabetli olduğunu, ulusal çıkarların savunulmasına denk düştüğünün ve rasyonel olduğunun dayanağı olarak kullanırlar. **“Ülkemizin uluslararası bağlamda itibarı artmıştır; sözümüz her yerde para ediyor; bize borç vermek isteyenlerden geçilmiyor.”** vb.

Bu yalanlarla ve kuru gevezeliklerle ne tür pazarlıkların ve satış senetlerinin işçi ve emekçilerden gizlenmeye çalışıldığını görelim.

IMF’nin tarihsel misyonu

İkinci emperyalist savaşın sonunun görülmeye başlandığı bir dönemde, 1 Temmuz 1944’te, Bretton-Woods’ta (ABD) bir konferans toplanmıştı. Bu konferansta oluşturulması kararlaştırılan IMF ile daha sonra Dünya Bankası adını alacak olan Uluslararası Kalkınma ve Yeniden İnşa Bankası’nın (BIRD) tarihsel misyonu ABD emperyalizmi tarafından belirlenmişti. John Maynard Keynes’in önderliğindeki İngiliz heyetinin önerileri ise tartışmasız reddedilmiş ve ABD emperyalizminin temsilcisi Harry White aracılığıyla saptanan çerçeve doğrultusunda IMF’nin yasal iskeleti oluşturulmuş, misyonu belirlenmiştir. Konferansa katılan 44 ülke, dünya altın rezervlerinin 2/3’ünü ele geçirmiş olan ve Avrupa ülkelerinin silah ve savaş finansmanının yanısıra temel ihtiyaçlarını da karşılayan ABD’nin isteklerine boyun eğerek IMF ve BIRD statülerini imzalamak zorunda kalmışlardır.

ABD heyetinin önerileri doğrultusunda oluşturulan IMF’ye atfedilen misyon, savaş sonrası süreçte öncelikle uluslararası ticarete atılımı teşvik etme, para piyasasında istikrarı sağlama ve serbest meta dolaşımını tesis etmek olarak özetlenebilir. Ancak

saptanan bu hedefler dönemin koşulları ışığında düşünüldüğünde, ABD ekonomisinin temel ihtiyaçlarını özetlemektedir. O dönem ABD dışındaki kapitalist devletlerin en acil ihtiyacı savaşın açtığı yaraları kapatmaktır. Dünya ticaretinin hızlandırılması, dünya mali piyasasının istikrarı, serbest meta dolaşımının teminat altına alınması onlar için daha sonra gündeme gelecek konulardır.

ABD emperyalizminin o dönemdeki iktisadi kaygısı dünya ticaretinden aslan payını almakla sınırlı değildir. Washington daha uzun vadeli bir yatırım peşindedir. Sovyetler Birliği savaşta güçlenerek çıkmıştır. İngiltere, Fransa, Almanya gibi ileri kapitalist ülkeler ise tamamen tahrip olmuş birer savaş alanıdır. Savaşta yara almamış, tam tersine mali ganimet biriktirmiş bir güç olarak ABD, bu yıkımı altın bir fırsat bilerek, oluşumunda önderlik ettiği uluslararası kurumlar aracılığı ile kapitalist dünya üzerinde hegemonyasını kurmaya başladı. Bretton-Woods kurumları olarak bilinen IMF ve Dünya Bankası kapitalist dünyada ABD hegemonyasının tesis edilmesinin temel araçları oldular.

Bretton-Woods kurumları, ABD hegemonyasının uluslararası düzeyde geçerli yasal çerçevesini oluşturmalarına, ABD dolarını altına eşdeğer referans döviz ilan etmelerine rağmen, dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek meşruluk ve kudretten henüz yoksunlardı. Bu nedenle IMF ve BIRD’in misyonunu geçici bir dönem için (1948-1952) ABD doğrudan üstlenmiş ve Marshall Planı’nı devreye sokmuştur. Savaş enkazının kaldırılması ve kapitalizmin yeniden canlanma sürecine girmesiyle birlikte, üye ülkeler IMF kasasını kendilerine ayırmış ve sürekli değişen kotalara göre altın ya da dolar karşılığında sermaye akıtarak beslemişlerdir. Üye ülkelerin “aidatları”nın yanısıra IMF müdahalelerinin artmasına orantılı olarak otofinansman kaynakları da sağlanmıştır. Ödemeler dengesi bozulan ülkelere sağlanan kredi olanaklarının sağladığı faiz gelirleri zamanla IMF’yi dünyanın en büyük rantiyeci mali kurumu yapmıştır. Bu olanakların yanısıra IMF’nin müdahalelerinin esas vurucu gücünü rantiyeciler oluşturmaktadırlar. Güney Kore için ayrılan 57 milyar doların tablodaki dökümüne bakıldığında, önemli bölümü devlet

etiketi altında sağlanan sermayeden oluşmaktadır. Bu para doğrudan söz konusu devletlerin hazinesinden çıkmamaktadır. Söz konusu olan devlet garantili özel sermayedir; bankaların, sigorta şirketlerinin yani asalak rantiyecilerin sermayesidir.

IMF bu şekilde elde ettiği dev müdahale gücünü ABD emperyalizminin ekonomik çıkarlarına göre kullanmaktadır. Yani deyim yerinde ise IMF, ABD maliye bakanlığının dışişleri bakanı konumundadır. IMF, ABD emperyalizminin çıkarlarına endeksli bir iktisadi politikanın dünya ölçeğindeki mimarlığını yapmaktadır. Bu iktisadi politikanın özünde ise ABD’ye zenginlik transferi yatmaktadır. Bu konudaki rakamlar son derece çarpıcıdır. 1980’den 1994 yılına kadar IMF toplam 70 ülkeye 566 müdahalede bulunmuştur. Bu ülkelere kredi vermiş ve karşılığında ise iktisadi istikrar reçeteleri dayatmıştır. Kamu harcamalarının aşağı çekilmesi, sosyal harcamaların kısılması, maaşların dondurulması ya da mümkünse düşürülmesi, ülkenin iç pazarının dışa yani en güçlü kapitalist tekelere açılması (dünyanın en güçlü tekelileri genellikle ABD kökenlidirler), ülkedeki en verimli yatırımlarda kapıların yabancı sermayeye son derece elverişli koşullarda açılması, ihracatı teşvik etmek amacıyla paranın değerinin düşürülmesi, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi IMF reçetelerinin esas iskeletini oluşturmaktadır.

Bu önlemlerin yarattığı pratik sonuçlar, tek tek ele almayı gerektirmeyecek kadar açıktır. Yarattığı toplu sonuç muazzam bir tasarruftur. Burada sorulması gereken soru bu tasarrufun akibetine ilişkindir. Çünkü bugüne kadar IMF’nin girdabına girmiş ve söz konusu önlemleri uygulayarak esenliğe çıkmış bir tek ülke yoktur. Sonuç bu yönü ile bilinmektedir. Vaadedilenin tam tersine IMF’nin kobayları istisnasız hızlı bir yoksullaşma yaşamakta, daha da beter bir konuma düşmektedirler. Ama akibeti meçhul kalan, işçi sınıfının gaspedilen emeğidir, ülkelerin talan edilen zenginlikleridir. Oysa kemer sıkma politikası diye bilinen IMF reçetelerinin uygulanması sonucu sağlanan tasarrufların sadece bir bölümü IMF’nin kasasına akmaktadır. Geri kalan esas bölümü ise IMF aracılığı ile söz konusu ülkeye borç veren sermaye sahiplerinin, çoğunlukla bankaların, dolayısıyla onların en zengin hissedarlarının, asalak rantiyecilerin ceplerine akmaktadır. Yani dünyanın en yoksul ülkesindeki en mütevazı emekçinin boğazından kesilen nafaka, işi gücü Hawaii adalarında güneş banyosu yapmak olan kapitalistlerin banka hesaplarına yatırılmaktadır. Dolayısıyla IMF’ye denk düşen en uygun sıfat onun uluslararası bir hırsızlık, gasp ve soygun örgütü oluşudur. Bu işlerliği yukarıda aktardığımız Pierre-Paul ilişkisi çok isabetli bir biçimde özetlemektedir.

“Güney Kore modeli”nin gerçek yüzü

Aşağıdaki alıntı **Cho Sehui** adlı Güney Kore’li bir yazarın **“70’lı Yılların Koresi”** başlıklı kitabından alınmıştır. Bu alıntıyı 26 Aralık 1996 günü patlak veren Güney Kore işçi sınıfının görkemli eylemini değerlendirdiğimiz 1 Ocak 1997 tarihli yazımızda kullanmıştık. Yazar, 1995’te yayınlanan bu kitabında, ‘70’li yıllarda kardeşi ile birlikte yıllar boyu çalıştığı ama asla karşılaşma fırsatı bulamadığı işyerindeki çalışma koşullarını anlatmaktadır. Bu çalışma koşullarının tasvirini, söz konusu kalkınma modelinin ipliğinin pazara çıktığı bir dönemde, durumun doğrudan tanıdığı olan birinin ağzından bir kez daha dinlemek, çok tartışılan Güney Kore gerçeğinin bir başka boyutuna ışık tutacaktır:

“Dinlenme süremiz yarım saatle sınırlıydı. Aynı fabrikada çalışmamıza rağmen hiç karşılaşmıyorduk. Tüm işçiler birbirlerinden yalıtılmış bir biçimde çalışıyorlardı. Yöneticiler her işçinin yaptığı üretimin kalitesini ve miktarını denetliyor ve not alıyorlardı. Bize on dakikada yemek yememizi ve geri kalan yirmi dakika boyunca da top oynamamızı söylüyorlardı. Biz de küçük bir sahaya gidip sağır gibi topu tekmeliyorduk. Birbirimizle hiç haşır neşir olmaksızın sadece iyice terliyorduk. Aralıksız çalışıyorduk. Fabrika hep çalışmamızı istiyordu. Karanlık çökünceye kadar ağır bir atmosfer ve sağır edici bir gürültü eşliğinde çalışıyorduk. Elbette iş yerinde ölmüyorduk, ama iğrenç çalışma koşullarının, harcanan terin miktarının ve alınan maaşın gülünçlüğüne birleşimi bizi çileden çıkarıyordu. Sonuç itibarıyla aramızda çalışan gençlerin fiziki gelişmesi sekteye uğruyordu.”

“Toplumsal çıkarları her zaman bizim çıkarlarımıza ters düşüyordu. Müdür her zaman ‘depresyon’dan bahsediyordu. O ve adamları sömürülerini sürdürmek için bu ‘depresyon’u kullanıyorlardı. Geri kalan zaman boyunca müdür, onun ve biz işçilerin daha çok çalışarak yaratacağımız zenginliklerden bahsediyordu. Bahsettiği umut türünün bizim için hiçbir anlamı yoktu. Bu umutlar yerine biz kantinde iyicene baharatlanmış kuru pancarlar olmasını tercih ederdik. Hiçbir şey değişmiyordu. Her şey kötüye gidiyordu. Kural olan yıllık iki terfiden geriye bir tane kaldı. Gece primi adamakıllı budandı. Bir kaç işçiyi işten attılar. Geri kalanların işi ağırlaştı ve çalışma saatleri uzatıldı.”

“Özellikle maaşların ödendiği gün birbirimize söyledigimize çok dikkat ediyorduk. Birbirimize güvenmek mümkün değildi. Çalışma koşullarından şikayetçi olanlar tereyağından kıl çeker gibi işten atılıyorlardı. Ama aynı zamanda fabrikanın boyutları da giderek büyüyordu. Rotatif, otomatik katlayıcı ve ofset baskı makineleri yerleştirdiler. Patron şirketin bir krizle karşı karşıya olduğunu açıkladı. Eğer rakiplerimize karşı rekabeti kaybedersek fabrikanın kapılarını kapatmak gerekecek dedi. En çok korktuğumuz da zaten bu idi. Patron ve adamları da bunu biliyorlardı.”

Bu soygun mekanizmasını iki somut örnek üzerinden açıklamak anlaşılmasını daha da kolaylaştıracaktır. Birisi açlığın kol gezdiği son derece yoksul bir Afrika ülkesi olan Gana'dır. Diğer, zengin bir Asya ülkesi olan “**ejderha**” Güney Kore'dir. Diğerlerini bu iki örnek arasında tasnif etmek ve farklı bir kategoride toplamak mümkündür.

Zengin örnek: Güney Kore

Güncelliğinden ötürü Güney Kore örneği ile başlayalım. Bilindiği gibi Asya borsalarında beliren mali kriz ile başlayan süreçte, başkalarının yanı sıra bu ülke de iflas ile yüzyüze kaldı. Tıpkı 1995 yılı başında Meksika'da olduğu gibi. Aradaki tek fark, Güney Kore'nin dünya ekonomisinde 11. sırayı işgal etmesidir. Güney Kore'de sermaye iki alanda aynı anda oynamaktaydı. Birincisi ülkedeki yetkin ve uzmanlaşmış emek gücünün vahşi bir biçimde sömürülmesi. İkincisi, bu sömürü sayesinde yüksek kâr sağlayan üretimin hacmini sürekli artırma hırısı. Güney Kore emekçilerinin ürettikleri değerlerin uluslararası pazarlardaki rekabet gücü bilinmektedir. Güney Kore burjuvazisi, kâr hacmini daha da arttırmak için, dışarıdan astronomik düzeyde borçlar alarak ya da yabancı sermaye ile ortaklıklar oluşturarak üretim kapasitesini korumaya çalıştı.

Dolayısıyla kalkınma hızında yıllardır ardarda rekorlar kıran Güney Kore ekonomisi iki temel dinamik üzerinde yükseldi: Emek gücünün yoğun sömürüsü ve dış borçlanma. Onyıllar boyu kutsanan ve “mucize” olarak sunulan bu yapay kalkınma modeli, şimdi IMF müdürü Michel Camdessus'un de itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, ömrünü tamamladı ve borsa krizi ile birlikte çöktü. Yabancı sermaye yıllar boyu vurabileceği vurgunun azamisini vurdu, bu ülkenin işçi sınıfından silah zoruyla gaspedilen alınterine ortak oldu. “**Ejderha**”nın artık yaşlandığının anlaşılması ve nefes darlığının ilk belirtilerinin ortaya çıkmasıyla birlikte yabancı sermaye göç etmeye başladı. Sermayenin göçüne eşlik eden spekülasyon artışı ve onu izleyen borsa krizi ortamından vurulabilecek son vurgunlar vuruldu, giderayak “**ejderha**”nın kalan tüm dişleri ve turnakları da söküldü.

Geriye kalan nedir? Durgunluk ülke ekonomisinin tüm sektörlerini kapsamış durumda. Düne kadar dünya pazarlarında pay kapmak için olağanüstü bir cüret sergileyen Güney Kore şirketleri bugün iflas etmekte birbirleriyle yarışmaktadırlar. Ancak hemen eklemek gerekir ki, iflas dalgası henüz tam hızını almış değildir. Sadece ilk kurbanlarını vermektedir. Son iflasları, 6 Aralık günü, ülkenin 11. büyük grubu Halla Group'un kapılarına kilit vurması izledi. İflas dalgasını doğal olarak toplu işten atmalar izlemektedir. Diğer taraftan ödenmesi gereken kabarık ve dolara endeksli bir dış borç faturası duruyor. Söz konusu ekonomik modelin kaptakaçı mantığı gereği, dışardan alınan borçların çoğu yüksek faizli ve kısa vadeli. Geçenlerde Güney Kore'nin dış borcunun toplam 110 milyar dolar olduğu bunun 80 milyarının kısa vadeli olduğu açıklanmıştı. Bugünlerde hükümetin açıklamalarını yalanlayan değişik rakamlar ileri sürülmekte, kısa vadeli borç miktarının 100 milyar dolar

olduğu iddia edilmektedir. Dolayısıyla resmi rakamların gerçeklik oranı son derece şüphelidir.

İşte bu koşullarda IMF bir cankurtaran gibi Güney Kore'nin imdadına koştu ve onu iflastan kurtarma operasyonunu başlattı. IMF ve Dünya Bankası'nın Güney Kore için öngördüğü “kurtarma” operasyonu, verilen ilk bilgilere göre, 100 milyar dolar civarında bir kaynak gerektiriyordu. Yapılan görüşmeler sonucu imzalanan anlaşma 57 milyar dolarla sınırlanmış görünüyör. IMF'nin yaptığı açıklamaya göre bu

IMF	21 milyar dolar
Dünya Bankası	10 milyar dolar
Asya Kalkınma Bankası	4 milyar dolar
Japonya	10 milyar dolar
ABD	5 milyar dolar
Almanya	1,25 milyar dolar
Fransa	1,25 milyar dolar
İtalya	1,25 milyar dolar
İngiltere	1,25 milyar dolar

rakamın dağılımı şöyledir:

Faturanın tutarının ilk açıklamalara göre düşük tutulmuş olması somut nedenlere dayanmaktadır. Birincisi, ülkede bir seçim kampanyası sürmektedir. 18 Aralık günü devlet başkanlığı seçimleri yapılacaktır. Ekonomik çöküşün ve onun ivedi sosyal sonuçlarının başlıca tartışma konusu olduğu seçim kampanyası ortamında topluma tuzlu faturayı toptan dayatmak isabetsiz bir hesap olurdu. Bu nedenle ve anlaşıldığı kadarıyla IMF paketinin bir bölümü seçimler sonrasına ertelenmiş durumda. IMF kurmaylarını ihtiyata zorlayan ikinci somut neden ise, bu ülkenin işçi sınıfının tavrıdır. Askeri kışla koşullarında yaşatılan ve çalıştırılan işçi sınıfı bir yıl önce, 26 Aralık 1996 günü, örgütlediği eylemlilikle dünyanın gündemine oturmuştu. Son derece kararlı ve militan bir dinamik sergileyen Güney Kore emekçileri hükümete geri adım attırmayı başarmışlar, sermaye düzeninin saldırılarını geri püskürtmüşlerdi.

Güney Kore burjuvazisi keskinleşen uluslararası rekabetteki yetkin konumunu pekiştirmek amacıyla bazı yeni tedbirler almaya çalışmıştı. İşten atmaların kolaylaştırılması, çalışma saatlerinin esnekleştirilmesi, 2000 yılına kadar yeni sendika kurmanın yasaklanması ve emekçi eylemlerini denetlemede istihbarat teşkilatının yetkilerinin artırılmasını öngören bir yasa, parlamentoda sabahın köründe apartopar onaylatılmıştı. Sermayenin bıçağı kemiğe dayatan bu saldırısına ülke tarihinde eşine rastlanmayan büyük ölçekli bir emekçi eylemi ile cevap verilmişti. Geriye dönülüp bakılırsa, sermayenin Güney Kore'den kaçması bu işçi eylemine denk düşmektedir. Çünkü bu ülkenin ekonomik sorunları, önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, borsa krizi ile gündeme gelmedi.

IMF'nin Güney Kore'ye müdahalesinin tutarının sadece 57 milyar dolar olduğunu ve başkanlık seçimlerini izleyen günlerde yedek bir paketin daha açılmayacağını varsayarak sorunu irdeleyelim. Yukarıda IMF'nin “mali sıkıntıya” giren ülkelere müdahalede kullandığı mali kaynakların nereden tahsil edildiğini belirtmiştik. Uluslararası sermaye Güney Kore'yi iflasa sürükleyerek dev vurgunlar vurdu. Şimdi ise aynı sermaye, IMF reçeteleri aracılığıyla, “kurtarma operasyonu yapıyoruz!” kılıfı altında IMF Kitap Arşivi

“ejderha”nın derisini yüzmeye çalışmaktadır. İflasın faturasının IMF reçeteleri sayesinde emekçilere ödetilmeye çalışılmasının yanısıra ülkenin zenginlikleri de talan ediliyor. IMF-ABD akrabalığını tanımladık. Bu akrabalık sayesinde ABD emperyalizmi Güney Kore'yi iktisadi bakımdan vesayeti altına almaya, zenginliklerine el koymaya çalışmaktadır.

Güney Kore'de yürürlüğe konmak istenen fakat seçim vesilesiyle kısmen ertelenen kemer sıkma politikasının işçi sınıfı ve emekçiler için oluşturacağı felakete değinmeyeceğiz. IMF'nin müdahalesinin koşulu olan başka birkaç örnek vermekle yetineceğiz. Birincisi, Güney Kore iç pazarını dışa açmayı, yani yerli üretiminin iflasa sürüklenmesini kabullenmiştir. İkincisi, bugüne kadar Güney Kore işletmelerinde yabancı sermayenin edinebileceği payın sınırı sermayenin % 26'sı olarak saptanmıştı. IMF müdahalesi karşılığında bu oran aniden % 50'ye çıkartıldı ve 1999 yılında ise %55 olacaktır. Bu demektir ki, ülkenin en verimli şirketlerinin yabancı sermayenin eline geçmesi teminat altına alınmıştır. Üçüncü bir örnek ise şirket yutmada görülmektedir. Kriz sonucu zor duruma düşen Kia Motors işletmesini bir diğer yerli işletme olan Samsung yutmaya hazırlanıyordu. Ancak IMF'nin müdahalesi sonucu yabancı sermayeye tanınan olanaklar nedeniyle Kia Motors'u ABD tekeli Ford satın alacak. Son örneği de Japonya ile olan ticari ilişkiler alanında verelim. Güney Kore, Japonya'dan ithal edilen mallara sınır koymuş, Japon ürünlerine sınırlı bir pazar hakkı tanıyordu. IMF'nin yardımının koşullarından birisi de bu sınırı kaldırmak oldu.

IMF'nin Güney Kore'ye müdahalesinin boyutlarını özetleyecek olursak; kemer sıkma politikası sonucu sömürünün dozu daha da arttırılacak, birikmiş dış borçlar böylece tahsil edilecek. O borçlara şimdilik 57 milyar dolar daha eklendi. Aynı politika sayesinde bu yeni borcun da faizi rantiyeci kurumların kasalarına akacak. Ülkenin pazarının açılması birçok yerli üreticiyi ya da üretim birimini iflasa sürükleyecek, ithal ürünlere yeni bir pazarın kapıları açılmış olacak. Ülkenin şirketlerine doğrudan yabancı sermayenin elkoyma olanağına kavuşması ise bu toplu vesayet altına alma operasyonunu taçlandırıcı bir işlev görecek.

Bu koşullarda IMF'nin elinin yardım eli mi yoksa hırsız eli mi olduğu net bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçilerin alnteri gaspediliyordu. Şimdi ise ek olarak ülkenin tüm zenginlik kaynakları tamamen vesayet altına alınmış, haraca bağlanmış oldu. Kurtarma operasyonu adı altında toplu soygun operasyonu başlatıldı. Aynı senaryo 1995 yılı başlarında Meksika için yürürlüğe konmuş, 50 milyar dolar borç verilerek karşılığında ülkenin başta petrol olmak üzere bellibaşlı zenginlik kaynakları ABD tarafından ipotek altına alınmıştı. ABD uşağı Güney Kore hükümeti işte bu talan politikasının uygulanmasında kusur etmemek için seferberlik ilan etmekte, emekçileri vatani kurtarmak için daha fazla fedakarlık yapmaya çağırmaktadır.

Önümüzdeki dönemde Güney Kore emekçileri vatani satanların kanıtlayacaklardır. Aralık 1996 eylemi

bu ülkenin işçi sınıfının mücadele refleksi hakkında açık bir fikir verdi. Mevcut mücadele potansiyeli ilk meyvelerini vermeye başladı. Başkent Seul'daki gösterilerde iflas eden ya da iflas etmeye etmeye hazırlanan banka personelinin taşıdığı pankartlar, emekçilerin dostlarını düşmanlarından ayırdedebilecek bilinçte olduklarını göstermektedir. Pankartlar bu ülkeye IMF ve Dünya Bankası'nın yaptığı müdahalenin yaratacağı sonuçları dolayimsız bir biçimde özetlemektedir: “**IMF=İşten atıldım!**”

Yoksul örnek: Gana

Yoksul bir Afrika ülkesi olan Gana, IMF müdahalesi bağlamında dikkate değer bir başka örneği oluşturmaktadır. “**Başarılı bir öğrenci**” sayılan bu ülkede de IMF ve Dünya Bankası'nın dayattığı reform paketleri yıllardır uygulanmaktadır. Gana, bu soygun kurumları tarafından ihracata yönelik üretim yapmaya zorlanmıştır. Bu ülkenin altın ocaklarının yanısıra ihracat için işletilebilir başlıca zenginlik kaynağını orman ürünleri oluşturmaktadır. Gana altınının akibetini görmezlikten gelelim ve sadece orman ürünleri sektörünü akibetini örnek verelim. Çünkü ülkenin yüzölçümünün % 25'i değerli ormanlarla kaplıdır. IMF ve Dünya Bankası'nın zorlamaları sonucu, Gana hükümeti, ekonomisinin ihracat kapasitesini artırabilmek ve döviz girdilerini yükseltmek amacıyla ormanlarını yok etmektedir. Orman ürünlerinin dünya pazarındaki fiyatları ise Gana hükümeti tarafından değil, ileri kapitalist ülkelerin toptancıları tarafından borsa kurları kıstas alınarak saptanmaktadır.

Böyle olunca, Gana, ne kadar orman tüketirse tüketsin, ne kadar kereste satarsa satın, bir türlü döviz girdisini yükseltmemektedir. Tam tersine, ileri kapitalist ülkelerden ithal ettiği sanayi ürünlerinin fiyatları sürekli yükselirken, kendisinin bu ülkelere ihraç ettiği ürünlerin fiyatları sürekli düşmekte, en iyi ihtimalle sabit kalmaktadır. Gana bu alandaki üretimini 1984-87 yılları arasında ikiye katlamıştır. Dolayısıyla bu ülkenin IMF ve Dünya Bankası'nın “**en başarılı öğrencisi**” olmasının ilerde yaratacağı tek somut sonuç, uzmanların tahminlerine göre, 2000 yılları civarında Gana'da ağaç neslinin tükeneyeceğidir.

Burada sözkonusu olan sadece basit bir iktisadi mübadele değildir. IMF ve Dünya Bankası'nın dayattığı yapısal reform paketleri, sözkonusu ülkenin doğal zenginlikleri ile ürettiği zenginliklerin, üretimde kullanılan işgücünden devşirilen artı-değerin emperyalist ülkelere toptan transferidir. İşte bu mekanizma sayesinde 1984 ile 1990 yılları arasında, yani 6 yılda, yoksul ülkelere zengin ülkelere yapılan mali transferin tutarı 178 milyar doları bulmuştur. Geri kalmış ülkelere yoksulluğun hızla artmasının sırrı burada yatmaktadır. Eğer bir ülkenin zenginliklerine, hangi yolla olursa olsun, karşılıksız elkoyup başka mekanlara taşırsanız, geriye bu ülkede yoksulluktan başka bir şey kalmaz. Şatafatlı yalan yığınının gizlemeye çalıştığı gerçek bu denli somut ve basittir. Gana yoksul köylülerinin ve emekçilerinin artı kalan “giysileri” ellerinden zorla alınmış, emperyalist metropollerdeki burjuvaların evleri mobilya ile döşenmiştir. Bu arada da zenginlik transferini örgütleyen uluslararası kereste tekellerinin para kasaları dolmuştur.

Emperyalist tekellerin dünyayı “serbest pazar bölgesi”ne dönüştürme planları

Neo-liberal ekonomik-politika adı altında gündeme gelen özelleştirme saldırısı büyük tekellerin gücünü kamu işletmeleri karşısında sarsılmaz hale getirdi. Ekonomik yapı büyük tekellerin çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirildi. Güçlü bir işçi hareketinin olmadığı koşullarda, sermayenin kendini yeniden üretmesi için tüm koşullar oluşturuldu. İşçi sınıfına saldırı gelecekte sömürünün önündeki bütün engelleri aşmaya yönelik önlemler olarak da düşünüldü. Nitekim emperyalist tekellerin hükümetleri, Mayıs 1998 yılında, yeni bir serbest pazar anlaşmasının imzalanması için hazırlıklarını tamamlamış bulunuyorlar.

OECD'nin 1995 yılından bu yana, gizli sürdürülen görüşmeler çerçevesinde, dünya çapında uygulanması öngörülen bir sermaye yatırımı “anayasası”nın hazırladığı ortaya çıktı. OECD'ye üye 29 ülkenin hükümet ve tekel temsilcilerine Ocak '97'de gizli olarak iletilen taslak, Kanada'da alternatif politik çalışmalar yapan CCPA temsilcilerinin eline geçti ve böylece kamuoyu haberdar oldu. CCPA çalışanı Tony Clarke “serbest pazar anayasası”nın ilkelerini kamuoyuna duyurduktan sonra birçok kentte kendiliğinden gösteriler meydana geldi.

MAI (Multilateral Agreement on Investment) başlığını taşıyan taslak, uluslararası tekellerin serbest pazar özgürlüğünü yeniden düzenleyen bir paket yasa niteliği taşımaktadır. Tekeller sermaye yatırımlarında yasal engellerle karşılaşmayacak şekilde, bütün ülkelerde eşit yasal normların oluşturulması doğrultusunda karar alınmasını istemektedirler. Bu yeni yasal çerçeve, örneğin şimdiye kadar yürürlükte olan serbest ticaret anlaşmalarını (NAFTA, WTO vs.) etkisizleştirecektir.

Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) kuruluşunda Avrupalı emperyalistlerin bu anlaşmaya uygun ek bir sermaye yatırımı anlaşmasının imzalanması önerisi özellikle ABD tarafından reddedilmişti. ABD emperyalizmi kendi denetiminde bulunan pazarlara daha güçlü sermaye gruplarının gireceği korkusuyla öneriyi başlangıçta hoş karşılamamıştı. Böyle bir anlaşmanın OECD görüşmeleri çerçevesinde ele alınması daha uygun görülmüştü.

MAI projesi: Emperyalist tekellerin dünya üzerindeki tam egemenliğinin ilanı

Dünya çapında faaliyet sürdüren 500 büyük tekelin 477'si

OECD bünyesinde temsil edilmektedir. OECD'nin bugün ortaya çıkarılmış bulunan MAI projesi için CCPA çalışanları, **“tekellerin dünya çapındaki egemenliğinin ağıktan ilanıdır”** demektedirler.

Sermaye gruplarının sömürü olanaklarını korumak ve artırmak için politik ve hukuksal ayrıcalıklar sağlamaları çağımızın en önemli olgusudur. Dünya çapında sermaye akışını kolaylaştırmak için yasal ve politik düzenlemelerin gerçekleştirildiği, bunu gerçekleştirmeyen hükümetlerin yönetimden uzaklaştırıldığı bilinmektedir. Son yılların en önemli saldırısı özelleştirme biçiminde yaşanmaktadır. Özelleştirme, kazanılmış işçi haklarına, her türlü işçi örgütlenmesine karşı sistemli bir saldırı anlamına gelmektedir. Emek sömürsünde yasal düzenlemeler önemli bir engel olarak görülmekte, bu nedenle iş hukuku yasalarına saldırılarak rafa kaldırılmaktadır. MAI ile gündeme getirilen düzenleme önerileri şimdiye kadar varolan saldırıların boyutunu aşmaktadır. Öyle ki, MAI taslağı, OECD bünyesinde yeralan ülkelerin yanı sıra tekelci gruplara da anlaşmalarda eşit statü tanımaktadır. Uluslararası tekeller bu sayede hukuksal bir bağımsızlık kazanarak yatırımda bulundukları ülkenin ekonomik yaşamı üzerinde de doğrudan etkide bulunabileceklerdir.

Taslak hükümetlerin yabancı sermayenin kendini yeniden üretmesinin önüne çıkacak önlemleri almasını yasaklamaktadır. Hükümetler yeni işyerleri yaratma, ihracat ve ithalat kotası, çevre koruması vb. gibi talepler ileri süremeyecekler. Bu tür talepler yabancı yatırımların “horlanması” olarak görülecek. Ayrıca ülkede faaliyet sürdüren bütün yabancı sermaye yatırımcılarına örneğin vergiler ve mali destek konusunda eşit davranılması, “yerli”-“yabancı” ayrımının yapılmaması istenmektedir.

Bu bağlamda MAI sermaye akışını ve kâr vurgununu güvence altına almaktadır. Örneğin Fransa'da kamyon şoförlerinin son grevinde zarar gören tekellerin kayıpları o ülkenin hükümeti tarafından karşılanacak. Bu yeni tekelci projeyi diğerlerinden ayıran en önemli nokta, tekellere bir devleti doğrudan mahkemeye verme olanağının sağlanmasıdır.

Böylece tekelci gruplar bir hükümete karşı sadece uluslararası bir mahkemede değil, o ülkenin mahkemelerinde de dava açabilecekler. Buna karşın hükümetler tekelleri yargılama olanağına sahip olmayacaklar. Bu anlaşmaya göre, mahkemeler davalarda o ülkenin yasalarını uygulayamayacak; MAI taslağında öngörülen anlaşma kurallarına göre karar verebilecek.

Sermayenin sömürsünü özgürce gerçekleştirmesi, yatırımların serbestçe yapılması için bütün hükümetlerden politik istikrar talep ediliyor. Politik istikrarı sağlamak için hükümetler MAI tarafından uygun görülen kurallara bağlı kalacaklar. Anlaşmanın katılımcı ülkeler tarafından imzalanmasının ardından, yabancı sermaye yatırımını engelleyici bütün yasalar yürürlükten kaldırılacak. Ayrıca anlaşmaya imza atan bütün hükümetler gelecekte de MAI “anayasasına” aykırı yasa çıkarmaktan kaçınacaklar. Anlaşma imzalandıktan ancak beş yıl sonra geri çekilmek mümkün olabilecek.

Emperyalist merkezlerin dünyayı tek bir serbest pazar bölgesine çevirme planlarının kızıyan rekabet koşullarında gündeme gelmesi hiç de raslantı değildir. Bir avuç sömürücü sermaye grubu dünya pazarını kazandıkları ekonomik güce uygun olarak yeniden paylaşmaktadırlar. 29 emperyalist merkezin alacağı kararlar dünyanın diğer ülkelerine zorla dayatılacaktır.

Öngörülen anlaşma önümüzdeki yıl içinde parlamentolarda tartışılarak karara bağlanacaktır. Emperyalistlerin bu serbest pazar planı pek çok ülkenin daha kolay bir biçimde yağmalanması, dünya işçi sınıfının zorlu mücadeleleri sonucu elde ettiği haklarının bir çırpıda yok edilmesi anlamına gelmektedir.

Bu planların başta işçi sınıfı olmak üzere emekçiler tarafından sessizce kabullenilmeyeceği bilinmektedir. Büyük bir gizlilik içinde tutulmasının gerisinde emekçi kitle tepkisinin yükselmesi korkusu yatmaktadır.



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hindistan: Topraksız köylülere karşı katliamlar

Burjuva medya dünyanın en uzak köşesindeki etnik ve dini çatışmaları dahi genellikle büyük başlıklarla duyurur. Söz konusu olan devlet güçlerinin ya da büyük toprak sahiplerinin saldırı ve katliamları olunca, büyük bir suskunluk içine girer. Brezilya'da devletin ve büyük toprak sahiplerinin paralı askerleri tarafından taranarak öldürülen topraksız köylülerin katilleri bugüne kadar büyük bir gizlilik içinde korundu. Meksika'da son iki yıl içinde hunharca katledilen köylülerin katilleri halen “bulunamadı”. Yoksul köylülere yönelik son katliam haberi ise Hindistan'dan geldi. 1 Aralık '97 gecesi, Hindistan'ın Bihar eyaletinde, 300 kadar paralı katil Laksmampur köyüne saldırı ve 61 köylüyü vahşi bir şekilde katletti.

Katliamı gerçekleştiren katiller büyük toprak sahiplerinin paralı askerleridir. Köylüler kendi mülkü gören büyük toprak sahipleri, besledikleri özel ordularıyla egemenliklerini pekiştirmeye çalışmaktadırlar. Hindistan'ın birçok eyaletinde feodal gruplar yaygın bir şekilde paralı askerlere sahip bulunmaktadırlar. Merkezi devlete karşı göreceli bir “bağımsızlığa” sahip olan bu güçler onbinlerce topraksız köylüye köle muamelesi yapmaktadırlar. Bu feodal beyler her kıpırdanışı hunharca bastırmaktadırlar.

Son olarak köylüler Hindistan Komünist Partisi'ne (ML-Birleşik) sempati duydukları gerekçesiyle öldürüldüler. Laksmampur bölgesinde yaşayan köylülerin büyük kesimi herhangi bir kasta mensup olmayan, toplumun en alt emekçi kesimini oluşturmaktadırlar. Dolayısıyla sınıfsal kategorilere tekabül eden kast sisteminin koruyucu sınırları dışında kalmaktadırlar.

Bu yoksul köylüler ağır ekonomik sömürünün yanı sıra her türlü aşağılanmaya, kamu yaşamında dışlanmaya, horlanmaya maruz kalmaktadırlar. Yaşamlarını sürdürebilmek için büyük mülk sahibi Zamindar'ların egemenliğine boyun eğerek emeklerini satmak zorunda kalmaktadırlar. Bu kesim üzerinde en ağır sömürü yöntemleri uygulanmaktadır. Yoksul köylülerini koruyan herhangi bir yasal düzenleme yoktur. Zamindar'lar eyalet politikasını belirledikleri ve “güvenliği” sağladıkları ölçüde güçlerini merkezi devlete de kabul ettirmektedirler.

Dolayısıyla, gerçekleştirilen son katliamdan sonra devlet başkanı Kocheril Raman Narayanan'ın feodal özel orduları dağıtma yönünde açıklama yapmasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Özellikle Bihar eyaletinde birçok feodal özel ordu bulunmaktadır. Bu ordular merkezi devletin de bilgisi dahilinde özellikle devrimci güçlere karşı kullanılmaktadır. Devrimci güçlere destek veren yoksul köylüler de kitlesel katliamlarla yüzyüze kalmaktadırlar.

Topraksız köylüler, feodallerin baskılarına karşı kendilerini savunmak için, bölgede yıllardır silahlı mücadele veren farklı komünist partilerinin mücadelesine destek vermekte, yanlarında yer almaktadırlar. 1 Aralık'ta gerçekleştirilen katliamın köylülerin Hindistan Komünist Partisi'nin (ML-Birleşik) bir toplantısına katılmalarından sonra gerçekleştirilmesi, karşı-devrimin korkusunu da göstermektedir.

Son katliamda polis güçlerinin katillere yardımcı olduğunun duyulması üzerine, birçok yerde emekçi kitleler karakollara saldırarak ateşe vermeye kalkışmışlardır. Kitlelerin bu tepkisi karşısında devlet yetkilileri bazı polis şeflerini görevden almak zorunda kalmıştır. Son katliam sonrasında yaşananlar topraksız köylü hareketinin politikleşmekte olduğunu göstermektedir. Köylüler silahlı gerilla gruplarının kitle temelini oluşturmaktadır. Farklı programlara sahip olsalar da, toprak sorunu tüm komünist partilerinin gündemindedir.

Çek Cumhuriyeti: Vaclav Klaus hükümeti istifa etmek zorunda kaldı

Emekçi kitlelerin büyüyen tepkisi yatıştırılmaya çalışılıyor

Çek Cumhuriyeti'nde 30 Kasım günü koalisyon hükümeti istifa etmek zorunda kaldı. Başbakanın partisinin bulaştığı bir mali skandalın ortaya çıkması sonucu doğan bunalım, 8 yıldır hükümette bulunan ve Çek Cumhuriyeti'nin Bayan Thatcher'i olarak anılan Vaclav Klaus'un düşmesine yol açtı.

Ancak Vaclav Klaus'un düşmesinin nedeni bu kadar düşmesinin nedeni bu kadar yüzeysel değildir. Eğer benzer bir olay bir başka ülkede yaşansaydı, burjuva demokrasisinin sıradanlaşmış bir sancısı sayılır ve büyük bir önem taşımazdı. Nitekim öyle oluyor, sık sık hükümetler düşüyor. Hindistan gibi bir ülkede koalisyon hükümetinin dağılmış olması ve erken seçimlere gidilmesi pek önemli bir gelişme sayılmıyor. Vaclav Klaus'un düşmesinin önemi Çek Cumhuriyeti'nin yakın tarihinden kaynaklanmaktadır.

Çekoslovakya'nın durumu diğer Doğu Avrupa ülkelerine benzemektedir. Çek Cumhuriyeti için yapılacak değerlendirmeler diğerleri için de geçerlidir. Bu ülkede 1989'da "kadife devrim" yapıldığında, işçi ve emekçilere büyük vaatlerde bulunulmuştu. Özgürlüğün hızlı kalkınma, zenginlik ve refahla eşgüdümlü ilerleyeceği, yakın bir gelecekte "tünelden" çıkılacağı sözü verilmişti. İşçi sınıfı bu tür vaatlerle baştan çıkartıldı, vahşi bir kapitalizmin palazlanmasına, en azından ses çıkarmamakla, suç ortağı edildi. 1989'dan bu yana "tünelden ha çıktık ha çıkıyoruz!" propagandasıyla insanlar avutulup oyalanmaktadırlar.

Gerçekte ne yapıldı? Durumu şöyle özetleyebiliriz: IMF'nin ünlü reçeteleri uygulanmaya konuldu. Sonuçlar ortada. Sefalet koyulaşıyor, işsizlik artıyor. İşçilerin ve emekçilerin geçmiş kazanımları çoktan tarihe mal oldu. İnsanlar en temel ihtiyaçlarını karşılamakta güçlük çekiyorlar. Ülke ekonomisi dehşet verici bir yoksullaşma süreci yaşıyor. Yerli üretim iflas ettirildi. Avrupa'nın kapitalist tekelleri hem bir pazar elde ettiler, hem de sömürülecek bir işgücü rezervine kavuştular. Bu talandan bugüne

kadar başını Vaclav Klaus gibilerinin çektiği bir güruh da elbette pay almaktadır. Bunlar özelleştirme reformlarıyla en kârlı sektörleri kendi zimmetlerine geçirdiler. Kısacası tüm diğer Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Çek Cumhuriyeti'nde de emekçiler tüm kusurlarına rağmen 1989 öncesi dönemin özlemini duymaktadırlar.

Polonya'da Lech Walesa'nın ıskartaya çıkarılması gibi Vaclav Klaus'un düşmesi de, işte bu dönemin bilançosunun yapılması gereğinin artık emekçi kitleler tarafından talep edilmeye başlanmasının bir ürünüdür. 8 Kasım günü, "kadife devrimin" 8. yıldönümünde, onbinlerce işçi Prag sokaklarını "Kahrolsun Vaclav Klaus!", "Kahrolsun Hırsızlar!" türünden şiarlarla inletmişlerdi. Ülkede 8 yıldır ilk kez yaşanan böyle bir işçi gösterisinin hemen ardından mali skandalın ortaya çıkması ve hükümetin düşmesi bir tesadüf sayılamaz. Dolayısıyla Vaclav Klaus'un düşmesinin esas nedeni sözkonusu mali skandal değildir. Skandal sadece basit bir vesile olmuştur.

8 Kasım günü Prag sokaklarında "Kahrolsun Vaclav Klaus!", "Kahrolsun Hırsızlar!" türünden şiarlar atanlar, Vaclav Klaus gibilerine dün oy vermiş ve desteklemişlerdi. Bugün ise onları hırsız ilan etmekte tereddüt etmemektedirler. Bu tutum değişikliği toplumsal hoşnutsuzluğun kazandığı düzeyin somut bir göstergesidir.

Dolayısıyla Çek Cumhuriyeti'nde başgösteren politik bunalım basit bir hırsızlık sonucu gündeme gelmemiştir. İşçi sınıfının 8 Kasım tarihli eylemi ile dışa vurmaya başlayan toplumsal muhalefetin baskısı karşısında hükümet denilen vurguncu şebekesinin ortaklığı bozulmuştur. Böylece 8 yıllık icraatın faturası bir kişiye, Vaclav Klaus'a çıkartılarak kitlelerin öfkesi yatıştırılmaya, kabarmaya başlayan toplumsal muhalefetin önü kesilmeye ve sonuçta yürürlükteki sistemin geleceği teminat altına alınmaya çalışılmaktadır.

Almanya'da öğrenci eylemleri

Üniversite öğrencilerinin son haftalarda Almanya'nın değişik kentlerinde gerçekleştirdiği eylemler toplumun politik gündemini belirlemektedir. '68 gençlik hareketinden bu yana en kitlesel öğrenci eylemleri olması yönüyle dikkatleri üzerine çekmektedir.

'80'li yılların başından itibaren izlenen ekonomik politikanın eğitim-öğretim sistemi üzerinde yarattığı tahribat bu eylemlerle dışa vurulmuştur. Eylemler önden planlanan ve talepleri formüle edilen hareketler olmaktan öte kendiliğinden gelişmiş ve yaygınlaşmıştır. Gelişimi içinde taleplerini netleştirmiş, giderek radikal biçimler kazanmıştır. Ve bugün hala gündemde bulunan genel bir öğrenci hareketine dönüşmüştür. Giessen kenti üniversitesinde başlayan ve bütün Almanya'ya yayılan eylemlilik, amfiye sığmayan 600 öğrenciden 60'ının kapı dışarı edilmesiyle başlamıştır.

Yıllardır ilk defa yüksek öğretim sistemi eylemlerle eleştiriye tabi tutulmaktadır. 15-25 yaşları arasındaki 1,4 milyon üniversite öğrencisi ilk başta hükümet temsilcileri ve gerici burjuva medya tarafından da meşru görülen genel talepleri ileri sürdüler. Üniversitelere verilen mali yardımın yıllardır kısıtlanması öğretimin kalitesini alabildiğine düşürmüştür. Amfilər üstüste oturan öğrencilere sahne olmaktadır. Kütüphaneler maddi sıkıntıdan dolayı kitap dahi temin edememektedir. Örneğin Frankfurt Johan-Wolfgang-Goethe Üniversitesi'nin bütçesinin bir yıl öncesine oranla %30 azalması genel durum hakkında bir fikir vermektedir.

Kohl hükümetinin '80'li yıllardan başlayarak tüm emekçi kesimlere karşı başlattığı ekonomik saldırılar son olarak üniversiteleri de kapsadı. İki Almanya'nın "birleşmesi"nden sonra emekçilerin iktisadi-sosyal hakları adım adım budandı. Sağlık sisteminden emekli aylıklarına, işsizlik sigortasından öğrenci burslarına kadar uzandı bu saldırılar. Üniversiteleri sermayenin denetiminde çalışan kurumlara dönüştürme çabası, öğrenimi özelleştirme planları birçok üniversitede uygulanmaya konuldu. '80'li yılların ortalarından itibaren üniversiteler arasında bilinçli bir rekabet gündeme getirildi. Sermayenin çıkarları doğrultusunda en kaliteli akademisyen yetiştirecek kurumlara özel destek sağlandı. Eğitim Bakanlığı, Volkswagen, Bosch, Thyssen tekellerinin ortak katılımıyla oluşturulan vakıf tarafından hangi üniversitenin maddi destek alacağına karar verilmektedir. Yani açıktan sermayenin ihtiyaçlarına doğrudan cevap veren bölümlere öncelik tanınmaktadır.

İlk kez bu yıl yüksek okullarda özelleştirmenin sonuçları kendisini daha açık hissettirmeye başladı. Öğretim paralı hale gelen öğrenci çocuklarına yeni engeller oluşturdu. Öğrenimin yanısıra



emeğini satarak geçimini sağlayan öğrencilerin sayısı her geçen gün arttı. Birçok üniversite sadece burjuva çocuklarının okuduğu alanlara dönüştü. Bu saldırılara paralel olarak üniversiteler üzerindeki baskılar somut biçimler aldı. Belli bir sömestirde okulu bitiremeyen öğrencilerin kayıtlarının silinmesi, boyun eğmeyen öğretim görevlilerin işlerinin uzatılmaması, üniversite özerkliğine kısıtlamalar getirilmesi güncel saldırılar halini aldı. Tam da bu süreçte biriken tepki öğrenci

eylemlilikleri ile dışa vurdu.

Başlangıçta güçlü bir öğrenci tepkisinin gelişmemiş olması saldırıların başarı sağlamasını kolaylaştırdı. Almanya'da özellikle üniversitelerde politikadan uzak bir öğrenci yığını mevcuttur. Politik bir öğrenci hareketinden söz etmek mümkün değildir. Alman burjuvazisi öğrenci hareketini atomize etmekte, bazı küçük grupların çıkışlarıyla sınırlamakta epeyce başarılı oldu. Öyle ki öğrenci temsilciliği seçimlerine katılımı her yıl biraz daha düştü. Seçilen temsilcilikler öğrencilerin eğitim-öğretim sorunlarını tartışmak, talepler ileri sürmekten öte bütçede biriken paraların nasıl harcancacağı kaygısıyla çalıştı. Bu apolitizm kendisini eylemin ilk haftalarında da gösterdi. Dağınık ve dar talepler kamuoyunda da belli yansımalar yarattı. Hükümet yetkililerinin öğrencilerin ileri sürdüğü talepleri haklı göstermeleri, başbakan Kohl'un gençleri destekliyorum biçimindeki açıklamaları, eylemleri bu çerçevede tutma çabasının ifadesiydi. Burjuva basının, gençler herhangi bir politik talep için değil sadece para için sokaklarda yürüyorlar biçimindeki açıklamaları da, eylemlerin başlangıçtaki zayıflığını gösteriyordu.

Fakat eylemlilik bir süre sonra kitle hareketinin diyalektiğine uygun bir seyir izlemeye başladı. Esas talepler formüle edilerek buna uygun bir mücadeleye girildi. Üçüncü haftadan sonra eylemler radikal biçimler almaya başladı. Öğrenciler derslere giren öğrencileri grev kırıcıları olarak zorla engellediler ve üniversiteyi tam bir "grev" alanına çevirdiler. Dar öğrenci talepleri aşıldı, toplumun diğer emekçi kesimlerine yönelen sosyal-politik saldırılar da gündemlerine girdi. Özellikle yüksek okul reformuna yönelik talepler yükselmeye başladı.

Öğrenci hareketinin zayıflıkları ne olursa olsun, Almanya on yıldır öğrenci eylemleriyle yüzyüze kalmaktadır. Öğrenci hareketi bu süreçte üzerindeki ölü toprağını atmış, bağrındaki dinamikleri ileriye sıçratmıştır. Yapılan tartışmalar ve eylem planları önümüzdeki dönemde politik bir öğrenci hareketinin ilk temel taşlarını döşemektedir. Uzun bir dönem sesiz olan bu kesimin sarsılması sınıf mücadelesine yeni bir dinamizm kazandırmıştır. Bu dinamizmin ne ifade edeceği ise işçi sınıfının mücadelesiyle ne ölçüde birleşeceğine bağlıdır.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Kurulu'nun gösterdikleri

Sendikal bürokrasi ve dayanakları

Birleşik Metal-İş Sendikası Merkez Genel Kurulu 21-23 Kasım tarihleri arasında yapıldı. Sendika içinde aylar öncesinden başlayan koltuk kavgası Genel Kurul'da tüm çirkefliliğiyle açığa çıktı. Şube seçimlerinde başlayan ve genel kurul kulislerinde süren koltuk pazarlıkları sonucunda iki liste yarıştı. Muhalefetin genel başkanlık ve genel sekreterlik koltuklarını almasına karşın yönetim kurulu üyelikleri karma seçildi.

Sendikal hareket ve Birleşik Metal-İş'in yeri

Birleşik Metal-İş, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde köklü bir sendikal geleneğe sahip olan metal işkolunda örgütlü üç sendikanın en küçüğü olmasına karşın, niceliksel gücünü aşan bir etkiye sahiptir. Bu sendika Maden-İş'ten kök almaktadır. Maden-İş ise Genel-İş'le beraber DİSK'in kuruluşunda yer alan iki büyük sendikadan biridir. Türkiye Maden-İş özellikle eski işçiler şahsında büyük bir etki ve kendi anlayışı çerçevesinde bir gelenek yaratmıştı. Genel kurulda konuşan pek çok delegede bu geçmişe duyulan hayranlık vardı.

Türkiye'de sendikal mücadeleler tarihinin doğal bir sonucu olarak görebileceğimiz bu olguya biraz daha yakından bakalım. Bunun nedeni, Birleşik Metal-İş'de Maden-İş geleneğinden gelen bir kuşağın hala bulunmasıdır. Bu kuşak işçilik yaşamına ve sendikal mücadeleye Türkiye Maden-İş içinde gözlerini açtı ve bu geleneğin içinde yetişti. Bu kuşak eylem içinde sendikal eğitimini ve olabildiği kadarıyla siyasal bilincini edindi. Dönemin sendikal önderliğinin ideolojik-politik çizgisine özgü bir kimlik, bir anlayış, bir kültürle yoğruldu.

Birleşik Metal Genel Kurulu'nda sendika içinde geçmişin birikimini taşıyan bir eski işçi kuşağı görülüyordu. Ancak bu kuşakla genç işçi kuşağı arasında bir farklılık açıkça göze çarpıyor. Gençler daha çok şube genel kurullarında kendilerini ifade etme olanağı buldular. Genç işçilerin dinamizmi genel kurula yansımada.

Eski işçi kuşağı hareketli bir ortamda yetişmiş, sendikal ve politik bilince eylemli bir süreçte ulaşmış. Yeni işçi kuşağı ise hareketsiz bir dönemde sınıf mücadelesi ile tanıyor. Yeni sendikalaşan, işveren saldırılarını ile karşılaşan yerlerden gelen işçiler bir taban dinamizmini şube genel kurullarına taşıyorlardı. Sendika yönetimlerine bir tepki ile yaklaşıyorlardı. Kısacası, işçi sınıfını, özellikle genç işçi kuşağını eğiten şey eylem, kendi mücadele sürecinin deneyimi oluyor. Sendika bürokrasisi tam da bunu çok iyi bildiği için eylemden bilinçli şekilde kaçıyor. Merkezi mitinglere bu yüzden sembolik bir katılımda ısrar ediyor. Tabanda da bu yüzden bir çalışma yapılmıyor.

Eski işçi kuşağı deneyim birikimi ve sendikal bilinç açısından ileri bir düzeyi ifade ediyorsa da, reformist, sendikalist akımların politik kültürü ile şekillenmiş, onunla kendini ifade eden bir kuşaktır. Bu yüzden devrimci sınıf mücadelesinden uzak duruşu da ifade ediyor. Devrimci grupları "radikal" (kendileri de tırnak içinde radikal diye ifade ediyorlar) olarak gören ve küçümseyen bir bakış açısına sahipler. Bu yaklaşım EMEP'in devrimci

düşmanlığı ile yakınlık göstermese de, ÖDP'nin küçümseyici, yukarıdan bakışı ile birebir örtüşüyor. Bu küçümseyici bakışın yarattığı atmosfer ile yıllardır sendika içinde yer alıp da devrimci mücadele için parmağını bile oynatmamış olanlar bile, "bizim devrimcilerimiz şöyle anlıyor, bizim devrimcilerimiz böyle yapıyor" diye ahkam kesebiliyorlar. Reformist akımın biri devrimcilğe kaba düşmanlığı politika edinirken, bir diğeri burjuva kibiriyle devrimcileri sözümona alaya alıyor. Generallerin postalları altında paspas olan bu düşkünlerin devrimciliği horlamaya kalkışmalarında bir sınıf tutumu var.

Genç işçiler içinde devrimci mücadeleye açık bir kesim olduğunu, bunun eşyanın tabiatından geldiğini sendikacılar da bildikleri için, bu kesimi devrimcilerden uzak tutabilmek için özel bir çaba harcıyorlar.

Birleşik Metal-İş'te de devrimci sınıf hareketinin ikiz düşmanı: Sendika bürokrasisi ve reformist gerici

Türkiye Maden-İş içerisinde TKP'nin güçlü bir etkinliği vardı. Devrimci-demokrasinin sınıf hareketine yönelik ciddi bir politik çabasının olmadığı, hemen hiç ilgi göstermediği bir dönemde, TKP, reformizmini sınıf içerisinde rahatça yayma olanağı buldu. Sınıfın öncü kuşağını kendine çekti ve kendi anlayışı ve kültürü ile eğitti. Siyasal gelişmeler TKP'ye yaşama şansı bırakmayarak bu partiyi dağıtınca bir boşluk doğdu. Yaşam boşluk tanımaz. Geçmiş devrimci konumlarını terk ederek reformizm batağına dümen kıran eskinin kimi popülist akımları bu boşluğu doldurmak için kolları sıvadı. TKP'nin konumunu iki reformist odak, ÖDP ve EMEP tutmaya çalıştı.

EMEP, alt kademe sendika bürokrasisine yaslanarak, devrimci ve devrimci kimliğe düşmanlığı bir politika haline getirdi. ÖDP ise '80 yenilgisinin yarattığı reformist bir posadan oluşan politik kimliği ile bu aynı uğursuz role soyundu. EMEP gibi ÖDP'de de ifadesini bulan reformist kimlik, yenilginin, ezilmişliğin yarattığı sindirilmiş, yıldırılmış bir konumun ifadesi oldu. Sınıf içinde etkili olmaya çalışan reformist akımlardan biri olan EMEP'in Birleşik Metal içinde herhangi bir varlığı yoktur. Kendileri dışında ortaya çıkan gelişmeleri görmezden gelmek, yok saymak bu çevrenin tipik bir özelliği olduğu için, *Emek* gazetesinde Birleşik Metal-İş Genel Kuruluna tek satır olsun yer verilmedi. Bu tutumu salt bir ilgisizlik olarak değerlendirmek mümkün değil. İşçi sınıfından yana olduğunu iddia eden bir günlük gazetenin bir sendikanın en üst organı sayılan genel kuruluna ilgisiz kaldığını ya da atladığını düşünmek mümkün değil. Bu bir tarz, bir kimlik ve bir etik.

Bu aynı kültüre yeni ve canlı bir örnek de Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin "ortak direniş komitesi" oluşturmalarının *Emek* sayfalarına hiç yansınmasıdır. Halbuki, '80 sonrasında yaşanan direnişlerin bir bakıma da yalnızlık nedeniyle yenildiği genel kabul gören bir durumdur. Bu durumda ileri adım sayılabilecek bir "ortak direniş komitesi", işçi sınıfı ve emekten yana bir bakış açısına sahip. Bu yaklaşım EMEP'in devrimci

büyük bir ilgi konusu olmalıydı. Ancak böyle yapılmadı. Tersine, kendi inisiyatiflerinde olmayacağını bildikleri ve komünistlerin inisiyatifinin artacağını düşündükleri için, sendika bürokrasisi ile daha yakın bir ilişki geliştirme olanağına kavuşabilmek kaygısıyla bu girişimi baltalamaya çalıştılar.

Sendika içindeki güç odaklarına dönecek olursak, iki kesim karşımıza çıkıyor. Birincisi sendika merkezini tutan, başta Gebze olmak üzere taşrada bir etki alanına sahip olan kesimdir. Bunlar DİSK'in bugünkü bürokratik yönetimine sıkı sıkıya yapışmış durumdalar. Bu kesim DİSK'in '80 sonrası yeni sendikal anlayışının destekçisi "çağdaş sendikacılar"dan oluşuyor. Bu kesimin sermaye ile ortak hareket etme anlayışı (çağdaş sendikacılık) Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) bünyesinde en üst ifadesini bulmuştur. Tabanda, fabrika düzeyinde izlenen politika da benzer şekilde, sermaye ile ortak hareket etme temelindedir. Genel Kurul kulislerinde konuştuğumuz ve bu grubu destekleyen Kartal'dan bir delege şöyle diyordu: "Bizim fabrikada iki yıl boş oturduk, ama kimse atılmadı. İşveren iyi niyetli olduğundan atılmıyor. Yine hiçbir zorunluluğu olmadığı halde ara zammı verdi. Patron iyi niyetli olmasa bunları yapar mı?" Tabi konuştuğumuz delegeye patronunu sordüğümüzde adını bile bilmiyordu. Bu delege sendikacılar tarafından kendisine dikte edilenleri tekrarlıyordu. Kendisine ezberletilen bu aynı sözlerin Türk-Metal'de de aynı şekilde söylendiğini nereden bilsin!

Bu kesinin anlayışını yeniden yönetime seçilen Ziya Yılmaz bir ölçüde ifade etti: "Sendikaya siyaseti sokmamalıyız. Herkesin siyasi fikri olur: - Ama sendikanın içinde siyasi temelli bir çekişme olmamalı." Genel Başkan adayı Ali Rıza İkisivri de kendisine karşı çıkarılan adayın "siyasallaşan bir zorlama" ile aday olduğunu ifade ederken, kulislerde ağızdan dökülen "ÖDP'nin istediği grup" sözlerini delegelere şeffaf bir zarfda sözümona gizleyerek sunuyordu. Her nedense bu baylar DİSK Genel Kurulu'nda İnönüçüler-Baykalcılar diye rekabette "sendikaya siyaseti sokmayalım" demezler de, iş koluğu kaybetmeye gelince yaygarayı basarlar. İlginç olan muhaliflerin de bunu bir suçlama olarak görmeleri idi.

Muhafif grubun görüşlerini ise başkan adayı olarak açıklanan Kamil Kınır açıkladı. Sendikal anlayışlarının çerçevesini dikkatli seçilmiş sözcüklerle çizmeye çalıştı. 15-16 Haziran'lardan, DGM ve MESS grevlerinden, Profilo direnişlerinden geldiklerini, bundan böyle direnişteki işçiler, siyanüre karşı direnen Bergama köylüsüne, alanlara çıkan kamu emekçilerine, öğrenci gençliğe, kirli savaşa karşı çıkanlara destek vereceklerini belirterek demokratik bir platform çizmeye çalıştı. Ancak öyle dikkatli ifadeler kullandı ki, "sınıf ve kitle sendikacılığı", "ESK'ya karşı tavır", "sendika bürokrasisi" sözcükleri hiç geçmedi.

Siyasal gelişmeler ve sendika bürokrasisinin tutumu

2 Kasım Susurluk mitingine Birleşik Metal-İş İstanbul'dan iki otobüs katılımcı olarak gitti. İstanbul'dan bir otobüs Anadolu yakasından az sayıda temsilciyi

olarak Susurluk'a sembolik bir ziyarette bulundu. Topkapı şubesinden mitinge katılmak isteyen işçiler kendileri 2 otobüs daha tutarak gitmek zorunda kaldılar. Bu konu Topkapı delegeleri tarafından eleştiri konusu yapınca Örgütlenme Dairesi Başkanı Mehmet Çubuk bir açıklama yapmak zorunda kaldı: "Bu konu DİSK ile yapılan ortak toplantılarda ve Başkanlar Kurulu'nda tartışıldı. Az sayıda otobüs tutulması sendika içindeki savurganlığı engellemek, masrafları kısmak kaygısıyla yapılmadı. Toplantılarda alınan kararlara uygun olarak mitinge dayanışma amacıyla destek vermek gerektiği düşünüldüğü için iki otobüs tutuldu."

2 Kasım'da Susurluk'a gitme düşüncesi DİSK tarafından ortaya atılmıştı. Çok sayıda parti, kitle örgütü buraya gitme kararı alınca, başlangıçta basın açıklaması olarak düşünülen etkinlik mitinge dönüşünce DİSK'in nasıl bir tutum aldığı burada açıkça ifade edildi. "Biz dayanışma vermek çerçevesinde gidiyoruz. Fabrikalar mitinge gitmek için kendileri otobüs tutuyor. Bu sendikayı -DİSK'i- ilgilendirmiyor." Gerçekte DİSK mitinge hiç de ilgisiz kalmıyor. Toplanıyor, konuşuyor, tabanı hareket geçirmeyi engellemek gerektiğine karar veriyor. Yani açıkça gerici ve eylem kırıclığı yapıyor.

Sık sık delegelerin konuşmalarına giren bir başka konu ise ESK idi. Bir delegenin (Kocaeli) eleştirisini buraya aktarmakta yarar var: "ESK Avrupa'da İkinci Dünya Savaşından sonra oluşturuluyor. O zamanın sosyal devlet politikalarına, refah devleti politikalarına olanak sağlayabilmek için yapılan bir girişim işçi sınıfı içinde birşey ifade ediyordu. Bir takım kazanımlar, yeni haklar gibi. Bugün ise ne bir savaştan çıkmıştır, ne de sosyal devlet politikaları var. Tam tersine işçi sınıfına karşı bir saldırı programı oluşturulmuş. Böyle bir durumda ESK'ya girmek sermayeye boyun eğmek demektir." Ne yazık ki çarpık da olsa bu düzeyde bir açıklık bile delegelerin çoğunda yoktu. ESK'ya ilişkin alınan tutum kulislerin ve mali duruma ilişkin duyarlılığın gölgesinde kaldı.

Bir delegenin ifade ettiği gibi, aslında biri salonda diğeri kulislerde olmak üzere gerçekleşen iki genel kurul vardı. Ve esasen tüm dikkatler sendikal politikalarda değil, koltuk pazarlıklarında yoğunlaştırılmıştı.

"Küreselleşme", "yeni dünya düzeni" gevezeliğini, DİSK'in "sınıf ve kitle sendikacılığı" anlayışını bir tarafa bırakıp "çağdaş sendikacılık" çizgisine geçtiğini ilan etmek tamamladı.

Birleşik Metal-İş içinde koltuk kavgası yürütenlerin sendikal anlayışı ve siyasal görüşleri arasında temelli bir perspektif farklılığı bulunmuyor. Muhafif grup bir farklılıktan değil, "sınıf ve kitle sendikacılığı" söylemini eski DİSK'e ait olduğu için göstermelik kullanıyor. İki kesimin de siyasal perspektifleri ve sendikal mücadele anlayışları aynı olduğu ölçüde, eski DİSK'e ait şiarları tekrarlamak bir şey değiştirmiyor.

Delegeler ve sendika bürokrasisi

Delegelerin en çok rahatsızlık duydukları konulardan biri de sendika bürokrasisi idi. Bu sorun daha çok mali sorunlar üzerinden ve sendika üst

yönetimlerine tepki biçiminde gündeme geliyordu. Profesyonel sendikacıların kıdem tazminatları, sosyal hakları, harcırahlar, işçilerden kesilecek aidatlar, sendikaların olanaklarının (araba, cep telefonları vb.) yöneticiler tarafından özel işleri için kullanılması gibi konular delegeler tarafından sık sık eleştiri konusu yapıldı. Eleştiriler öneri haline getirilerek tüzük değişikliği komisyonuna da iletildi.

Sendika bürokrasisi sorununun tüzük değişiklikleri ile çözülemeyeceğini bir delege şöyle ifade ediyordu: *“Siz istediğiniz kadar madde koyun, ben istersem sendikanın olanaklarını özel işlerimde yine kullanırım. Bunu engellemenin yolu doğru bir seçim yapmak, doğru kişileri yönetime getirmektir.”* Delegeler sendika içindeki rekabetten bağımsız düşünemedikleri için en doğru gibi görülen ifadeler bile bir yanlış ya da bir eksikliği içinde taşıyor.

Tüzük değişiklikleri ile sendika bürokrasisinin yok edilemeyeceği doğrudur. Bürokrasinin gelişmesinin önüne belli engeller getirilebilse bile, bürokrasinin maddi zemini ortadan kaldırılmadığı sürece, istismarı tümünden engellemek mümkün değildir. Mekanizmanın kendisi bir bütün olarak ayakta kaldığı sürece, bir yönetimi alıp başka bir yönetimi getirmenin de sorunu çözmeyeceği açıktır. Sendikasına sahip çıkmak isteyen devrimci ve ilerici işçilerin öncelikle kavramaları gereken husus da budur.

Sadece DISK'in başındaki birkaç kişi ya da Birleşik Metal'in sendikal kademelerdeki birkaç yöneticisinde somutlaştırılan bir bürokrasi tanımını gerçeği yansıtmıyor. Acaba tepedekiler bu gücü

nereden alıyorlar? Kuşkusuz tabanda devrimci bilinç ve güçlü devrimci bir örgütlülüğün bulunmaması, bu nedenle yukarıyı denetim altında tutamaması en önemli etkidir. Ancak bir başka nokta daha var ki, hep üstünden atlanıyor: Alt kademe sendika bürokratları. Sendika bürokrasisi bir bütün olarak anlaşılmak isteniyorsa, görmezden gelinemeyecek bir güçtür bu. Rıdvan Budak'lar, İkisivri'ler güçlerini önemli oranda şubelerdeki alt bürokrasiden alıyorlar. Buralarda konumlarına, koltuklarına sıkı sıkı yapışmış, sınıfın mücadeleci kesimlerine değil, orta ya da geri kesimlerine yönelen bir bürokrat kesimin olduğu açıktır. Tepedekilerin rahatlıkları bundandır. İmtiyazlarını da, günahlarını da aşağıya doğru yaymalarından ve kendilerine gebe bırakmalarındandır.

Bu konuda verilebilecek pek çok örnek var. Ancak soyuta kaymak yerine, Genel Kurul'daki tartışmalardan bir bölüm aktararak örneklemek istiyoruz. Sendikada eski bir yönetici, DISK Genel Kurul delegeliğinin nasıl silindiğini ve delege kartını ancak mahkeme kararı ile alabildiğini anlattı. Yönetim eleştirilere cevap bölümünde şöyle bir açıklama yaptı: *“Delegelikleri bir takım kurallara çerçevesinde düşürürüz. Bu arkaadaş yönetimdeyken, hatırlar. X şube başkanının delegeliğini yine kurallara uygun olarak beraber düşürmüştük.”*

Verdiğimiz örnekte kimin haklı olduğu, kimin doğru söylediği önem taşıyor. Böyle bir olay olmamış da olabilir. Amacımız mekanizmanın nasıl işlediğini açıklayabilmek. Şube düzeyindeki yöneticilerin merkeze karşı temkinli yaklaşımlarının gerisinde merkez

yaptırım gücünden çekinmek geliyor olabilir. Ancak bizce asıl önemli ve öne çıkan nokta bir çıkar birliğinin oluşmasıdır.

Sendika bürokrasisine karşı tepkiyi DISK merkezine ya da Birleşik Metal merkezine yöneltmek işin biraz daha kolay yanı. Temeline yöneldiğinizde ise, en ileri görülen sendikacıardan bile tepki alıyorsunuz. Yine de DISK'in genel yapısı düşünüldüğünde Birleşik Metal'de diğer sendikalara göre DISK'e karşı daha net bir tutum göze çarpıyor. Bu tutumu da bir başka tartışmayı aktararak örnekleyebiliriz. Sınıf bilinçli bir delegenin sınıf partisinin önemi üzerine vurgularından sonra DISK'in teşhirine girmesi ile divan başkanlığı yapan Rıdvan Budak'ın müdahalesi, salondaki tansiyonun ve coşkunun artmasına neden oldu. Delegenin divanda oturan DISK yöneticilerini eliyle göstererek *“Şu divanda oturanlara bir bakın. Bunları fabrikalarımızda ne zaman gördünüz? Hiç gelip işçilerle bir kez konuştular mı? Gerçi zaten birşey yapmaya niyetleri yok ya. İşte bu yüzden 1 Mayıs'lara 50 kişi gidersiniz”* demesi üzerine Rıdvan Budak delegenin sözünü kesmeye kalkıştı: *“Fazla gaza gelmemesini”*, daha dikkatli konuşmasını istedi. Rıdvan Budak'ın müdahalesi salondaki delegeler tarafından (özellikle muhaliflerin oturduğu bölümden) protesto edilirken, konuşmacı *“ben gaza falan gelmedim, ben Özal'ın fabrikasını direnişe çıkarmışım, burda mı konuşmayacağım”* diyerek Rıdvan Budak'ı geri adım atmak zorunda bıraktı.

DISK ağaları ve alt kademe bürokratlarının sendikal örgütlenmeye yaklaşımı

Bazı delegeler örgütlenme çabalarının zayıflığına, üstelik yeni örgütlenmelerin çoğunun başarısız olduğuna değindiler. Gerçekte de çok sayıda şube koca 3 yılı hiçbir örgütlenme gerçekleştirilmeden geçirmişti. Yeni örgütlenmelerin önemi üzerine çokça konuşulmasına rağmen kimse örgütlenmelerde yaşanan sorunlara ve alınan tutuma değinmedi.

Son yıllarda değişik işkollarında gerçekleştirilen sendikalaşma girişimleri biliniyor. Ancak metal işkolunda gerçekleştirilen örgütlenmeler kamuoyu tarafından pek bilinmiyor. Yeni örgütlenen çok sayıda metal fabrikası bugün Birleşik Metal'e geliyor. Ancak söz konusu sendikanın yöneticileri karşılaşılan ilk saldırının ardından geri adım atıyorlar ve işçilere de bu tutumu dayatıyorlar. Sendika yönetimlerinin işveren saldırısı karşısındaki tutumları daha çok direnişe geçmeme, geçilmişse peşini bırakma ya da bazı öncü işçilerin atılmasına göz yumarak sendikayı fabrikaya sokma şeklinde oluyor. Bu öncü işçilerin kıyılması anlamına geliyor.

Metal işkolunda güçlü bir sendikal gelenek olduğu için, işverenler kimi kez *“nasıl olsa eninde sonunda bir sendika girecek”* diye düşünüyorlar. Böylece Türk-Metal ya da Öz Çelik-İş'i kendi elleriyle fabrikaya sokuyorlar. Sendika yönetimlerinin geri durma tutumları yüzünden başta Birleşik Metal'de örgütlenen bazı işyerlerinin işverenin isteği doğrultusunda Türk-Metal'e gittiği de oluyor.

Örgütlenmelere öncülük eden işçilerin atılmasına göz yumulması ise özellikle öncü işçilerde sendikaya karşı bir güvensizlik oluşturuyor. Direnişe çıkan bir işyerinde ise direnişi sürdürerek işvereni yıldırmaya ve kamuoyu oluşturmaya yönelik bir çaba harcanmıyor. Şubelerin gerçekleştirdiği birçok girişime rağmen çok az sayıda başarılı örgütlenme olması ve bunlarda da öncü işçilerin işten çıkarılmış olması bu tutumun doğal bir sonucu. Öncü işçilerin ezildiği ve çıkarıldığı bir örgütlenme girişimi sonunda sendika bir süre güçsüz bir örgütlülük düzeyi ile tutunmaya çalışıyor. Sözleşmeler düşük yapılıyor. Öncü özelliği olmayan, kendine güvenden yoksun işçiler ise sendika yönetimine yaslanmak zorunda kalıyorlar. Tümüyü sendikanın yönlendirmesiyle hareket eden, taban inisiyatifinin gelişmediği bir fabrikada yıllarca bir iç örgütlülük oluşmuyor.

Gelecekte yükselecek bir sınıf hareketini kucaklayabilmek bugünkü siyasal hazırlığımızın en önemli hedeflerinden biridir. Bu noktadan baktığımızda, bugün gelişen taban dinamiğine güç vermek ve sınıfın devrimci dinamiğini ortaya çıkarmak çabası sınıf devrimcilerinin görevidir. Bu yapılmazsa, reformist akımlar ve sendika bürokrasisi söz konusu dinamiği edilgen hale getirerek kötürümleştirecektir.

Yönelinmesi gereken kuşak, sınıf hareketinin omuzlarında yükseleceği genç işçi kuşağıdır. Varolan sendikal dengeler üzerinden güç olmaya çalışmak ve genel bir politik etki yaratarak eski kuşağı kazanma çabası akıntıya kürek çekmek anlamına geliyor. Ancak, fabrika zemininde yürütülen ve genç işçilere yönelen ısrarlı, istikrarlı, planlı bir devrimci sınıf çalışması geleceği kucaklayabilecektir.

Genç işçi kuşağını çekebilmek için gerekli olan politik özne sendika içinde yoktur. Burada yapılması gereken şey sendikacılara yaklaşma eğilimi duyan, onları ileri kimlikleri ile tanıyan bu genç kuşağın yönünü devrime döndürebilmektir.

Devrimci metal işçilerinden çağrı:

Sermayenin ESK aldatmacasına hayır!

Saldırı paketlerine karşı birleşik direnişe!

Sermaye kısa savaş naraları atarak girdi. MGK-TÜSİAD eliyle kurulan ANASOL-D'nin başı bunu *“bu kiş zor geçecek”* diyerek özetledi. Medyasından patronlarına, MGK'sından partilerine bütün mahşer güçleri bunu *“herkes fedakarlık yapacak”* yalanları ile selamladılar. Bunun ne anlama geldiğini, bu ülkede yaşayan aklı başında herkes bilir. Fedakarlığın *“feda”*sı işçi ve emekçilere, *“kar”*ı ise sermayedarlara düşüyor.

Kapitalist sistemin yapısal krizi derinleşiyor. Sermaye sınıfı bu durumda, tıpkı 24 Ocak, 5 Nisan ve benzerlerinde olduğu gibi artık olağanlaşmış saldırılarının dozajını arttırmak yoluna gitti. Susurluk'ta çürümüş, kokuşmuş ve çeteleşmiş yüzüme açma çıkan sermaye devletini tahkim etmek, kanlı ve kirli rejimi aklamak göreviyle işbaşına getirilen ANASOL-D, geçici olarak taktığı *“demokrat ve özgürlükçü”* maskeyi bir yana bırakmak zorunda kaldı. Kurulduğundan bu yana öncelikli icraatı zam üstüne zam oldu. Daha dün Susurluk'u çözeceğine dair namus sözü verdiğini *“unutarak”*, göstermelik olarak gözaltına alınan birkaç katili bile birer birer salıverdi. *“Dokunulmazlıkları kaldıracağız”* diye demeçler veren bu hükümetin ilk işlerinden biri yine *“dokunulmazlıkları kaldırmayı”* rafa kaldırmak oldu.

Devlet; Refahyol döneminde darbe-şariat ikilemi, ANASOL-D döneminde ise 8 yıllık eğitim, ordu-refah gerginliği üzerinden bir süre yedeklemeyi tasarladığı toplumsal muhalefeti artık dizginsiz bir devlet

terörüyle karşılayacağını gösterdi. Faşist beslemelerini katil polisiyle birlikte okullara salarak gençliği sindirmeyi, kardeş Kürt halkına karşı yıllardır sürdürülen sömürgeci kirli savaşı daha da tırmandırmayı ve bunun yükünü de işçi ve emekçilere ödetirmeyi planlıyor.

Bütün bunlar IMF imzalı *“acı reçeteleri”* rahatça uygulamanın ortamını yaratabilmek içindir. ANASOL-D hükümeti; özelleştirmenin hızlandırılması, sosyal hakların gaspı, ücretlerin düşürülmesi, zamların süreklileştirilmesi, işsizliğin tırmandırılması, sefaletin koyulaşması için gereken neyse onu yapmanın çabasını vermektedir.

Sermayenin uygulamaya koyduğu saldırı programının kapsamı, terörden yanına işçi ve emekçileri terörden vurmanın araçlarını da gerekli kılmaktadır. Sermaye iktidarı tarafından sendika bürokrasisinin bu rolü daha işlevli yerine getirebilmesi için kurulan Ekonomik Sosyal Konsey'e (ESK) bu önemli görev verilmiştir. İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırı ve paketlerin onaylanmasında ESK önemli bir rol oynamaktadır.

Bilindiği gibi sendikamızın da bağlı bulunduğu DISK, Ankara'ya yürüyüş kararı almıştır. *“İşimiz, aşımız, ekmeğimiz ve sendikal haklarımız için yürüyoruz!”* demekle ESK içinde yer almak nasıl bağdaştırılabilir? İşimize, ekmeğimize, aşımıza göz koyan, sendikal haklarımızı elimizden almaya çalışan sermaye düzeninin bir kurumu değil midir ESK? DISK Ankara

yürüyüşünü sınıfı aldatmanın bir manevrası olarak yapmıyorsa, derhal ESK'ten çekilmeli, diğer konfederasyonlara da bu yönde basınç uygulamalıdır.

Yine DISK, temsilcilik düzeyinde yapacağı yürüyüşte sendikalaşma yüzünden işten atılan işçileri de kontenjana alarak sahip çıkmış olacağını sanmaktadır. İyi de, Albayrak, Reslan, Brandi, Amasya İplik ve Tıbbet'te sendikal hakları için direnişte olan işçilere sahip çıkılmadan, sendikalaşmak yüzünden işten atılan işçilere gerçekten sahip çıkılabileceği mi sanılıyor? Üstelik bu direnişlerin ilk döndü DISK'e bağlı sendikalarda örgütlenmek için yapıyorken, DISK ve bağlı sendikalar dediklerinde samimiye en başta direnişteki işçilere sahip çıkmalı, onları teşleştirdiği *“Ortak Direniş-Ortak Komite”*nin hayata geçmesi için çaba sarfetmelidir.

İşçi ve emekçilerin sorunu sermaye düzeninin istikrarına katkı yapmaka değil, bu çürümüş düzenin yıkılması için mücadele etmektir.

Unutmayalım ki, sermaye iktidarı devrili kapitalizm batağı kurutulmadan, sosyalizm için mücadele verilmenden sermayenin saldırılarının ardı arkası kesilmeyecektir. Sermaye krizinin derinleştiği dönemlerde olduğu gibi *“zor geçecek kiş”*ı atlatmak için yine bizden fedakarlık istiyor. Bu kez onlar için değil kendimiz için fedakarlık yapalım. Kişi, sermayenin çirasını yakarak geçirelim!

Devrimci Metal İşçileri

Bültenlerden... Bültenlerden... Bültenlerden... Bültenlerden...

Yarım Direnişler Çeyrek Zaferler

"Retrans'a gidip de ne yapacağız? 'Yaşasın Asmaş, Retrans, Polisan, İpragaz! Yaşasın sınıf dayanışması!' diye bağırıp döneceğiz. Bunun, bizim direnişe ne yararı olacak anlamadım." Bir Polisan işçisi 1995 sonbaharında böyle diyordu.

Bu olayın anlattığı basit bir gerçek var. Tek tek grev-direnişlerimizin karşısına sermaye ordusu-polisi-jandarması-mahkemesi-medyası-yasası, hükümeti-sermayenin sözde "sivil" kurumları vb. yani sermaye iktidarı ile çıkıyor. Biz kendi direnişimizin yalnızlığını ister direnişte olsun ister olmasın diğer fabrika ve işletmelerdeki işçilerle kırmazsak kazanmamız çok zorlaşır. Ama bu yaşamsal sınıf dayanışması da "Yaşasın Direnişimiz!" sloganlarını ve basın açıklamalarını aşmazsa yalnızlığa değil ama topluca hüsrana uğrarız. Zira birkaç fabrika, direnişi militan olmayan eylemlerle yarım ağır selamladı diye sömürücü ve asalak burjuvazi geri adım atmaz. Çünkü küçük ama haklı taleplerimizin hem yayılabileceğini hem de bütün sınıfsal farklılık, haksızlıklara yönelebileceğini bilirler. Birirler ki bir burjuvası var bir de proletarya...

Bu yüzden hem gözlerimizi karartmak hem de hafızamızı boşaltmak isterler. Gözlerimizi karartırlar; 1995'te olduğu gibi Gebze'de Asmaş, Retrans, Polisan uzun süreli direnişteyken, Kartal'da İpragaz uzun süreli direnirken, Pimaş, DYÖ, Marshall yer yer grev ve direnişe çıkarken bu bölgede ORTAK DİRENİŞ için ORTAK KOMİTE kurulamaz. Herbiri burnunun dibindeyken, 4-5'i ise petro-kimyada aynı sendikada örgütlüyken. Yani burnumuzun dibini göremeyiz. Yapabileceğimizi görmediğimizden yapmak için hazırlanmadığımızdan kazanmak için mecbur olduğumuz bu adımı atamayız. "Yasalar engel" deriz, "Bizim direnişimizin talepleri kabul edilse bile diğerleri için direnişe devam etmek de ne oluyormuş?" deriz ve kendi kendimizi boşarız. Halbuki birleşebileceğimizi görmüştü ve o yüzden Marshall'ı hızla bitirmeye çalıştılar. O yüzden Retrans'ın, Polisan'ın başından jandarmanın dipçiği eksik olmadı. Halbuki sermaye gibi, sendika bürokratları da görmüştü. Uyduruk da olsa politikadan uzak tutmaya çalışsalar da o yüzden bir dayanışma gecesini örgütlemeye mecbur kalmışlardır. Halbuki komünistler, bizimle omuz omuza Polisan'da direniş kırıcıların, jandarmanın karşısında olanlar görmüşlerdi. Bir biz, gerçekten bunun önemini anlayamamıştık. Sonuçta, 1995'de Gebze'de tüm direnişler yalnızlaştı, sınıf dayanışması

göstermelik hale geldi ve anlamsızlaştı. Polisan'da biz; faşist taşeron, direniş kırıcılarla, jandarmayla çatışırken, mahalle halkından, İstanbul'un fabrikalarından tek tek de olsa işçilerle ve devrimcilerle beraberdik. Ne zaman ki, sermayenin "mülkün temeli" olan adaletini-mahkemelerinde oyalanıp, uyuşturulduk, kendi iç birliğimizi, mücadelemizi yitirdik. Yani sınıf dayanışmasından olunca kendimizden de olduk.

Bir kere anlaşılm, bizim bekleyerek yalnızlığımızı kırmamız ve kararlılığımızı sürdürmemiz olanaksızdır. Eğer sendikalarımızı zorlayabilseydik, eylemli gerçek bir sınıf dayanışması örgütleyebilseydik, İpragaz'la Polisan'ı, Retrans'la Tuzla Deri'yi, Asmaş'la Mutlu Akü'yü birleştirebilseydik tek vücut gibi, kazanabilirdik. Hem kendimiz hem de tüm sınıf kardeşlerimiz için. Nasıl ki "genel grev" yasağını genel grev yaparak kaldırılabirsek ancak, "dayanışma grevi" yasağını da ancak dayanışma greviyle kırabilirdik. Ama bizim direnişimiz yarım. Birliğimiz yoktu, militanlığımız zayıftı, Meşruluğumuza yeterince güvenemiyorduk. Sermayenin yasası -yalanı gözümüzü kapyıyordu, sınıf politikasından- örgütünden yoksunluk, sendikamız ise ancak biz hareketlendikçe vardı genelde ise yoktu. Biraz fazla olan tek şeyimiz uzun süreli direniş inatçılığımız, kararlılığımızdı. Ama o da diğerlerinin yokluğundan yetmedi.

Sonuçta yarım direnişle ancak çeyrek zaferler kazanılabilir. İpragaz'dan atılan birkaç arkadaşımızın işe alınmasında olduğu gibi. İyi ama sonrasında ne oldu? Sermaye devleti hem fabrikalarda tek tek uygulamalarıyla hem de genel ekonomik-politik saldırılarıyla sınırlı hak ve kazanımlarımızı bile gaspetti. Ee ne de olsa iktidar onda ve biz daha önceki yarım direnişlerimizin kötü örnekler olması yüzünden korktuk, ezilmekten korktuk. Sessizce saldırıyı izledik, yarım direnişlere çıkmaya bile fazla cesaret bulamadık. TİS'lerdeki ihaneti, 1 Mayıs'ı, SSK satışını, mezarda emekliliği dayatması, grev-diren-iş süreçlerinde saldırısını



hepsini, hepsini izledik. Sonrasında ne olduğunun en iyi örneklerinden biri Mutlu Akü grevi oldu. Mutlu grevimiz sırasında Albayrak-Kartarsaş ve Tuzla Deri direnişteydi. Ama biz, yüzlerce işçinin çalıştığı, Petrol-İş'te örgütlü bu koca fabrikada yatarak grevi bitirdik. Yani dev fare doğurdu. Bırakın Albayrak ve Tuzla Deri ile ORTAK DİRENİŞ için ORTAK KOMİTE kurmayı Gebze'de olduğu kadar bile sınıf dayanışması örgütleyemedik. Biz zorlamadıkça Petrol-İş kımıldamayı bile düşünmüyordu doğrusu. Ne bir gece ne bir basın açıklaması, ne 2 Temmuz mitingine katılım ne grev çadırı kurulması... Hiçbir şey yapılmadı. Sendikacılarca "uzun sürecek" bir grev olacağı söyleniyordu. Temmuz sonuna doğru. Daha sesleri sendika odalarında yankılanırken grevi bitirdiler. Ee ne de olsa iki ay sürmüştü ya grev! "Uzun süreli" sayılabilirdi. Biz ise "Zafere Kadar Grev!" öneriyorduk, Mutlu Akü İşçi Bülteni'nde. Sonuçta grevimiz, kendi kendini hapsettiği eylemsizlik ve yalnızlık altında bitirildi. Tabi ki grevin başında istediğimiz ücretlerin hayli gerisinde şartlarla. İşçiler arası ücret farklılaşması bir parça kapanmış olarak. Gerçekte ise sefalet ücretleri altında kadrolu-geçici ayrımı korunarak ve iş güvencesinden yoksun olarak çalışıyoruz. Sadece kendimize emedik ettiklerimizi. Mutlu Grevi'ni gören hangi işçi mücadele etme gücünü bulacak? Ben direnişe çıkarsam kazanabilirmişim diyebileceğim. İşte Petro-Kimya İşçileri Bülteni'ni bu yüzden çıkarıyoruz. Sınıf dayanışması grev-diren-iş süreçlerinde

hatırlanmaması için. Sınıf dayanışmasının oyuna gelmemesi için. Sendikalarımızı gerçek birer mücadele örgütlerine çevirebilmek için. İşkolundaki esnek çalışma, ağır çalışma koşulları, sefalet ücretleri, işten atılmalar, sendikasılaştırma saldırılarını boşa çıkarmak için. Bütün sınıfın kendi çıkarları ve talepleri etrafında harekete geçmesine örnek olacak ve bunu teşvik edecek grev-direnişler ve tam zaferler kazanmak için.

Petro-Kimya İşçileri Bülteni ve Petro-Kimya İşçileri Platformu gibi bir araca önceden, Mutlu Grevi sırasında sahip olabilseydik, şimdi en azından tüm Kartal'ın hali değişik olurdu. Albayrak direnişi şimdi zaferle bitmiş, Tuzla Deri, Mutlu, Albayrak işçileri çok daha ileri bir mücadele içinde birleşmiş olabilirdi. Yani bülten sadece petro-kimya işçilerini ve sorunlarını ilgilendirmiyor. Bülten sınıfımızı mümkün olan en ileri mücadelenin içine sokmak için sadece bir ara durak. Barış treninin "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" temelinde karşılaşmasından ESK'ya karşı mücadeleye kadar bir sürü işimiz var. Zira bizim çalışma koşullarımızı belirleyen sistem, bir sınıfın, burjuvazinin sistemi ve bir devlet iktidarıyla onu koruyor. Bu yüzden sermayenin devleti işçilerin komünist partisi öncülüğünde bir devrimle yıkılmadıkça her kazanımımız geçicidir.

**Bir Burjuvazinin Devleti Var,
Bir de İşçilerin Devleti Olacak!**
(Petro-Kimya İşçileri Bülteni'nin Kasım '97 tarihli 1. sayısından alınmıştır).

Petro-Kimya
İŞÇİLERİ BÜLTENİ

• Sayı: 1

• Kasım 1997

• Fiyatı: 25.000

**İşçi Sınıfının
Kurtuluşu
Kendi Eseri
Olacaktır!**

1995:
POLİSAN
RETRANS
ASMAŞ

1997:
TIBSET
RESLAN
BRANDİ

**BU KEZ
KAZANACAĞIZ!**

Bir Kaza Daha

Susurluk'ta ortaya çıkan devletin pislği infaz eylemleriyle devam ediyor. Bu çete infaz eylemlerini sadece devrimcilere yapıyorlar. Kendi iç hesaplaşmalarında da kullanılmaktadırlar. MİT istihbarat görevlisinin ortadan kaldırıldığı Bozhüyük'teki "kaza" 2.Susurluk olarak nitelendirilebilecek bir infazdı.

Mesut Yılmaz Başbakanlığa gelmeden önce Susurluğu 15 günde çözeriz diyordu. Ancak süreç gösterdi ki, hiçbir burjuva düzen partisinin bunu yapmaya ne cesareti ne de niyeti vardır. Hiç it itin kuyruğunu ısırır mı?

3. Susurluk diyebileceğimiz son"kaza"da ise, Susurluk ve Faili Meçhul Cinayetler Komisyonu raportörü Hakim Akman Aykürük infaz edildi. Kamyon şoförünün ifadesine göre Akyürük'in aracı, 3 araba tarafından sıkıştırılıyor. Kazadan sonra ölmediği halde yanındaki insanlar hastaneye almamaktadır. Bu da "kaza"nın planlı-programlı yaratıldığını göstermektedir. Akyürük Susurluk soruşturmasıyla ilgili belgeleri dışarı sızdırmakla suçlanmış. Bunun üzerine Komisyonu'ndan istifa etmişti. Sızdırdığı iddia edilen yer ise MİT'tir. Bu çete içinde her türlü "devlet görevlisi"nden, MİT'çiye, ordu mensubundan CIAajanına kadar uzanan bir liste bulunmaktadır.

Kuşkusuz düzenin bütün iç hesaplaşmalarında olduğu gibi, Akyürük'in infazı da aydınlatılmayacak. Çünkü küçük bir mum ışığı bile pislğin kaynağını göstermeye yetiyor. Bu kaynak çete düzeninin kendisidir. Kendi pislğini kendi eliyle açığa çıkarmayacaktır kuşkusuz.

Bu düzenin pislğini ancak bu sömürünün dışında kalan işçi-emekçiler temizleyecektir. Bunlar dışında onurlu bir sınıf yoktur. Bu çürümüş düzeni düzene karşı savaş artık bir onur mücadelesidir.

**Pislği Devrim Temizler!
Temiz Toplum İşçilerle Gelecek!**

Burjuvazinin pislük basınına hayır!

Gazete; halkı ülkedeki ve dünyadaki olaylar, gelişmeler hakkında bilgilendirme aracıdır. Gazeteci de bu işi objektif, yani fotoğraf çıplaklığı ile anlatan ve kendi yorumunu da katabilen kişi olması gerekir.

Maalesef gazete kapitalist sistemde bu işlevini görmez. Bu muazzam gücün işlevi düzene, sisteme yönelen tepkileri ortadan kaldırmak, deşarj etmek veya yönünü değiştirip sistemin yedeğine çekmek, sistemin ideolojik, sosyal, kültürel varlığını sürdürabilmesi ve gelişmesine hizmet etmektedir. Yani kısaca sistemin bekası için hizmet görür.

Bu görevini yerine getirirken verdiği haberler çarpıtılmış ve tek yanlı, yalan veya gereksiz, dir. Bu çarpıtılmış, taraflı, yalan haberler medyanın teşhirini de kendiliğinden getirir. 1 Mayıs 1996'da alana gelen insanlar sabah erken saatlerde polislin kitleye saldırdığını, devrimcileri öldürdüğünü görür. Ama medya bunu tam bir çarpıtmayla geçer. "polis vandalist eylemcileri engellemek için müdahale etmiştir ve ölenler de olmuştur". Ya da Brandi, Tıbset, Reslan, Albayrak işçisi sendikası olmak istediği için işten atılır. Ama bunun haber değeri olmadığı(!) için tutulur Hülya Avşar'ın bebeği, hamilelik elbisesinin ona ne kadar yakıştığı gibi absürd, boş şeyler gazetelerin sayfasını doldurur. Bu, gazetelerin inandırıcılığını ve haber alma ve bilgilenme aracı olarak gazeteye duyulan ihtiyacın azalmasını beraberinde getirir.

Kapitalizmde kar için herşey mübahtır. Bu beraberinde zaten haber vermeyen, verse de çarpıtan, yalan dolan haberlerle okuyucuyu kaybeden medyanın ticari zihniyetle satışlarını artırmasının farklı yollarını aramaya

iter. Brandi, Reslan, Tıbset, Albayrak işçilerinin direnişi, polislin haksız olan patronun yanından işçilere saldırısını, enflasyonu, zamların gerçek nedenini, kapitalizmin buhranı olduğunu ve faturasının işçi emekçilere yüklendiğinin haberini, Kürdistan'da kirli savaşta yaşanan katliamları yani gerçeklerin haberlerini vermez. Ne verir? Arcopoller, Lgolar, geniş kayık tabaklar, paşabahçe, bayraklar, antenler, falçatalar, yün ipler! Habercilik misyonunu yerine getiremeyen medya satışını, karını yükseltmek için züccaciye ya da beyaz eşya dükkanına dönüşmüştür artık. Burada da yalanlar bitmez. "Bedava" "gazetenizin hediyesi" spotlarıyla verilen eşyaların parası satın aldığınız gazetenin içine eklenir ve aldığınız 80-100bin lira değerindeki gazete 200-250 bin liraya satılır.

Gazeteler asıl işlevi olan objektif habercilikte yapamadıkları için kaybettikleri tirajı tabak, çanak, çocukların ailelerine basınç oluşturup aldıkları oyuncaklarla tiraj yapmak zorunda kalır.

Objektif haber, yerini bulan gerçekleri ifade eden yorumlar, halkın bilgilenmesinin gerçek aracı sosyalist devrimci basındır. İşçinin, emekçinin, halkın sesidir. İşçi ve emekçiler varlıklarına ve mücadelelerine sürekli bir karalama ve saldırı kampanyası yürüten burjuva basına arkasını dönmeli, sosyalist basını sahiplenmeli, okumalı okutmalıdır. Çünkü sermayenin sömürü ve talanı hakkındaki gerçekler ne kadar fazla işçi ve emekçi tarafından bilinirse, bu soygun sisteminin sonu o kadar yakınlaşacaktır.

**Kızıl Bayrak okuru
bir işçi-Bursa**

Bizim İçin

Her gün yeniden doğar
güneş

çarklar devam eder
dönmeye
bilenir öfkeler çarkların
sahibine

ne varsa ürettiğimiz,
yarattığımız ne varsa
alkar ceplerine onun
dolar cepleri,
dolar dolarlarla
bizimse boş ellerimiz
nasırlı, güçlü, öfkeli
tek başına yıkamaz ama
bu köhnemiş düzeni
birleştirmeliyiz gücünü
ellerimizin
grevlerle, direnişlerle
vurmalıyız kalbine
sermayenin

savaşmalı, savaşmalı,
savaşmalıyız
yeni ekimler yaratmak için!

Her gün yeniden doğar
güneş

birleştikçe ellerimiz
çoğalır umut,
büyür kavga,
çağlar çağlayanları devrimin!
ki o gün daha kızıl doğacak
güneş

çarklar dönecek bizden
yana,
bizim için

KORAY ASLAN

Basına ve Kamuoyuna

Bir yandan işçi sınıfı ve emekçilere karşı her geçen gün daha da azgınlaşan sömürü, baskı ve terör politikaları; diğer yandan, sömürgeci ve yayılmacı emellerinin ürünü olarak Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci kirli savaş...

Bu işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı bir savaş aygıtı olarak konumlanmış olan sermaye devletin tarihsel olarak üzerinde yükseldiği zemin ve beslendiği yegane politikadır.

Sermaye devletin bu

sömürücü, sömürgeci ve kanlı tarihinde zindancılığın özel bir yer tuttuğu bilinmektedir. Tarihin her döneminde olduğu

gibi, bugün de komünist, devrimci ve yurtsever tutsaklara reva görülen zulüm ve çok yönlü işkencelerin yanısıra dayatılan hücre sistemi tam da bu köklü geleneğin ve kanlı tarihin bir ürünüdür.

Biz tutsaklar teslim almayı ve kişiliksizleştirmeyi amaçlayan hücre sistemi, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik topyekün saledirinin bir parçası ve devamıdır.

Biz komünistler, her alanda olduğu gibi, zindanlarda da

sermayenin bu saldırı ve teslim alma çabalarına boyun eğmeyecek, en ağır bedeller pahasına olsa da saldırıya karşı saldırıyla yanıt vereceğiz. Bu perspektifle, zindanlardaki diğer devrimci dostlarımızla birlikte 8 Aralık'tan itibaren başlattığımız karşı saldırı sürecini boyutlandırarak sürdüreceğiz.

Sermayenin sömürü ve teslim alma politikalarına karşı başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere tüm ilerci, devrimci kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**Bedel Ödeyerek Kazandığımız
Mevzileri
Bedel Ödeterek Koruyacağız!
Tüm Cezaevlerindeki
EKİM Davası Tutsakları Adına
Habip GÜL**

10 Aralık 1948:

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi kabul edildi



Etiyopya



Somali



Filistin



Kürdistan



Türkiye

10 Aralık 1997:

**İşte sermaye düzeninin
insan hakları karnesi!**

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete